

วอโกซที่พบเป็นโจรสลัด

STORY: LUCKY CLOVER / ART: NUNAMNA

วอโทษที่พมเป็นจิรสลัก

DEEPER PIRATE 2

STORY : LUCKY CLOVER / ART : NUNAMNA

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 952

Lepite Pirate ขอโทษที่ผมเป็นโจรสลัด ภาค 2 ปฐมบทแห่งตำนาน

เขียนโดย Lucky Clover

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

ISBN 978-616-00-1611-2

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : พัชรภรณ์ ดิษฐะบำรุง บุญเอก พฤษชาวัฒน์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : nunamna

รูปเล่ม : จุฑารัตน์ บุญท่วม

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภรณ์ พองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสวางโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 300 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดากสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระต่ายกอนบอยสายตารับรู้
www.greenread.com

คำนำ

“ทุกการเลือกมีค่าเสียโอกาส”

เชื่อว่าถ้าเทพเจ้าแห่งท้องทะเลเรียนเศรษฐศาสตร์ คงได้พูดประโยคนี้นี้ใส่ฟรานซิส เพราะของทุกชิ้นมีสิ่งแลกเปลี่ยน การตัดสินใจเลือกทุกครั้งมีสิ่งสูญเสีย อาจน้อยจนไม่รู้ตัว หรืออาจมากจนเปลี่ยนชีวิตตน ดังเช่นสิ่งที่ฟรานซิสต้อง ‘จ่าย’ เพื่อเกล็ดมังกรทั้งห้า ซึ่งนำไปสู่สมบัติเทพเจ้าชิ้นที่สอง คือ ‘บันทึกอนาคต’ บันทึกแห่งเทพเจ้าที่หยั่งรู้ทั้งอดีตและอนาคต

ฟรานซิสต้องลำบากเลือดตาแทบกระเด็นกว่าจะได้เกล็ดมังกรบางชิ้น (ส่วนบางชิ้นต้องพูดว่าหน้าหน้าแทบกระเด็น) บางชิ้นต้องจ่ายแพงกว่านั้น ด้วยสิ่งที่เรียกว่า ‘ความเชื่อใจ’ ในครั้งนี้เขาอาจเสียทั้งความเชื่อใจในตัวเพื่อน กระทั่งความเชื่อใจในตัวเอง

สำหรับผู้ยิ่งใหญ่ โชคชะตาไม่ได้ขีดเส้นทางสบายไว้ให้ แต่เป็นเส้นทางที่มีพายุและคลื่นสูงโหมกระหน่ำ นับวันมรสุมก็ยิ่งสาหัสชัด ราวโชคชะตาอยากถามฟรานซิสว่า ความสุขสบายที่เขาหันหลังให้คุ้มกับสิ่งที่มีตอนนี้จริงหรือ

หากฟรานซิสคุมเรือของเขาฝ่าพายุแห่งโชคชะตาไม่ได้ เขาก็ต้องพ่ายแพ้ในเกมพนันนี้ และสิ่งที่สูญเสีย้น้นมากกว่าคำว่า ‘ชีวิต’

ทุกการเลือกมีค่าเสียโอกาส และสำหรับ ฟรานซิส ที่อาเรีย แห่งเลปีเต มันไม่มีเส้นทางให้หวนกลับ

Sataporn Fantasy

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

ประวัตินักเขียน

ทั้งที่ยังคงลืมนึกถึงและพบกับความเป็นจริง ทว่าความรู้สึกตอนนี้อย่างคงเหมือนหลับฝัน เพราะไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะได้มาเขียนข้อความตรงมุมนี้ ทั้งยังแอบสงสัยเหลือเกินว่า ตัวเองก้าวเดินมาไกลขนาดไหน กว่าจะมาถึงสถานที่แห่งนี้ได้

Lucky Clover เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาที่ชอบอ่านนิยายและการ์ตูน เป็นชีวิตจิตใจ สะสมหนังสือจนแทบจะล้นตู้ แบบที่ขอคุณพ่อคุณแม่ซื้อตัวใหม่ก็ไม่ให้ เนื่องจากพื้นที่ในบ้านไม่มีที่ให้วาง Lucky Clover อ่านนิยายได้หลายแนว เพราะเป็นคนที่มีสนใจหลายอย่าง นอกจากนี้ ก็รู้สึกเสมอว่าหนังสือแต่ละเล่มถ่ายทอดและร้อยเรียงเรื่องราวไม่เหมือนกัน ดังนั้น เลยไม่เบื่อแม้แต่น้อยที่จะอ่านตัวอักษรเหล่านั้น

ในบรรดานิยายที่มีอิทธิพลมากที่สุด ก็คงไม่พ้น หัวขโมยแห่งบารามอส นิยายไทยเรื่องแรกที่ได้สัมผัส เพียงแค่อ่านครั้งแรกก็หลงใหล ทั้งยังเฝื่อนว่าอยากจะมีนิยายเล่มเป็นของตัวเองบ้าง และนั่นคือวินาทีแรกที่ Lucky Clover เริ่มจับปากกา

แน่นอน ด้วยความที่เยาว์วัย ความฝันที่จะเป็นนักเขียนเป็นเพียงความรู้สึกชั่ววูบ จับปากกาได้ไม่ถึงปีก็วางเสียอย่างนั้น กระทั่งเวลาผ่านไปหลายปีไม่รู้จะไรดลใจเลยกลับมาจับอีก และในวินาทีนั้นเอง *Lepite Pirate* ขอโทษที่ *ผมเป็นโจรสลัด* ก็ถือกำเนิด แม้จะไม่ใช่นิยายเรื่องแรกที่แต่ง ทว่าก็แต่งด้วยความตั้งใจ ทั้งยังหวังเหลือเกินว่าจะเป็นนิยายเรื่องแรกที่ถ่ายทอดจินตนาการได้จนจบ

หลังจากที่ได้ร่วมเดินทางมานานหลายปี ในที่สุดการเดินทางของกลุ่มโจรสลัดเลิเป ก็จบลง ใช่ว่าที่อาจะจบเพียงแค่ตัวอักษร เพราะ Lucky Clover หวังว่าเรือลำน้อยนี้จะโลดแล่นอยู่ในความทรงจำของท่านตลอดไป

ติดต่อกันได้ทางนี้เลยคะ

www.facebook.com/lucky.writerpage

จากใจนักเขียน

สิ้นสุดการหาสมบัติเทพเจ้าในเล่มหนึ่ง ก็เข้าสู่การผจญภัยในเล่มสอง
การเดินทางในภาคนี้ช่างแตกต่างกับภาคแรก เพราะพวกฟรานซิสไม่ได้บุกป่าฝ่าดง ลุยน้ำวน พบอสูรกาย แต่ต้องเดินทางเพื่อตามหาผู้ที่ถือครองเกล็ดมังกร ซึ่งนำไปสู่สมบัติเทพเจ้าชิ้นถัดไป

เมื่อลองมานั่งนึกย้อนดูอีกครั้ง *Lepite Pirate ขอโทษที่ผมเป็นโจรสลัด* ช่างเป็นนิยายที่รวมความขัดแย้งในตัวผู้เขียน เพราะแม้ *Lucky Clover* จะชอบนิยาย การ์ตูน และภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับทะเลมาก เรียกได้ว่าเรื่องไหนที่มีองค์ประกอบเกี่ยวกับทะเล จะหลงใหลเรื่องนั้นเป็นพิเศษ

ทว่า ที่จริงเป็นคนกลัวทะเลขั้นรุนแรง

น่าแปลกทั้งที่ว่ายน้ำได้ เล่นในพื้นทีน้ำลึกในสระว่ายน้ำได้ แต่ไม่สามารถลงเล่นในทะเล กระทั่งให้ดูสารคดีสัตว์โลกใต้ทะเลก็ทำไม่ได้เช่นกัน พอเห็นหน้าจอที่มีฝูงปลาแหวกว่ายผ่านปะการังหรือฉลามที่ไล่ล่าเหยื่อจะกลัวมาก เคยพยายามทนดูเพื่อเก็บข้อมูล แต่สุดท้ายก็ล้มเหลวทั้งที่ดูไปไม่กี่นาที

จนกระทั่งตอนนี้...ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ากลัวอะไร

บางทีอาจเป็นเพราะว่า ใต้ทะเลนั้นมีดีจนไม่สามารถมองเห็นว่ามีอะไรซ่อนอยู่ พวกเขาเป็นสิ่งที่วิตรูปแบบไหนกัน พวกเขาจะมาดีหรือมาร้ายกันแน่

แต่เพราะความรู้สึกขัดแย้งนี้เอง การผจญภัยใน *Lepite Pirate ขอโทษที่ผมเป็นโจรสลัด* เลยกลายเป็นการผจญภัยที่ชวนให้ตื่นเต้นและน่าหวาดหวั่นไปในตัว ตื่นเต้นว่าจะได้พบการผจญภัยรูปแบบไหน หวาดหวั่นว่าจะต้องพบเจอกับภัยอันตรายเกินไปหรือเปล่า นอกจากนี้ยังมีความลับมากมายที่เผื่อรอเวลาให้เหล่าโจรสลัดออกตามหา

ความระทึกจากการผจญภัยนั้นเพิ่งจะเริ่มต้น และเพื่อออกไปไล่ล่าสมบัติกับปริศนาที่ซุกซ่อน ขอเชิญท่านพลิกหน้ากระดาษ แล้วเข้าสู่การผจญภัยครั้งใหม่ได้เลยค่ะ

Lucky Clover

www.satapornbooks.com

ไม่ว่าจะอ่อนหวานสักเท่าไร เทพเจ้าก็ไม่เคยรับฟังคำขอของมนุษย์
ที่ท่านไม่รับฟังเพียงเพราะท่านไม่ถูกใจมนุษย์ผู้นั้น แต่หากท่านถูกใจ
ผู้ใดก็ตาม คนผู้นั้นก็เหมือนกับตกนรกทั้งเป็น
ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นนะหรือ...ลองค้นหาคำตอบเอาเองก็แล้วกัน

บทนำ

แกร่ง...แกร่ง...

เสียงระฆังจากโบสถ์ดังแว่วมาในอากาศ เด็กหนุ่มผมทอง นัยน์ตาสีฟ้ากระจ่างแห่งหนึ่งมองท้องฟ้ากว้างผ่านซี่ลูกกรงหนา แววดาที่ควรหมั่นหมองกลับทอประกายเปี่ยมด้วยความหวัง ทุกครั้งที่เขาขยับ โซ่ตรวนตรงข้อมือและข้อเท้าจะส่งเสียงแผ่วเบา

เด็กหนุ่มหลับตาพริ้ม พลังสดับฟังบทเพลงประสานเสียงที่ดังจากโบสถ์ เมื่ออยู่ในห้องที่แทบไม่มีอะไร การได้ฟังบทเพลงซึ่งเปรียบดังเพลงของสรวงสวรรค์ถือเป็นเรื่องวิเศษยิ่ง เด็กหนุ่มหลับตาฟังเพลงไปเรื่อยๆ และขยับขานท่วงทำนองที่สอดคล้องกับเสียงเพลง

“ลา...ลา...ลา...”

เสียงระฆังโบสถ์ยังดังก้อง เหล่านกพิราบที่ได้ชื่อว่าเป็น ทูตจากสวรรค์ต่างสยายปีกโบยบินไปในอากาศ จากมุมมองของห้องขัง จะเห็นได้ว่าภาพปีกสีขาวตัดกับพื้นฟ้าสีส้มช่างสวยงามเพียงใด

“โอ้หนู หยุดร้องเพลงได้แล้ว มันหนักหูคนอื่น” ทหารยามเฝ้าห้องข้าง
ใช้ไม้กระบองฟาดลูกกรงเหล็ก ทั้งที่เสียงฟาดดังขนาดนั้น แต่เด็กหนุ่มยังคง
ขับขานบทเพลง รวากับไม่ได้ยินเสียงทหารร่างหนา

“ลา...ลา...ล้า...ลา...ลา...”

“โอ้เด็กบ้านี้ จะโดนประหารอยู่แล้ว ดันไม่รู้ร้อนรู้หนาวอีก สงสัยจะ
กลัวจนประสาทกลับแน่วๆ”

“แต่ก็ไม่น่าเชื่อเลยนะว่า กัปตันแห่งกองเรือนอกกริตจะอายุน้อยขนาดนี้
น่าสงสารชะมัด ต้องมาตายตั้งแต่ยังเด็ก” นายทหารยามอีกคนเอ่ยขณะมอง
เด็กหนุ่ม

“สงสารใจจริงลัดไปมันก็ได้อะไรขึ้นมา ปล่อยๆ มันไปเถอะ” นาย
ทหารคนแรกว่า ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับเพื่อนอีกคน ทันทิที่บานประตูคุก
ปิดลง บทเพลงจากโบสถ์ก็สิ้นสุดลงพอดี

“จบแล้ว...สินะ” เด็กหนุ่มลืมหืมตาและพึมพำอย่างเหม่อลอย วินาทีต่อมา
เขากลับส่ายเอื้อมกว้าง หลับตาพริ้มอีกครั้ง แล้วเริ่มขับขานบทเพลงอีกบทหนึ่ง

“ลา...ล้า...ลา...”

ตุ้มมม!!!

เมื่อเด็กหนุ่มเริ่มร้องเพลง ก็มีเสียงระเบิดดังสนั่นมาจากอีกฟาก แม้
ห้องข้างจะสิ้นสะเทือนด้วยแรงระเบิด แต่กัปตันหนุ่มยังขับขานเพลงต่อไป เมื่อ
เขาร้องเพลงต่ออีกท่อน เสียงกริตร้องโหยหวนก็เริ่มดังขึ้น พร้อมกับ กับเสียง
พินดาบ เสียงปืนใหญ่ และเสียงการสู้รบ

เด็กหนุ่มผมทองลูกจากที่นั่น เดินมาประชิดกับลูกกรง โดยที่ยังหลับตา
และขับขานบทเพลงอยู่

“ลา...ลา...ล้า...ลา...ล้า...”

บีมมม!!!

กำแพงที่เด็กหนุ่มนั่งพิงในตอนแรกถูกอัดด้วยระเบิดจนแตกกระจาย
ไม่เหลือชิ้นดี แรงระเบิดพัดเศษฝุ่นและเศษหินปลิวว่อนไปทั่วห้องข้าง เส้นผม
สีทองอร่ามของเด็กหนุ่มปลิวไสวตามแรงนั้น เขาหยุดขับขานบทเพลง จาก

นั่นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

“กัปตัน พวกเรามาจับได้แล้ว” ชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งเอ่ยพร้อมยื่นมือให้กับกัปตัน เด็กหนุ่มผมทองไม่ได้กล่าวอะไร เขาเพียงยิ้มมุมปากมากกว่าเดิม ดวงตาสีฟ้ากระจ่างเป็นประกายเจิดจรัสเมื่อเห็นพรรคพวกที่ไม่ได้เห็นหน้ากันมานาน ทำเปลือยเปล่าทั้งสองข้างของเขาเดินตรงไปยังทางออก แม้เศษหินจะบาดลึกเข้าผิวหนัง แต่เขาก็ไม่คร่ำครวญ

เมื่อเด็กหนุ่มผมทองเดินออกมาจากคุกกักขังตน ภาพที่เห็นเบื้องหน้าคือ เปลวเพลิงสีแดงฉานที่โหมไหม้ ควันไฟสีเทาทำให้เห็นทั่วทุกหนแห่ง เขาไม่ยี่หระกับภาพพวกนั้น เด็กหนุ่มหลับตาพริ้ม ขับขานบทเพลงที่ยังร้องไม่จบ

“ลา...ลา...ล้า...”

บีมมม!!!

ห้องขังเบื้องหลังเด็กหนุ่มระเบิดจนไม่เหลือชิ้นดี เปลวไฟสีส้มแดงลุกโชนอย่างน่ากลัว เหล่าโจรสลัดที่ช่วยเหลือเขาต่างเดินตามมา เมื่อบทเพลงสิ้นสุดอย่างแท้จริง เด็กหนุ่มก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง จากนั้นกระซอกใส่ตรวนที่ข้อมือให้ขาดออก

เหล่าโจรสลัดยังคงเดินหน้าต่อไป ไม่สนใจเสียงโหยหวนที่ดังมาจากด้านหลัง พวกเขาเดินไปตามเส้นทางที่มีเรือโจรสลัดลำใหญ่จอดเทียบท่าอยู่ เป็นเรือที่มีสัญลักษณ์เป็นธงสีดำลายหัวกะโหลกไขว้สีขาว

สัญลักษณ์ของผู้ที่มีอิสระในตนเอง

“เกมมันกำลังจะเริ่มเท่านั้น อย่าเพิ่งหนีฉันซะก่อนละ ไอ้เทพหน้าใจ”

ใช่แล้วละ เกมมันเพิ่งจะเริ่มเท่านั้นเอง

1

แฟนลายแทงที่อ่านไม่ออก

ตอนนี้บนเรือโจรสลัดขนาดใหญ่ที่ชื่อ **ไวต์ลิลลี่** ลูกเรือต่างมาขึ้น
ล้อมหน้าล้อมหลังกับตันหนุ่มผมทอง สายตาแต่ละคนดูหวังใย ด้วยมีบาดแผล
ปรากฏบนร่างกายเขาอยู่หลายแห่ง แม้ไม่ได้สาหัส แต่ก็มากกว่าสามสิบแผล
“เลิกมองฉันด้วยสายตาชวนขนลุกแบบนี้ได้ไหม” กับตันหนุ่มกล่าว
โบกมือไล่ให้แต่ละคนกลับไปประจำที่ของตัวเอง

“ไม่มีใครห่วงนายหรือกัปตัน ที่มารูมมองเนี่ย เพราะสงสัยว่านายเอา
‘สิ่งนั้น’ ออกมาจากที่นั่นได้หรือเปล่าต่างหาก” ชายหนุ่มร่างสูงผมสีแดงเพลิง
เจ้าของดวงตาสีอำพันดุจสีดาวราศีห้กล่าว

“ลุงคิดว่าลุงกำลังพูดกับใครอยู่ ลุงเรอัล” เด็กหนุ่มลากเสียงยาวอย่าง
กวนโทสะ พลังลี้วไปหยิบม้วนกระดาษเก่าๆ ออกจากกระเป๋าเสื้อ ชายหนุ่ม
ผุดยิ้มทันทีเมื่อกับตันของเขาทำภารกิจสำเร็จ

ฟรานซิส ที่อาเรย์ กับตันแห่งกลุ่มโจรสลัดเลปิเต ปัจจุบันมีค่าหัวอยู่ที่
สามแสนห้าหมื่นเหรียญ เพิ่มขึ้นมาห้าหมื่นเหรียญจากเมื่อครึ่งปีก่อน เป็น

กับตันโจรสลัดที่จัดว่ามีชื่อเสียงระดับหนึ่ง ทั้งที่มีอายุเพียงสิบแปดปี แต่ควบคุมกำลังคนได้มากกว่าครึ่งร้อย เป็นคนที่มีความสามารถหลากหลายทาง เมื่อครั้งปีก่อนเขาได้พาคนเข้าไปล่าสมบัติในน่านน้ำแห่งทวยเทพ และชิงสมบัติเทพเจ้าขึ้นแรกมาครอบครองได้สำเร็จ ส่งผลให้คนรู้จักเด็กหนุ่มมากกว่าแต่ก่อน โดยเฉพาะพวกโจรสลัดและพ่อค้าแม่ค้า พวกเขาเหล่านี้หมายตาสมบัติเทพเจ้าที่เด็กหนุ่มถือครองอยู่ อีกทั้งค่าหัวของเขายังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ก็ลองไม่สำเร็จสิ แกไม่มีทางได้มานั่งหายใจอยู่บนนี้หรอก ฉันขัดแกน” เรอัส เคียอรา ร้องกับตันเรือกล่าว เขาเป็นชายร่างสูงที่มีฝีมือฟันดาบตีที่สุดในเรือ ด้วยเคยเป็นช่างตีดาบและเป็นนักดาบ จึงใช้ดาบได้คล่องแคล่วราวกับเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ปัจจุบันเขามีค่าหัวสูงถึงห้าแสนเหรียญ ด้วยความสามารถด้านการต่อสู้ที่เป็นเลิศ จึงเป็นกำลังรบสำคัญของกลุ่มโจรสลัดเลปีเต

“เอาน่า ฟรานมันก็ทำสำเร็จ อย่าไปอะไรกับมันนักเลย แค่นี้ก็สะบักสะบอมพอแล้ว” เด็กหนุ่มผมดำร่างเล็กกลั้วหัวเราะ คำพูดกับแวตตาของเขาไม่ได้ไปในทางเดียวกันแม้แต่น้อย เพราะดวงตาสีเขียวมรกตดูงามฉายแววละเอียดมากกว่าสงสาร

เด็กหนุ่มคนนั้นคือ ฮิวโก้ ฮิวด้า ต้นหน ผู้มีความสามารถพยากรณ์อากาศได้อย่างแม่นยำ มีทักษะด้านบริหารเงินสูงที่สุดบนเรือ คอยดูแลเงินในคลังไม่ให้ขาด อีกทั้งยังเป็นคนที่คล่องแคล่วและยิงปืนแม่นยำที่สุดบนเรือด้วย

“เงียบปากไปเลยฮิว ใช่ว่าฉันอยากจะมีสภาพแบบนี้หรอกนะเว้ย” ฟรานซิสกล่าวเสียงขุ่นเคือง ขณะมองบาดแผลที่เต็มแขนและขาทั้งสองข้าง “ไอ้พวกผู้คุมมันไม่รู้หมันได้อะไรฉันนักหนา ซ้อมอยู่ได้ทุกวัน”

“ก็หน้านายมันทรมานประสาทเองนี่หว่า โทษตัวเองเถอะ”

“รู้สึกตั้งแต่ฉันลงจากเรือไป นายจะปากดีขึ้นนะฮิว มาเล่นกันสักตั้งใหม่” กับตันหนุ่มกระดิกนิ้วเรียกอย่างท้าทาย แต่ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะพุ่งเข้ามา ร่างสูงของเรอัสก็เดินมาขวางไว้เสียก่อน “อย่ามาขวางได้ไหมลูก”

“ฉันว่านายไปจัดการสภาพตัวเองก่อนเถอะ นายอาจไม่ได้กลืนตัวเอง

แต่กลับนายเน่ายิ่งกว่าขยะอีก”

“จะ จริงเหรือ” ฟรานซิสเล็กน้อย พลางดึงเสื้อที่สวมอยู่ขึ้นมาดม แต่เด็กหนุ่มไม่ได้กลิ่นอะไรเลย บางทีเพราะอยู่ในคุกมากเกินไปจึงคุ้นชินกับสภาพจนทำให้ประสาทรับกลิ่นเสียหมด ฟรานซิสพยักหน้าหงิกหงิกอย่างเข้าใจ ก่อนจะตัดสินใจเดินไปอาบน้ำที่ห้องตัวเอง

“เออ จะว่าไป นายกระซอกไอ้ออกได้ยังไง ปกตินายไม่ทำได้” ฮิวโก้ถามถึงสิ่งที่ติดใจเขามาตลอดทาง

“อ้อ เนี่ยเหรือ” กับต้นหนุ่มลากเสียง ยกกุญแจมือที่ยังคงมีตัวล็อกที่ข้อมือขึ้นโชว์ “ก็ไม่ว่าอะไร ระหว่างที่ไปขโมยแผนที่ ฉันก็หาพวกอาวุธในห้องนายพลนั้นมาจามให้เกือบขาด และก็หาเหล็กมาตะไบอีกนิด เวลาออกแรงจะได้ขาดง่ายๆ เนะ”

“หา ทำไปทำไม” ฮิวโก้ถาม ผิดกับเรอัสที่กลอกตาเพราะรู้คำตอบอยู่แล้ว

“ก็เพราะมันเท่เนะสิ” ฟรานซิสตอบเสียงใส ฐนัวโป้ง ยิงฟันขาว รวภาคภูมิใจกับเหตุการณ์เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ที่มีเสียงระเบิดและเสียงยิงปืนดังกึกก้อง เปลวไฟลุกท่วมสูงเป็นฉากหลัง ไหนจะสายลมที่พัดเสื้อคลุมของเขาให้โบกสะบัดอย่างเป็นใจ แค่นี้ก็...

ผู้วะ!

“ถ้ามีเวลามาวางนั่งตะไบ ทำไมไม่หาทางหนีออกมาเองพะ เสียเวลาจริงๆ” ฮิวโก้บ่นหลังจากตบศีรษะอีกฝ่ายเต็มแรง เขาบ่นอะไรอีกสองสามคำ ก่อนจะเดินหนีไปทางอื่นเพราะกลัวติดเชื้อม้า ฟรานซิสได้แต่มองอีกฝ่ายตาเขียววัด ไม่เข้าใจว่าทำไมลูกน้องถึงไม่สรรเสริญความเก่งของเขาสักนิด

พอหันมามองเรอัสที่ทำหน้าเอือม และเหมือนจะสั่งให้ไปอาบน้ำซะ เด็กหนุ่มถึงกับถอนหายใจด้วยความเซ็งสุดขีด และตัดสินใจเดินไปอาบน้ำที่ห้องของตัวเอง

ฟรานซิสปิดประตูห้องแผ่วเบา เพราะรู้ว่ามันว่างเล็กน้อยกำลังนอนหลับอยู่บนเตียงของเขา

เด็กผู้หญิงอายุประมาณแปดปีนอนหลับตาพร้อมบนเตียงขนาดใหญ่

หน้าอกของเธอกระเพื่อมเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ริมฝีปากผุดยิ้มบางๆ เหมือนกำลังฝันหวาน ผิวสีขาวสว่างของเด็กน้อยช่างรับกับเส้นผมสีเชียวน้ำทะเลเป็นอย่างดี

เด็กคนนี้มีชื่อว่า โฟว์ เป็นทายาทของผู้ปกครองน่านน้ำแห่งทวยเทพ และเป็นผู้ปกครองน่านน้ำรุ่นต่อไป ที่ฟรานซิสพาเธอร่วมเดินทางมาด้วย เพราะได้รับคำขอจากเทพเจ้าเอเรน่า ซึ่งเป็นผู้ปกครองน่านน้ำตนปัจจุบัน

ฟรานซิสยกมืออ่อนโยน พลางเดินเข้าไปลูบศีรษะเธออย่างแผ่วเบา โฟว์ขดตัวเล็กน้อยอย่างขจัดใจ เด็กหนุ่มเลยรีบชักมือกลับทันที

“ฉันทกลับมาแล้วนะ โฟว์” เขากล่าวสั้นๆ วางม้วนแผนที่ลงบนโต๊ะ จากนั้นก็จัดการถอดชุดที่เหม็นอับออก บนหน้าอกเปลือยเปล่ามีรอยสักสีดำที่แสนน่ากลัวปรากฏอย่างเด่นชัด ฟรานซิสยื่นมองเงาตัวเองในกระจกบานใหญ่ ยกมือขวาลูบสัญลักษณ์อย่างแผ่วเบา

รอยสักรูปสามง่ามกลับหัวแทงทะลุหัวกะโหลก ตรงกลางหน้าผากหัวกะโหลกมีขีดสีขาวอยู่สองเส้น ซึ่งหมายถึงเด็กหนุ่มต้องออกเดินทางตามหาสมบัติเทพเจ้าอีกสองชิ้นให้เจอ หากหาไม่พบก่อนอายุสี่สิบเอ็ดปี ลูกเรือทั้งหมดของเขาจะตายตามข้อตกลงที่ทำไว้กับเทพเจ้าแห่งท้องทะเล

เพราะสัญลักษณ์นี้เอง เขาเลยต้องสูญเสียบุคคลที่รักไป...

เด็กหนุ่มก้าวเข้าไปในห้องอาบนํ้าขนาดเล็ก สายน้ำที่ไหลจากฝักบัวชำระร่างกายเขาจนสะอาด กลิ่นเหม็นในช่วงแรกไหลไปกับสายน้ำ เขาก้าวออกจากห้องนํ้าแล้วเดินไปหยิบชุดใหม่ที่ตู้เสื้อผ้า เด็กหนุ่มไถ่ไปตามเสื้อราวกับดังเลยว่าจะหยิบตัวไหนมาสวมดี สุดท้ายก็เลือกชุดตัวเก้ง เป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว เสื้อคลุมสีแดงเพลิงตัวยาวที่เข้าคู่กับกางเกงสีดำ ขณะที่จัดแจงเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เขาก็เหลือบเห็นร่างเล็กบนเตียงขยับตัว

“ฉันทาเธอตื่นรีเปล่า”

โฟว์ส่ายหน้าน้อยๆ แวดตางัวเจียในช่วงแรกเปล่งประกายเมื่อเห็นหน้าฟรานซิส เธอเดินลงจากเตียงมากอดขาเด็กหนุ่มแน่น ฟรานซิสผุดยิ้มกว้าง ขณะอุ้มเธอมาไว้ในอ้อมกอด โฟว์ลูบแก้มของเด็กหนุ่มแผ่วเบา แล้วเอามาแก้ม

ใญ่ใบหน้าของพี่อย่างรักใคร่

“อืม ฉันก็คิดถึงเธอเหมือนกัน”

ถึงแม้ว่าเด็กน้อยจะพูดไม่ได้ แต่ฟรานซิสก็เข้าใจในสิ่งที่เธอต้องการจะสื่อ
ปึง! บานประตูถูกถีบออกอย่างแรง

“เฮ้ย! เลิกเป็นตาแก่โลลิคอนแล้วรีบออกไปข้างนอกสักที พวกฉันอยาก
เห็นผลงานแกอยู่นะไว้อย” ฮิวโก้ที่ทนรอฟรานซิสออกไปด้านนอกไม่ไหวจึงถีบ
ประตูเข้ามาในห้อง

“ฉันไม่ใช่โลลิคอนเพีย! แล้วที่หลังอย่าถีบประตูฉันอีก ถ้ามันพัง ฉันเรียก
ค่าเสียหายแทน” กับต้นตอบเสียงขุ่น ขณะคว่ำม้วนแผนที่ออกนอกห้องไป

ด้านนอกห้อง ลูกเรือคนอื่นๆ ต่างมายืนรอนหน้าห้อง พวกเขาตั้งใจจะ
มาดูผลงานของกับต้น ฟรานซิสถอนหายใจแล้วเดินไปนั่งเก้าอี้ที่เหล่าลูกเรือ
จัดเตรียมไว้ให้ เด็กหนุ่มวางม้วนกระดาษที่ขโมยมาลงบนโต๊ะ พลังสอดส่าย
สายตามองสีหน้าลูกเรือ เขาผุดยิ้มมุมปากเล็กน้อย ดวงตาเป็นประกายอย่าง
นឹกลูก

ผู้จะ!

“เลิกเล่นตัว แล้วเปิดแผนที่ซะทีเถอะ” เรอัสที่ตบหัวฟรานซิสเอื่อยเร่ง
กับต้นหนุ่มสบตาสาปแช่งสองสามคำ ก่อนจะยอมคลีแผนที่ลายแทงสมบัติ
เทพเจ้าแต่โดยดี และสิ่งที่พวกเขาเห็นก็คือ...

ผู้จะ!

“นายตบฉันอีกทำไม หา!” ฟรานซิสวาดอย่างเหลืออด เมื่อโดนตบ
หัวแบบไม่มีเหตุผลถึงสองครั้ง

“ใครใช้ให้นายเอาแผนที่มาผิแผ่นละพะ นายไปหยิบอะไรมาเนี่ย! ถ้า
รู้ว่านายโง่แบบนี้ฉันบุกเข้าไปในคุกเองยังดีซะกว่า” รองกับต้นร้ายยาว พลัง
ขึ้นไปยังสิ่งที่ถูกเรียกว่าแผนที่ วินาทีต่อมาชายหนุ่มก็หรีตามองอย่างจับผิด
“ตอนนายขโมยมา นายยังไม่ได้เปิดมันดูใช่ไหม ถ้าให้เดา นายเพิ่งจะขโมยได้
วันนี้”

“อย่ามาใส่ร้ายกันสิเพีย ฉันขโมยมาถูกแล้ว ไม่เชื่อก็ไปหยิบกระจก

ยาตะมาดูเลย ได้โตะของผู้บัญชาการนั้นมีมันกระดาดนั้นมันเดียว ถ้าไม่ใช่แผ่นนี้มันจะเป็นแผ่นไหนไปได้” ฟรานซิสตะเบ็งเสียงตอบ ขณะชี้นิ้วสั่งให้ลูกเรือไปหยิบสมบัติเทพเจ้าขึ้นแรกออกมาจากห้องตัวเอง

เพียงไม่นานลูกเรือคนหนึ่งก็กลับมาพร้อมจอกสีเงินขนาดใหญ่ ดูเผินๆ เหมือนกับอ่างล้างหน้าราคาถูก ซึ่งมีขอบปากกว้างพอที่จะครอบศีรษะคนลูกเรือวางสิ่งนั้นลงตรงหน้ากับต้นหนุ่ม เรอัสไม่รอให้ฟรานซิสสั่งการใดๆ เขาคว้าขวดเหล้าในมือลูกเรือที่อยู่ใกล้มาเทใส่ในจอกทันที

ขอบปากของกระจกยาตะส่องแสงสีเงินเรืองรองราวตอบรับน้ำอมฤต เรอัสชะโงกหน้ามองในนั้น รอจนน้ำสะท้อนเงาของผู้ส่ง

“ลายแทงสมบัติเทพเจ้าขึ้นที่ส่งอยู่ที่ไหน”

น้ำในถ้วยกระเพื่อมเล็กน้อยเหมือนตอบรับคำถามของชายหนุ่ม จากที่เคยสะท้อนภาพใบหน้าเจ้าของเส้นผมสีเพลิง ก็แปรเปลี่ยนเป็นภาพมันแผ่นที่สีน้ำตาลเก่าแทน เมื่อน้ำกระเพื่อมอีกครั้ง ภาพที่สะท้อนก็เปลี่ยนเป็นภาพแผนที่ที่วางอยู่บนโตะ เมื่อผิวน้ำพลิ้วไหวเป็นระลอกสุดท้าย ก็สะท้อนภาพเรือใบขนาดใหญ่ที่แสนคุ้นตา หรือก็คือเรือ *ไวต์ลิลลี่* ซึ่งยืนยันว่า แผนที่ที่ฟรานซิสขโมยมาเป็นของจริง

“ฉันขอตอบหัวหน้าคินี่ ได้ไหม” เด็กหนุ่มผมทองกอดพันถาม หักนิ้วกรอปรเตรียมเอาคินี่ แต่แทนที่รอกกับต้นหนุ่มจะใสใจคำพูดนั้น เขากลับจดจ้องแผ่นลายแทงอย่างสงสัย

“ในเมื่อแผนที่นี้เป็นของจริง แล้วทำไมมันถึงมีสภาพแบบนี้”

ใช่แล้ว แผนที่ที่พวกเขาองอยู่นี้ คงเรียกว่า ‘แผนที่’ ไม่ได้ เพราะมันมีลักษณะเหมือนกับมันจารึกมากกว่า แผ่นกระดาดสีซีดเต็มไปด้วยน้ำหมึกจางๆ คล้ายบันทึก บางจุดมีรูปภาพที่ไม่เข้าใจความหมายवादเอาไว้ แต่เหนือสิ่งอื่นใด ภาษาที่เขียนเป็นภาษาที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน

“ฉันก็อยากจะรู้เหมือนกัน ตอนที่เห็นครั้งแรกฉันยังตกใจ นึกว่าตัวเองหยิบผิด พอลองค้นจนทั่วห้องก็เจอแค่แผ่นนี้แผ่นเดียว ใช่ไม่ใช่ก็หยิบมาก่อน” ฟรานซิสกอดอกพลางนึกแก้ความ

เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน เขาได้บุกเข้าไปในคุกของทหารเรือเพื่อขโมยแผนที่ลายแทงนี้ เด็กหนุ่มคาดการณ์ว่าตัวเองอาจถูกจับ เลยเตรียมแผนรับมือกับลูกเรือไว้คือ หากเขาหายไปโดยไม่มีการติดต่อสามวัน นั่นหมายถึงเขาถูกจับขังอยู่ในคุก อีกสี่วันค่อยหันเรือกลับมาช่วยเขา โดยทำอย่างไรก็ได้ ขอแค่ให้เขารอดออกมาก็พอ สัญญาที่ให้เริ่มโจมตีคือบทเพลงจากโบสถ์ บทเพลงหยุดเมื่อไรให้เริ่มโจมตีเมื่อนั้น ฟรานซิสจึงรอดจากโทษแขวนคอก่อนวันประหารหนึ่งวัน

“มาน่า มานีแปบลิ” กับต้นหนุ่มก้มมือเรียกชายร่างหนาที่ยืนคุมทางเสือเรืออยู่ที่ชั้นสอง หลังจากที่ถูกเรียก ชายหนุ่มก็เดินลงมาด้วยใบหน้าที่เรียบเฉยไร้ความรู้สึก ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเช่นเดียวกับเส้นผมจ้องตรงมาที่เด็กหนุ่มเหมือนจะถาม “นายอ่านออกไหม”

มาน่าก้มดูตัวอักษร ไล่สายตามองอย่างรวดเร็ว แล้วส่ายหน้าเบาๆ

“ฉันรู้แค่ว่ามันเป็นภาษาครีซซ์ ปัจจุบันคงมีไม่กี่คนที่อ่านมันออก เป็นอักษรโบราณที่สาบสูญไปเมื่อสองร้อยปีก่อน และมันก็ไม่ใช่อักษรที่นิยมตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว”

“ถ้านายไม่รู้ ฉันก็รู้แล้ว” ฟรานซิสถอนหายใจ เพราะมาน่าเป็นคนชอบอ่านหนังสือมากที่สุดบนเรือ เด็กหนุ่มจึงคิดว่าเขาน่าจะพออ่านตัวอักษรเหล่านี้ได้บ้าง แต่ดูเหมือนความคาดหวังสุดท้ายจะไม่เป็นจริง “แต่อย่างน้อยเราก็กู้แล้วว่ามันเป็นภาษาอะไร”

“ถึงฉันจะอ่านได้ไม่หมดก็จริง แต่ฉันเคยเห็นสองคำนี้ในหนังสือเล่มหนึ่ง” ชายหนุ่มร่างใหญ่บอก พลางชี้ตัวอักษรบนแผ่นกระดาษ “คำนี้แปลว่า ‘อัญเชิญ’ ส่วนอีกคำตรงนี้แปลว่า ‘มังกร’ ”

“อัญเชิญ กับ มังกร อย่าบอกนะว่าให้เราอัญเชิญเทพมังกร เอะ ตลกแล้วละ บนโลกนี้จะมีมังกร...” คำพูดของฟรานซิสขาดช่วงเมื่อนึกถึงหกเดือนก่อน ซึ่งเป็นช่วงที่เขาบุกเข้าไปในน้ำน้ำแห่งทวยเทพ ในสถานที่แห่งนั้นมีสิ่งมีชีวิตน่าอัศจรรย์เต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้กินคน นางเงือก กระทั่งควาเคนที่มีรูปร่างเป็นหมึกยักษ์ขนาดใหญ่ ซึ่งเคยได้ยินว่ามีเพียงในตำนานเล่าขาน

“มันต้องมีแน่ๆ ไอ้ตัวพรวรคั่นนั้น’ นายกำลังคิดแบบนี้อยู่ใช่ไหม” ฮิวโก้ถามเมื่ออ่านสี่หน้าพรานซิสออก

“เรื่องมังกรช่างมันก่อนเถอะ ตอนนี้อย่างต้องสนก่อนว่า เราจะไปหาคนที่อ่านอักษรพวกนี้ได้จากที่ไหนกัน”

“ลองใช้กระจกยาตะสี มันอาจจะท่อนภาพคนที่อ่านภาษาครีซท์ได้”

พรานซิสพยักหน้าเห็นด้วยกับคำแนะนำของฮิวโก้ เขาตึงกระจกมาไว้ตรงหน้า จากนั้นชะโงกหน้าเข้าไปมอง ขอบปากกระจกยาตะสีส่องแสงเรืองรองเหมือนรู้คำถามในจิตใจเด็กหนุ่ม ผิวน้ำกระเพื่อมอย่างแผ่วเบา ก่อนจะสะท้อนภาพแผ่นหลังของชายหนุ่มผู้หนึ่ง เจ้าของเรือนผมสีทองสว่างยาวจรดเอว

กับตันหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะรู้สึกคุ้นเคยกับคนในภาพ ผิวน้ำกระเพื่อมอีกครั้ง จากนั้นฉายภาพเรือรบสีขาวขนาดใหญ่ พรานซิสพยายามเพ่งมองสัญลักษณ์ที่ธงบนเสากระโดงเรือ แต่ยังไม่ทันเห็น ภาพก็เปลี่ยนเป็นภาพที่สาม

พรานซิสเบิกตากว้างทันทีเมื่อเห็นภาพนั้น ไม่ใช่แค่เขา คนอื่นๆ ที่มองอยู่ก็เบิกตาเช่นกัน จากนั้นพร้อมใจกันหันกลับไปมองที่ท้ายเรือ เพราะภาพสุดท้ายที่กระจกยาตะสีท่อนไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากภาพเรือรบสีขาวที่กำลังไล่ตามเรือเลปีเตด้วยความเร็วสูง

“นั่นมัน...” กับตันหนุ่มกลืนน้ำลายอย่างเผื่อนคอ ดวงตาสีฟ้ากระจ่างมองสัญลักษณ์บนเสากระโดงเรือ ธงสีขาวผืนหนาขลิบสีน้ำเงิน ซึ่งตรงกลางเป็นรูปมงกุฎสีทองล้อมกรอบด้วยสามเหลี่ยมกลับหัวสีแดง ไม่ต้องเสียเวลาคิด เขารู้ทันทีว่าเรือลำนั้นเป็นของอาณาจักร...

“วาเลน...ไซน์” เด็กหนุ่มผมทองคราวเสียงแผ่ว ดวงตาของเขาไหววูบราวหั่นเกรงจะไรบ่างอย่าง และคิดถึงเงาส่องท่อนในกระจกอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นภาพของคนผู้หนึ่งที่แสนคุ้นเคยก็ผุดวบบนหัว

ชายเจ้าของเรือนผมสีทองสว่าง นัยน์ตาสีฟ้าเข้มซึ่งฉายแววอบอุ่นริมฝีปากบางที่ผุดยิ้มทุกครั้งเวลาพบปะผู้คน

“ช่วยแล้วไง” พรานซิสคราง

ใช่ ช่วยซะแล้วสิ เพราะทันทีที่คนผู้นั้นก้าวขึ้นเรือ มรสุมแห่งหายนะคงได้โหมกระหน่ำมาที่เรือของเขา และคงไม่สงบลงเร็วๆ นี้ พายุนั้นคงโหมกระหน่ำจนกว่าการเดินทางจะจบเป็นแน่แท้

2

เหล่าแบกก็ไม่ได้รับเชียว

บรรยาอากาศบนเรือโจรสลัดเต็มไปด้วยความกดดัน ไม่มีใครกล้า
ส่งเสียงพูดคุยแม้แต่คำเดียว ลูกเรือทุกคนต่างจ้องแซกพิเศษผู้มาใหม่อยู่ห่างๆ
แขกคนนั้นนั่งรวมกลุ่มอยู่กับกัปตันและรองกัปตันเรือโจรสลัด ริมฝีปากเรียว
ยาวของผู้มาใหม่ผุดยิ้มเล็กน้อย ขณะจับซารสเล็คที่ยกมาจากเรือรบอาณาจักร
ตัวเอง

ผู้มาใหม่เรียกได้ว่ารูปร่างงาม เขามีเรือนผมสีทองสว่างยาวจดเอว ดวงตา
สีฟ้าชืดดั่งสีน้ำแข็ง ทว่าแทนที่จะทอประกายเย็นชา กลับฉายแววอบอุ่นน่า
หลงใหล ใบหน้าของเขาเรียวยาวได้รูป ขนตาดกดำเป็นแพหนายิ่งกว่าสาวงาม
บางคน ผิวขาวกระจ่างจนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นผิวบุรุษ เมื่อเขาสวมอาภรณ์
สีน้ำเงินเข้มด้วยแล้ว ช่างดูสง่าและสูงศักดิ์ยิ่งนัก

“เจ้าชายมาทำอะไรที่นี่ไม่ทราบ”

“อย่าพูดจาดัดเยื่อใยแบบนั้นสิฟรานซิส ที่ฉันมาเพราะอยากมาดูความ
เป็นไปของนายเท่านั้นเอง” เจ้าชายลำดับที่ห้ายิ้มตอบ หากเป็นคนนอก

ที่ไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงมาก่อน อาจเผลอลงเชื่อไปกับรอยยิ้มนั้น แต่เด็กหนุ่มที่รู้จักเจ้าชายมาหลายปี ไม่มีทางเชื่ออย่างแน่นอน

“แล้วถ้าอย่างนั้น เจ้าชายรู้ได้ยังไงว่าผมอยู่ที่นี้”

“คนของฉันมีอยู่เยอะแยะ การตามหาใจสลดกลุ่มเดียว มันไม่ใช่เรื่องยากลำบากสำหรับฉันสักหน่อย” คำตอบกลับอย่างเฝ้าแห่ทำให้ฟรานซิสถึงกับจุก เด็กหนุ่มรู้ว่าราชวงศ์มีเส้นสายมากมาย แต่ก็คิดไม่ถึงว่า เจ้าชายจะใช้วิธีนี้ตามหาเขา

“แต่เล่นหนีออกมาแบบนี้ อาณาจักรไม่เดือดร้อนรึไง แล้วใครปกครองอยู่”

“ลองทายดูสิ ลางสังหรณ์ของนายก็แม่นใช่อยอมนะ ฉันว่า”

“...”

เมื่อได้รับคำตอบที่ไม่ตรงคำถาม กับต้นหนุ่มเลยเลือกไม่เอ่ยอะไรแทน ดวงตาสีฟ้ากระจางของฟรานซิสเลื่อนไปมองด้านซ้ายของชายหนุ่ม จากนั้นมันก็ฉายแววเจ็บปวดเมื่อนึกถึงคนคนหนึ่ง ดูเหมือนคนตรงหน้าจะดูออกกว่าฟรานซิสคิดอะไรอยู่ เขาจึงยกถ้วยชาขึ้นจิบ พร้อมเอ่ยสั้นๆ

“อย่าห่วงเลย หลังจากที่ฉันได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด ฉันได้จัดพิธีศพให้เธอและสร้างหลุมศพให้แล้วด้วย” เลนิสกล่าวเสียงเรียบ จนดูไม่ออกว่าเขารู้สึกอย่างไรกันแน่ เด็กหนุ่มผมทองที่นั่งตรงข้าม พอได้ฟังประโยคนั้นของเจ้าชาย ก็ได้แต่ขบริมฝีปาก กำหมัดแน่น

เมื่อประมาณครึ่งปีก่อน ตอนที่พวกฟรานซิสออกตามหาสมบัติเทพเจ้าขึ้นแรกในน่านน้ำแห่งทวีปไทซี...หญิงสาวซึ่งเป็นองครักษ์คนสนิทของเจ้าชายเลนิส ได้เฝ้าตัวเข้าปกป้องเขาจากกระสุน เธอจึงต้องอยู่ในสภาวะกึ่งเป็นกึ่งตาย ซึ่งในความคิดของฟรานซิส สภาพของไทซีตอนนี้ก็ไม่ต่างกับการจบชีวิต...เธอตายจริงๆ ที่ยังไม่ได้เฝ้าเลนิส

ถ้าเลือกได้ละก็ ฟรานซิสไม่อยากพบเลนิสในช่วงเวลาแบบนี้เลยจริงๆ ไทซีตายเพราะเขาเอง...เพราะความอ่อนแอของเขา...ความอ่อนแอที่ทำให้เขาปกป้องอะไรไม่ได้เลย

“ที่ฉันมานี้ ฉันไม่ได้อยากมาดูสีหน้าหมดอายตายอยากของนายนะ ฟรานซิส” เลนีสวางถ้วยชาลงบนจานรองอย่างแผ่วเบา ก่อนตัวดสายตามองเด็กหนุ่มอย่างดำหนิ “ฉันเป็นคนขอให้ไซคีไปปกป้องนายเอง ดังนั้นนายไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดอะไร นายเองก็รู้ว่า ฉันไม่ชอบให้ใครมาดูถูกคนของฉัน”

“ผมเปล่า...”

“นายกำลังทำ ฟรานซิส” ทั้งๆ ที่เจ้าชายพูดด้วยน้ำเสียงปกติแต่ๆ แต่กลับเด็ดขาด จนฟรานซิสเลือกที่จะนิ่งเงียบ “ไซคีปกป้องนายเพราะคำสั่งของฉัน และส่วนหนึ่งเธอเองก็คงอยากปกป้องนาย การที่นายมานั่งโทษตัวเองแบบนี้ มันไม่เหมือนการดูถูกใคร่ トラบโดที่ฉันยังยืนอยู่ตรงหน้า นายห้ามทำสีหน้าแบบนี้ให้ฉันเห็นอีก เข้าใจรีเปล่า”

“ครับ” เด็กหนุ่มพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

ที่จริงฟรานซิสเคยสัญญากับตัวเองว่า จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข จะใช้ชีวิตในส่วนของไซคีอย่างคุ้มค่า แต่นั่นเป็นช่วงก่อนได้พบเจ้าชายเลนีส เขารู้ว่าไซคีกับเจ้าชายผูกพันกันมากแค่ไหน เจ้าชายเลนีสเป็นผู้เลี้ยงไซคีที่เป็นเด็กกำพร้ามากับมือ ให้ฝึกการต่อสู้ ให้เรียนหนังสือ ให้ที่พัก ให้ความอบอุ่น ความรัก และความสุขออย่างที่เด็กทั่วไปควรได้รับ แม้ทั้งคู่จะอายุจะไล่เลี่ยกัน

ดังนั้น สำหรับเจ้าชายเลนีส ไซคีไม่ต่างกับน้องสาวคนหนึ่ง แม้ในตำแหน่งของเธอจะเป็นเพียงองครักษ์ก็ตาม หากเลือกได้ ฟรานซิสก็อยากเจอเจ้าชายเลนีส หลังจากทำความปรารถนาข้อสุดท้ายสำเร็จ นั่นคือ การคืนชีวิตให้ไซคี เพราะเขายังคิดไม่ตกเลยว่ หากเจอหน้าเจ้าชายก่อนหน้านั้น เขายังจะทำตัวเป็นปกติได้รึเปล่า

เท่าที่ทำอยู่ในตอนนี้ ก็ถือว่าผืนเดิมกลืนแล้ว...

“จริงสิ ฉันได้ยินมาจากเรอัสว่า นายจะใช้ค่าของข้อสุดท้ายคืนชีพไซคีนี่นา”

“นายไปบอกเจ้าชายตอนไหนกัน ไหนสัญญาว่า...”

“ฉันเปล่า” เรอัสสวนทันทีก่อนที่เด็กหนุ่มจะพูดจบ หลังจากนั้นก็ตัวดตามองตัวต้นเหตุอย่างรวดเร็ว “นายถูกหมอนี้หลอกแล้วละฟราน”

“คิกๆ อย่างที่เรอัสบอกแหละฟรานซิส นายถูกฉันทลอกแล้ว แต่ก็ไม่ได้คิดเล่นนะว่า นายจะมาหลงกลกับมุกที่ฉันใช้บ่อยๆ” เจ้าชายกัลล์หัวเราะเบาๆ แล้วจิบชาอีกครั้ง ดวงตาสีซีดของเขามองเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างขบขันสุดๆ “อย่าห่วงเลย ถึงไม่มีใครบอก ฉันก็พอจะเดาได้อยู่แล้ว แต่ฉันขอเตือนนะ ฟรานซิส ต่อให้เป็นเทพก็ไม่สามารถคืนชีพคนตายนะ”

เด็กหนุ่มผมทองมองเจ้าชายลำดับที่ห้านี้ แม้เจ้าชายจะสร้างทำเป็นสบายดีสักแค่ไหน แต่ในน้ำเสียงขบขันของเขายังแฝงด้วยความเศร้าจากการสูญเสียบุคคลที่รัก ฟรานซิสเข้าใจความรู้สึกนั้นดี จึงตัดสินใจเล่าเรื่องที่เป็นความลับระหว่างเขากับเรอัสด้วยเสียงเบายิ่ง จนได้ยินกันเพียงสามคน

“ไม่หรอกครับ ก่อนที่พีไซค์ตาย เทพเจ้าแห่งท้องทะเลได้เก็บวิญญาณเอาไว้ ดังนั้นพีไซค์เลยมีสภาพกึ่งเป็นกึ่งตาย นอกจากนี้...ผมเองก็ยังไม่รู้ว่าพรข้อสุดท้ายจะขออะไรดี ดังนั้นเลยตัดสินใจจะใช้พรข้อนั้นคืนชีพพีไซค์” ฟรานซิสเว้นช่วง ก่อนจะสบตากับชายหนุ่ม “เจ้าชายคงไม่มีปัญหาอะไรกับเรื่องนี้ใช่ไหม”

“แสดงว่า...ยังพอมีโอกาสอยู่...อย่างนั้นสินะ” คำพูดที่เจ้าชายเอ่ยเอื้อนช่วงแผ่วเบาอาจจะปลิวไปกับสายลม ชายหนุ่มมองออกไปนอกเรือ แม้จะเพียงเล็กน้อย แต่ฟรานซิสก็เห็นว่าเจ้าชายกำลังยิ้ม ผ่านไปหลายนาที่ชายหนุ่มก็กลับมามองเด็กหนุ่มอีกครั้ง “ถึงอย่างนั้นก็เถอะ นายคิดดีแล้วหรือที่จะใช้คำขอข้อสุดท้ายกับเรื่องแบบนี้ บางที...ไซค์อาจจะอยากให้นายใช้กับเรื่องอื่นก็ได้”

“ถ้าให้พูดตามตรง ผมก็เคยคิดแบบนี้เหมือนกัน แล้วก็คิดว่า ถ้าผมทำจริงๆ พีไซค์จะต้องโกรธผมมากแน่ๆ เพราะผมรู้ว่าเขาไม่ได้อยากปกป้องผมให้มาชีพเพื่อขอให้เขาคืนชีพ แต่...ไม่รู้สิเจ้าชาย ผมว่าผมคงต้องใช้เวลาอีกนานพอควร เกี่ยวกับการตัดสินใจเรื่องนี้ะ” ฟรานซิสถอนหายใจหน่อยๆ จิบชาบ้าง แต่สุดท้ายก็ต้องวางถ้วยชาลง เพราะไม่ถูกกับกลิ่นตัวเอง

“ไม่เจอกันนาน คุณายเปลี่ยนไปเยอะจริงๆ”

“อย่ามายุ้มชวนชนลูกได้ไหม ผมรู้สึกสยงเวลาเห็นเจ้าชายยิ้มแบบนี้”

“ฉันแสดงว่ายั้มแบบปกติคงจะดีกว่าสินะ” เจ้าชายเลนีสกล่าวแล้วเปลี่ยนจากรอยยิ้มแบบจริงใจ เป็นรอยยิ้มที่เสแสร้งอย่างที่ชอบทำแทน ส่งผลให้เด็กหนุ่มถึงกับมูมปากกระตุกทันที

“จะว่าไปเจ้าชายยังไม่ได้ตอบคำถามเลยนะ เห็นมาเที่ยวแบบนี้ ไม่คิดว่าเมืองจะเป็นอะไรไปรีไรง”

“ฉันเองก็ตอบไปแล้วเหมือนกันว่าระดับนายคงจะรู้คำตอบได้โดยที่ฉันไม่ต้องบอกอะไร”

“...”

หลังจากที่ได้ฟังคำตอบนั้น จากที่แค่มูมปากกระตุก กลายเป็นว่าหางคิ้วของฟรานซิสก็กระตุกไปด้วย

ไม่ว่าจะผ่านไปสักกี่ปี เจ้าชายเลนีสก็ยังมีนิสัยเช่นเดิมคือ หากต้องการตอบ จะตอบให้หมดโดยไม่บีบบัง หากไม่อยากจะตอบ ต่อให้เค้นอย่างไรก็ไม่มีทางปริปากตอบออกมาตรงๆ เพราะไอ้นิสัยเสียแบบนี้แหละ เวลาคุยกับเจ้าชายทีไร ฟรานซิสเลยมักจะหัวเสีย

“หยุดเล่นไร้สาระแล้วมาเข้าเรื่องสักที การที่นายถ่อมาจากวาเลนไฮน์ คงไม่ใช่เพื่อมาคุยเรื่องของไซค์อย่างเดียวแน่” เรอัสที่นั่งฟังบทสนทนาของทั้งสองอยู่นานอยู่ชด ชายหนุ่มมองใบหน้าเจ้าชายเลนีสนิ่ง พลางเคาะนิ้วกับแผ่นลายแทงที่ขโมยมาได้ “รู้ไหมว่าตอนนี้พวกฉันกำลังตามหาคนคนหนึ่งเพื่อถอดความภาษาโบราณในแผ่นลายแทง และมันก็บังเอิญเสียเหลือเกิน ที่คนที่อ่านได้มีเพียงคนเดียว”

“ช่างแปลกประหลาดกับคำชมเสียเหลือเกิน แต่เสียใจด้วยนะที่ฉันไม่รู้ว่านายกำลังพูดอะไร” เจ้าชายเลนีสกล่าวเสียงกังวานใส จ้องดวงตาอีกฝ่ายอย่างบริสุทธิ์ใจ “สายข่าวของฉันรายงานมาว่า ฟรานซิสได้บุกเข้าไปในกองทัพบริสุทธิใจ “สายข่าวของฉันรายงานมาว่า ฟรานซิสได้บุกเข้าไปในกองทัพบริสุทธิใจ การที่เจ้าตัวทำอะไรแบบนี้ สิ่งที่ได้คิดได้อย่างเดียวคือ มันจะต้องเกี่ยวข้องกับสมบัติเทพเจ้า ในเมื่อฉันเองก็เป็นผู้ครอบครองแผ่นลายแทงแผ่นแรก มันไม่แปลกหรอกที่ฉันอยากจะเห็นลายแทงแผ่นที่สอง และก็อยากรู้เหลือเกินว่ามันจะมีอะไรน่าอัศจรรย์ใจ เหมือนกับเข็มทิศที่ชี้ไปยังทางเข้าน่านน้ำศักดิ์สิทธิ์

รีเปล่า”

คำอธิบายมีหลักการของเจ้าชาย ทำให้เรอัสถึงกับขมวดคิ้ว เพราะจริงอย่างว่า ต่อให้เจ้าชายเลนิสรอบรู้สักเพียงใด แต่ก็ไม่มีทางคาดการณ์อนาคตและเล่นเรือมาดักทางพวกเขาได้แน่ เมื่อคิดถึงหลักความเป็นจริง เรอัสก็ถอนหายใจอย่างยอมแพ้ พยักหน้าเข้าใจ ซ้ำยังรู้สึกขอบคุณเจ้าชายผู้นี้เหลือเกินที่เล่นเรือมาดักจิ้งหะ ไม่อย่างนั้นพวกเขาต้องเล่นเรือหลายร้อยไมล์ทะเลกลับไปอาณาจักรวาลเลนไนน์

“เมื่อกี้นายพูดว่า ฉันเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถถอดความได้ใช่ไหม มั่นหมายความว่ายังไงกัน”

“ภาษาที่เขียนมันเป็นภาษาโบราณนะ คนบนเรือนี้ไม่มีใครแปลแผนที่นี้ได้สักคน พอลองส่องกระจกยาตะเพื่อตามหาผู้ที่อ่านได้ มันก็สะท้อนภาพเจ้าชายกลับมา” ฟรานซิสอธิบายเสียงแข็ง เนื่องจากแอบหงุดหงิดเล็กน้อยที่เจ้าชายเลนิสตอบคำถามเรอัสอย่างไม่ปิดบัง ผิดกับคำถามของเขาที่เจ้าตัวปายเบี่ยงไม่ยอมตอบ

“ภาษาครีซันเอง นานขนาดไหนแล้วนะที่ไม่เห็นภาษาพวกนี้ นายไซคต์จริงๆ รู้ไหมที่ฉันมีหนังสือถอดความภาษาอยู่ในพระราชวังนะ” เลนิสหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ขณะใช้ปลายนิ้วมือไล่ไปตามตัวอักษรโบราณ พลันเขาก็ต้องชะงัก ขณะหรีตามองร่างเล็กที่วิ่งเข้ามาแอบตรงมุมโต๊ะ

“เธอคือไฟว์ลินะ ฉันชื่อเลนิส เอมไพร่ ยินดีที่ได้รู้จัก” เจ้าชายแนะนำตัวเอง เด็กน้อยร่างเล็กจึงชะงักงันหน้าเหนือขอบโต๊ะ พยักหน้าให้ชายหนุ่มเล็กน้อย จากนั้นวิ่งไปหลบหลังฟรานซิส “น้องสาวนายน่ารักดี”

“เจ้าชายรู้ได้ไงว่าเธอเป็นน้องผม” ฟรานซิสเลิกลึกคิ้วอย่างประหลาดใจ

“หึๆ อลิเซียเล่าให้ฉันฟังหมดแล้วละ แถมเธอยังเล่าได้สนุกมาก สนุกซะจนฉันอยากเห็นด้วยตาตัวเองเลย” เจ้าชายเลนิสยกถ้วยชาขึ้นจิบเล็กน้อย ดวงตาสีฟ้าเข้มทอดมองผิวน้ำสีน้ำเงินที่แผ่กว้างอย่างไร้ที่สิ้นสุด สายลมที่พัดผ่านมาอย่างแผ่วเบาทำให้เส้นผมสีทองสว่างของชายหนุ่มพลิ้วไหวตามแรง

ทั้งๆ ที่เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาซึ่งมีศักดิ์เป็นเจ้าชาย แต่ความสง่าและความงดงามของเขากลับไม่เหมือนมนุษย์แม้แต่แต่น้อย ทว่าเหมือนกับเทพเจ้าที่ลงมาบนโลกเพื่อเยียวยาและรักษาหัวใจของมนุษย์มากกว่า ยิ่งมองเจ้าชายนานเท่าไร ความรู้สึกหม่นหมองหรือความเสียใจก็มลายหายไปเท่านั้น

“แต่น่าแปลกนะ เจ้าชายมาที่นี่ ทำไมไต่บันไดนี้ถึงไม่หำอะไร ไม่ลื่น มันแปลกตั้งแต่ที่อลิซไม่ตามมาด้วยแล้ว ปกติยัยนันท้องดื้อตามมาแน่ เจ้าชายใช้วิธีไหนหรือถึงได้แอบออกมาได้”

“อ้อ นั่นคงเป็นเพราะว่า...”

ตุ้ม! ตุ้ม! ตุ้ม!

ยังไม่ทันที่เลนีสจะเอ่ยจบ เสียงปืนใหญ่ก็ดังต่อเนื่อง พร้อมๆ กับเสียงน้ำระเบิดอย่างแรง ปืนใหญ่เหล่านั้นยิงมายังเรือที่พวกเขากำลังโดยสาร ลำเรือไหวโอนเอนเล็กน้อยเนื่องจากถูกคลื่นน้ำซัด สายน้ำบางส่วนแตกกระจายจนเปียกเต็มลำเรือ ฟรานซิสเบิกตากว้างตกใจแล้วเหลียวมองด้านหลัง ก็พบเรือรบสีขาวขนาดใหญ่ซึ่งมีธงอาณาจักรวาลเลนไฮม์โบกสะบัดอยู่บนเสากระโดงเรือ เรือนั้นแล่นปืนใหญ่สีดำเลื้อมมาทางพวกเขา ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิด ฟรานซิสหันกลับมาองเจ้าชายลำดับที่ห้าทันที

“ที่จริงทุกๆ คนก็เดินทางมากับฉัน แต่มากับคนละลำ แล้วฉันก็อยากเป็นคนแรกที่ได้พบหน้านาย ก็เลย...ขัดขวางการเดินทางพวกนั้นนิดหน่อย แต่ไม่คิดเหมือนกันว่าจะมาได้เร็วขนาดนี้” เจ้าชายเลนีสยกยิ้มแหยๆ จนภาพลักษณ์เทพเจ้าหดหายไปครึ่งหนึ่ง

“อย่าบอกนะว่ายิงปืนใหญ่ใส่พวกนั้น” ฟรานซิสถามเสียงสูงอย่างไม่อยากเชื่อ แม้ในใจจะคิดว่าคนอย่างเจ้าชายทำอะไรแบบนี้ได้อยู่แล้ว ขอแค่ตนพอใจ ต่อให้ผิดศีลธรรมขนาดไหน ถ้าอยากทำก็จะทำ ทันใดนั้นฟรานซิสก็ถูกคิดกับคำพูดเจ้าชาย “ที่บอกว่า ‘ทุกๆ คน’ เนี่ย หมายถึง...ด้วยรีเปล่า”

“ป่านี่คงโมโหจนน่าดูเลยละ”

ทันทีที่พูดจบ ฟรานซิสก็รู้สึกหน้าชา ร่างกายเย็นวาบ ไม่นานเด็กหนุ่มก็ควบคุมสติได้ เขาสั่งการเหล่าลูกเรือทันที

“พวกแกรีบกางใบเรือเดี๋ยวนี้!!! ถ้าไม่อยากโดนถล่มตายก็รีบๆ ทำซะ!”

ฟรานซิสตะโกนก้องดาดฟ้า เหล่าลูกเรือที่ไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เท่าไรต่างวิ่งซุกมุนไปทั่ว อาจเหลือแค่สี่คนที่ใจเย็นอยู่ เจ้าชายเลนส์กับเรอัส ยังนั่งจิบชาอยู่กบที่ ไฟร์เปลี่ยนจากเกาะหลังฟรานซิสมาเกาะรองกัปตันหนุ่มแทน ส่วนต้นหนเรือก็เอาแต่มองสถานการณ์จากด้านบน

รู้ทั้งรู้ว่ายังงัดหนีไม่พ้น ยังจะพยายามไปเพื่ออะไร ฮิวโก้คิดในใจ ขณะมองเรือรบสีขาวที่แล่นตรงมาทางนี้ด้วยความเร็วสูง ตอนนี้อยู่ห่างจากเรือโจรสลัดเพียงสองไมล์ทะเลเท่านั้น เด็กหนุ่มยกกล้องส่องทางไกลขึ้นส่องแล้วยิ้มมุมปาก เมื่อพบว่าผู้สั่งการบนเรืออีกลำเป็นคนที่เขานึกถึงอยู่จริงๆ

“เฮ้ย!” ต้นหนหนุ่มร้องเบาๆ เมื่ออีกฝ่ายยิงตะขอขนาดใหญ่มาท้างท้ายเรือของพวกเขา เมื่อตะขอเกี่ยวได้ที เรือ *ไวต์ลิลลี่* เลยเริ่มโอนเอนไปมาเนื่องจากแรงจุด ฮิวโก้ที่ไหว่ตัวทันคว้าขอบรั้งเอาไว้ได้ก่อน ผิดกับเหล่าลูกเรือที่ไม่รู้เรื่องราวตรงด้านล่าง ตอนนี้หกล้มกันกระแทกพื้นไปหลายต่อหลายคน

“เล่นแรงจริงๆ เลย เป็นผู้หญิงที่ไม่มีความอ่อนโยนสักนิด” เจ้าชายเลนส์พึมพำ จากนั้นบรรจงหยิบถ้วยชาที่หกคว่ำให้ตั้งตรงเช่นเดิม

“สาเหตุทั้งหมดมันมาจากนายนั่นแหละ” เรอัสบอก แม่น้ำเสียงรองกัปตันหนุ่มจะไม่แสดงความรู้สึกเท่าไรนัก แต่ดวงตาสีอำพันของเขาวาวโรจน์อย่างน่ากลัว

เจ้าชายลำดับที่ห้ายิ้มมุมปาก ก่อนเอ่ยคำพูดที่ทำให้รู้สึกหั่นไส้กว่าเดิม “หึๆ ฉันแค่อยากรู้ว่าฟรานซิสจะหาทางรับมือยังไง”

“อืากกก!!! ยัยนั่นสร้างอาวุธอะไรออกมาอีกเนี่ย”

“แต่บางทีฉันอาจคาดหวังมากเกินไปก็เป็นได้ เพราะไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี เด็กน้อยก็ยังคงเป็นเด็กน้อยอยู่วันยังค่ำ” เลนส์กลัวหัวเราะเบาๆ ดวงตาสีฟ้าเข้มฉายประกายขบขัน เมื่อเห็นเด็กหนุ่มวิ่งเดินไปมาบนเรือ เจ้าชายยืนตัวขึ้น จากนั้นก็เดินไปตบปาฟรานซิสอย่างแผ่วเบา

“อยากให้ฉันช่วยวางแผนไหม”

ฟรานซิสหูฟังทันทีเมื่อได้ยินแบบนั้น ถึงแม้เจ้าชายเลนสจะเป็นคนที่ไม่ค่อยได้ความเท่าไรนัก แต่ก็มิสตีปัญญาล้ำเลิศ วางแผนการรบได้อย่างเก่งกาจ ถ้านับด้านสติปัญญา เขาคือคนที่เหมาะเป็นกษัตริย์วาลเลนไนน์องค์ต่อไปมากที่สุด แต่น่าเสียดายที่เขาเป็นบุตรชายลำดับที่ห้า เพราะตามกฎหมายผู้ที่สืบราชบัลลังก์ได้มีแค่เจ้าชายลำดับที่หนึ่งถึงสามเท่านั้น

“โอกาสชนะมีเท่าไร”

“เวลาฉันคิดแผนอะไร ฉันเคยพลาดรีเปล่า”

“เฮ้ยๆ พวกแกสองคนหยุดความคิดเดี๋ยวนี้เลยนะไว้ย!” เรอัลสตะโกนเมื่อเห็นทั้งสองคนยืนกระซิบกระซาบกัน จากประสบการณ์ในอดีต เรอัลสรู้ว่าหากสองคนนี้ร่วมมือกันวางแผนเมื่อไร ไม่เคยมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นตามมาเลยสักครั้ง จะมีแต่ปัญหาเสียมากกว่า

“เป็นไง ง่ายกว่าที่คิดใช่รีเปล่า” เลนสยิ้มกริ่มหลังจากกระซิบบอกแผนการจบ เหล่าลูกเรือที่เห็นรอยยิ้มแบบนั้นของเจ้าชายก็อดคิดไม่ได้ว่ารอยยิ้มและนิสัยเจ้าเล่ห์ของฟรานซิสมาจากเจ้าชายเลนสคนนี้รีเปล่า เพราะรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของเด็กหนุ่มเหมือนถอดแบบรอยยิ้มเจ้าชายมาทุกประการ มันเป็นรอยยิ้มชั่วร้ายที่ผุดขึ้นทุกครั้ง เวลาที่ฟรานซิสมีแผนการร้ายกาจในหัว เจ้าชายก็น่าจะเช่นกัน

กะลาสีทุกคนกลืนน้ำลายอย่างผิดคอมากกว่าเดิม เมื่อเห็นว่าตอนนี้กัปตันของพวกเขาขมขื่นเหมือนกับเจ้าชาย

“นั่นสิ ง่ายและดูเหมือนจะได้ผลแบบสุดๆ เลยด้วย” ฟรานซิสหัวเราะคิกและสั่งการลูกเรือ กะลาสีทุกคนเบิกตากว้างหลังจากฟังคำสั่ง แม้ว่าแผนการนี้ดูจะได้ผลแต่ก็เสี่ยงมาก ทว่าฟรานซิสก็ยังตั้งต้นจะทำให้ได้ ไม่สนใจเสียงร้องห้ามปรามของรองกัปตันแม้แต่หน่อย

เหล่ากะลาสีต่างเตรียมการอย่างที่กัปตันบอก พวกเขาขนลังดินปืนจากชั้นล่างขึ้นมาหาลัง จากนั้นลากเครื่องยิงหินติดล้อซึ่งเคยใช้ถล่มกำแพงเมืองไปที่ท้ายเรือ แล้ววางลังดินปืนลงบนเครื่องนั้นอีกที

กัปตันหนุ่มขมขื่นน้อยๆ จากนั้นเหยียบขึ้นไปยืนบนกราบเรือแล้วเหยียด

ยิ้มกว้าง ดวงตาของเขาทอประกายเจิดจรัสงดงาม ฟรานซิสชักดาบออกจากฝักที่เหน็บอยู่ข้างลำตัว ซี่ปลายดาบไปยังเรือรบสีขาวที่พุ่งมาทางนี้ พร้อมกันนั้นเรือโจรสลัดก็ชะลอความเร็วลง

“โหมตีได้!”

ลั่นคำสั่งการของฟรานซิส ลังระเบิดก็ถูกจุดขึ้น สายชนวนสีขาวค่อยๆ มอดไหม้ด้วยลูกไฟ เหล่าโจรสลัดนับจึ่งหะในใจอย่างซ้ำๆ เมื่อเห็นว่าลังใกล้ระเบิด พวกเขาก็ดีดลังเหล่านั้นให้ลอยในอากาศ ลังทรงกลมหมุนคว้างและร่วงหล่นสู่ผืนน้ำ ทันทีที่มันตกกระทบผิวน้ำ ลังทั้งห้าก็ระเบิดอย่างรุนแรง

คลื่นน้ำพุ่งสูงหลายสิบเมตร ระหว่างนั้นลูกเรือเลปิเตก็ทิ้งสมอเรือเพื่อให้เรืออยู่กับที่ โชขนาดยักษ์ส่งเสียงดังราวคำรามอย่างน่ากลัว เรือไหวโคลงเคลงไปมาราวจะพลิกคว่ำ เนื่องจากถูกหยุดอย่างกะทันหัน เรือรบของอาณาจักรวาเลนไชนที่ถูกม่านน้ำบดบังไม่รู้ถึงสถานการณ์ เลยเล่นมากระแทกท้ายเรือโจรสลัดอย่างแรง

กิ้ง! กิ้ง! กิ้ง!

หลังจากเรือชนกัน เสียงหลากหลายเสียงก็ดังปะปนกัน ไม่ว่าจะเป็นเสียงเครื่องยนต์ทำงาน เสียงไซของสมอ หรือเสียงชนซ้ำของเรือ เด็กหนุ่มผมทองที่รอจึ่งหะนี้อยู่นานกระโดดตัวลอยในอากาศ พุ่งผ่านม่านน้ำขนาดยักษ์ตรงไปยังเรืออีกลำอย่างรวดเร็ว

ม่านน้ำขนาดยักษ์ค่อยๆ ไหลลงสู่พื้นน้ำอย่างที่จะควรจะเป็น ช่วงเวลานั้นเองก็มีเสียงกรีดร้องอย่างเกรี้ยวกราดดังแว่วมาในอากาศ

“เลนีสส!! นายกล้ำดียังไงถึงทำกับฉันแบบนี้!!!”

โจรสลัดต่างสะดุ้งเลือกเมื่อรู้ว่าพวกเขาโหมตีใครเข้า ทั้งหมดเหวี่ยงดาบแตกพลั๊ก มองหน้ากันเลิกลั๊ก จากนั้นหันไปหารองกับต้นหน่มราวขอความช่วยเหลือ เพราะหากเธอคนนั้นรู้ว่าพวกเขาร่วมมือกับกับต้น เธอจะต้องเล่นงานกลับแน่ แต่สิ่งที่เรอัสทำคือยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ขณะเหลือบมองเหตุการณ์ต่อ

ทันใดนั้นร่างบางร่างหนึ่งเดินข้ามฟากมายังเรือของพวกเขา เธอจิกศีรษะกับต้นโจรสลัดแน่น ในดวงตาสีฟ้ากลมโตของเธอเหมือนกับมีลูกไฟดวง

เล็กอยู่ เด็กหนุ่มผู้โดนลากส่งเสียงโอดครวญอย่างน่าสงสาร แต่ก็ไม่มีใครได้คิดจะเข้าไปช่วยแม้แต่คนเดียว

“บังอาจมากนะ ที่กล้าเล่นบ้าๆ กับฉัน!” หญิงสาวบอกกับเจ้าชายเลนีส แล้วเหวี่ยงร่างน้องชายลงพื้น

เธอคือ อลิเซีย พี่สาวหรื อลิซ พี่สาวแท้ๆ ของฟรานซิส ซึ่งมีอายุมากกว่าสี่ปี เจ้าของดวงตากลมโตสีฟ้าเหมือนสีท้องนกกา ผมสีทองยาวจดกลางหลัง ปอยผมด้านหน้านั้นคลอเคลียไปตามไหล่มน ริมฝีปากชมพูระเรื่อ ขบอย่างหงุดหงิด คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นอย่างขัดใจ ผิวสีขาวราวหิมะของเธอกำลังรับกับอารมณ์สีชาวเป็นอย่างดี

“อย่าใส่ความกันสิอลิเซีย ฉันยังไม่ทำอะไรเลย” เจ้าชายเลนีสปฏิเสธ

“อย่ามาโกหก อย่างหมอนี้ไม่มีทางคิดแผนแบบนี้ได้แน่” อลิซสวนกลับ

“ถ้าเธอพูดแบบนี้ ฉันก็คงต้องยอมรับความผิดนะสิ” เจ้าชายเลนีสยิ้มพร้อมกับยกมือทั้งสองข้าง ประกาศว่าขอยอมรับความพ่ายแพ้แต่โดยดี ไม่สนใจเสียงสลดของฟรานซิสที่นอนบนพื้นแม่แต่น้อย

“ฉันจะยกโทษให้นายแค่สองครั้งเท่านั้น คือครั้งนี้ กับครั้งที่ยิงปืนใหญ่ใส่ฉันเมื่ออีก ถ้านายทำอีก ฉันจะเล่นงานนายกลับเหมือนกัน” อลิซขู่ขว้างคาตโทษ เจ้าชายลำดับที่ห้าผุดยิ้มอ่อนโยน เขาหันไปมองท้ายเรือซึ่งมีอีกคนกำลังข้ามฟากมาทางนี้

เอ็ดเวิร์ด วาเรีย ชายหนุ่มร่างสูงผมสีเงิน ดวงตาสีแดงฉานดุจสีโลหิต เขาเป็นคู่หมั้นคนสำคัญของอลิเซีย ทั้งยังเป็นองครักษ์และสหายคนสนิทของเจ้าชายเลนีส เขาทำหน้าที่บริหารบ้านเมืองแทนเจ้าชาย และยังมีฝีมือการต่อสู้ดีที่สุดในบรรดาทหารของอาณาจักรวาเลนไนน์ด้วย

“ที่ฟรานซิสโดนลากกลับมาแบบนี้ เพราะนายสินะ ถ้าอลิซอยู่คนเดียว ฟรานซิสก็คงเล่นงานได้แล้ว”

“แน่นอนอยู่แล้ว แต่ก็ตกใจเหมือนกันที่นายร่วมมือกับเจ้าเด็กบ้าเล่นงานอลิซ” เอ็ดเวิร์ดบอกเรียบๆ ขณะเดินมาเตะท้องกับต้นหนุ่มอย่างหมั่นไส้ “แถมไม่พัฒนาจริงๆ ฝีมือยังอ่อนหัดเหมือนเดิม”

“ก็ใครมันจะไปรู้ล่ะวะ ว่าพอโดดข้ามฟากไปญี่ปุ่นจะโดนเล่นงานกลับแบบนั้น อีกร้อยอย่าง...อย่าเอาเท้าสกปรกของแกมาเตะฉันนะโว้ย!” ฟรานซิสใช้มือข้างหนึ่งยันพื้น ลากปลายเท้าเตะกวาดไปที่ขาของชายหนุ่ม ด้วยความที่ไม่ทันระวัง ร่างทั้งร่างของเอ็ดเวิร์ดเลยล้มตึงลงกับพื้น

“หน้อย...” เอ็ดเวิร์ดคำรามแล้วพุ่งเข้าไปเล่นงานฟรานซิสทันที ทั้งสองนัวเนียกันไปมา เสียงต๋อยเสียงเตะดังปะปนกัน แต่ไม่มีผู้ใดเดินเข้าไปห้าม มีแต่มองอย่างสมเพช ส่วนอลิซพ่นลมหายใจเล็กน้อย จากนั้นเดินไปหาชายหนุ่มผมสีเพลิง

“ไม่นึกฝันเลยว่าเธอยังจะกลับมาที่นี่อีก ตอนที่ยังเขียนไปว่าฟรานซิสจะบุกปล้นทหารเรือ เธอเอาข่าวนั้นไปให้เลนิสและสปีซสถานที่ที่พวกเราจะปล้นใช่ไหม” เรอัสถามทันที เมื่อปะติดปะต่อเรื่องราวได้ทั้งหมด เพราะต่อให้เลนิสเก่งอย่างไรก็ไม่อาจจะรู้แผนการบุกปล้นของพวกเขา แต่หากอลิซเป็นคนบอกเจ้าชาย มันก็ไม่ยากเลยที่เจ้าชายจะตามหาสถานที่เจอจากเส้นสายส่วนตัวของราชวงศ์

คิดผิดจริงๆ ที่เห็นแก่ความเป็นห่วงที่อลิซมีให้ฟรานซิส เพราะจดหมายที่เขาเขียนตอบเพื่อให้เธอสบายใจ กลับย้อนมาเล่นงานพวกเขาที่หลังแบบนี้ พอคิดแบบนี้ เรอัสก็ถึงกับยกมือกุมขมับ เส้นเลือดเต้นตุบๆ คล้ายจะระเบิดรอมร่อ แถมชายหนุ่มยังสาบานกับตัวเองว่า จะไม่มีทางเล่าเรื่องนี้ให้ฟรานซิสฟังเด็ดขาด ไม่งั้นเขาคงได้ปวดหัวหนักกว่าเดิม

“แล้วหนีกันมาแบบนี้ ไม่หวังว่าบ้านเมืองจะล่มรี้ง” เรอัสถามเมื่อเห็นเอ็ดเวิร์ดมาอยู่ที่นี่ด้วย ปกติเจ้าชายหนุ่มจะให้องครักษ์ผู้นี้บริหารบ้านเมืองแต่ในเมื่อมาทั้งหมดแบบนี้ แสดงว่าตอนนี้อาณาจักรต้องไม่มีใครดูแลแน่นอน

“คิกๆ ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ตอนนี้มีคนปกครองอาณาจักรอยู่แล้ว แต่จะปกครองดีรีเปล่าเท่านั้นแหละ” หญิงสาวหัวเราะเสียงสูงอย่างขำขำ จนวนรอบกับต้นหนุ่มไม่กล้าซักต่อว่าใครเป็นคนดูแลอาณาจักรแทนชั่วคราว

ตูม! ซ่า! ของหนักบางอย่างร่วงหล่นจากเรือ โจรสลัดและคนอื่นๆ ที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างรีบวิ่งไปดูดันเสียง พวกเขาจะเฝ้าคอมมอออกไปนอกเรือ

เห็นคนสองคนกำลังลอยคอชกต่อยกันอยู่ ตอนนั้นเด็กหนุ่มผมทองซึ่งคิ้วแตกปากแตกกำลังกดหัวชายหนุ่มผมเงินให้จมน้ำ แต่องครักษ์หนุ่มไม่ยอมแพ้ และเอาคืนโดยชกท้องของเด็กหนุ่ม

“จะบ้าก็บ้าให้มีขอบเขตหน่อยเถอะ” เรอัสสายศีระชะอย่างระอา

“หึๆ เหมือนสมัยก่อนไม่มีผิด” เลนีสกลั้วหัวเราะ ขณะมองดูทั้งคู่ตีกัน ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วทั้งสองคนนี่เจอกันที่ไรก็ทะเลาะกันทุกที และส่วนใหญ่เขามักจะเป็นผู้ชมมากกว่าจะออกปากสั่งให้เลิกทะเลาะกัน

“เรื่องของพวกนั้นช่างไปก่อนเถอะ ที่สำคัญคือ...” อลิซลากเสียงยาว ขณะตัวดสายตาไปมองคนคนหนึ่ง เมื่อเห็นว่าคนคนนั้นไม่สนใจเธอ หญิงสาวจึงหยิบปืนที่เหน็บตรงข้างตัวรองกัปตันแล้วยิงใส่คนนั้นทันที

ปัง!

“เธอทำบ้าอะไรของเธอ อลิซ! เกือบโดนหน้าฉันแล้ว” ฮิวโก้ที่ตอนแรกยืนหัวเราะสองหนุ่มที่ตีกันในน้ำ เริ่มหน้าซีดเผือดแล้วตะโกนต่อว่าหญิงสาว

“ทำไมนายไม่ลงมามากทักทายฉันซะ! ฉันอุตส่าห์มาทั้งที่ นายกล้าเมินฉันเรอะ!” ร่างบางตวาด ขึ้นวาดโทเซเด็กหนุ่ม

เนียนะเธอเหตุผล ฮิวโก้โคลงศีระชะอย่างเซ็งๆ จากนั้นก็ยอมลงมาด้านล่าง เพราะรู้ว่าถ้าไม่ยอมลงไปตอนนี้ เธอคงได้ยิงปืนใส่เขาอีกนัดแน่ หญิงสาวเก่งกาจเรื่องใช้ยาพิษก็จริง แต่เรื่องการยิงปืนนั้น...พอคิดถึงจุดนี้ ฮิวโก้ก็เลิกคิดต่อทันที เพราะสังหรณ์ว่า แม่เธอไม่เล็งเขา แต่ด้วยฝีมือแบบนั้นอาจยิงโดนเขาง่ายๆ

“ชักช้าจริง ฉันอุตส่าห์ขนหนังสือที่นายอยากได้มาด้วยแท้ๆ แต่เมินแบบนี้มันยากให้ไหม”

“เอ๊ะ!? เธอเอามาให้ฉันจริงๆ เหรอ นึกว่าพูดเล่นซะอีก” ฮิวโก้กะพริบตาปริบๆ ไม่คาดคิดว่าเธอจะทำอย่างที่เคยบอกเอาไว้ เมื่อครั้งปีก่อน เขาเคยปันกับหญิงสาวว่า อยากได้หนังสือสอนการเขียนแผนที่ เธอจึงบอกว่าถ้าเจอกันอีกเดี่ยวจะเอามาให้

“ฉันเคยผิดคำพูดจริง เดี่ยวอีกสักพักฉันจะให้คนขนมาให้แล้วกัน”

“ฉันขอตามติดเธอไปชั่วชีวิต...เออ มีอะไรแปลกๆ...ครับ” ตันหน่มหนุ่มถามเสียงแหๆ เมื่อหันมาพบว่าเจ้าชายลำดับที่ห้าจ้องเขาอยู่ ดวงตาเรียวยาวสีฟ้าเข้มแข็งของเจ้าชายฉายแววเหมือนคิดอะไรบางอย่าง พร้อมกับยิ้มมุมปากราวเจอของเล่นถูกใจ ฮิวโก้ใจไม่ดี รู้สึกว่าตัวเองกำลังจะตกเป็นเครื่องเล่นของคนผู้นี้

“ฮิวโก้ ฮิวต้า สินะ อลิเซียเล่าเรื่องเกี่ยวกับเธอบ่อยๆ อาจจะพูดเข้าไปแต่ก็ขอบคุณมากที่ดูแลฟรานซิสให้ฉัน” เจ้าชายเลนสกกล่าวเสียงกังวานใสราวเสียงของเทพเจ้า ทั้งยังก้มศีรษะให้เด็กหนุ่มน้อยๆ คล้ายขอบคุณจากใจจริง ฮิวโก้ที่สัมผัสได้ถึงออร่าศักดิ์สิทธิ์จากตัวของชายหนุ่ม เลยเผลอจ้องใบหน้านั้นดังถูกสะกดไว้

“คือ เออ...ฉัน...เอ๊ย! ผม...”

“อย่าไปเกร็งฮิว สิ่งที่น่ายเห็นเป็นเพียงภาพลวงตา ตัวจริงเจ้าชายไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์หรือน่าเคารพอะไรขนาดนั้นหรอก เป็นแค่คนไม่ได้ความคนหนึ่งเท่านั้นแหละ” ชายหนุ่มผมสีเพลิงที่เห็นเพื่อนเกิดอาการเกร็งเกินเหตุพูดบ่าให้กำลังใจเบาๆ

“ถึงนายจะเป็นเพื่อนฉัน แต่นายก็ไม่ควรพูดให้ฉันเสียหายขนาดนี้นะ” เลนสกิ้วหัวเราะเบาๆ ดวงตาที่หรี่เล็กในตอนแรกหรือลังมากกว่าเดิม รอยยิ้มเป็นมิตรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่แผ่รังสีอำมหิต อลิซที่เห็นท่าไม่ดีรีบชวนคุยเปลี่ยนเรื่อง

“จะว่าไป พี่เรได้แผ่นลายแทงแผนที่สองมาแล้วใช่ไหม ขอฉันดูหน่อยสิ”

“แผ่นลายแทงมันอยู่ที่...” คำพูดของชายหนุ่มขาดช่วง เมื่อนึกขึ้นได้ว่าแผ่นลายแทงสมบัติเทพเจ้าอยู่ที่ใคร “ใครก็ได้รีบลากไอบ้านนั่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้เลย แผ่นลายแทงอยู่กับฟรานซิส!!!”

สิ้นเสียงตะโกนราวคำรามของรองกัปตันหนุ่ม เหล่าลูกเรือที่อยู่ใกล้ๆ พร้อมใจกันโยนเชือกให้เด็กหนุ่มเบื่องล่าง ฟรานซิสเองหลังจากที่ได้ยินประโยคนั้นก็น้ำเสียทันที เขาหยุดทะเลาะกับชายหนุ่มผมเงินแล้วคิดว่าเชือกอย่าง

รวดเร็ว กระดาษที่ทุกคนช่วยกันฉากร่างของเด็กหนุ่มขึ้นมา ทันทีที่เท้าแตะพื้นเรือ กัปตันหนุ่มก็รีบหยิบแผ่นลายแทงในกระเป๋าออกมา

เป็นไปอย่างที่ทุกคนคาด แผนที่เปิกน้าจันเหมือนขยะ และยับเยินจนไม่น่าจะใช้งานได้ เด็กหนุ่มผมทองค่อยๆ แกะแผนที่ลายแทงด้วยมือสั้นระริก หยดน้ำใสพรพราวหยดลงพื้นตามจังหวะที่เด็กหนุ่มแกะแผนที่ออก

ขณะที่ฟรานซิสแกะ ทุกคนบนเรือต่างลุ้นระทึก เนื่องจากพวกเขาวางแผนนานหลายเดือน เพื่อจะบุกไปเอาแผ่นลายแทงจากคุกกของกองทัพเรือ ทุกสิ่งจะมาเสียเปล่าเพราะตึกน้ำแค่นี้ไม่น่าทีย่อยนั้นหรอก...

“ไม่นะ...” กัปตันหนุ่มครางเสียงแผ่วเมื่อเห็นตัวอักษรในแผนที่ ดวงตาสีฟ้ากระจางของเขาสั้นระริกอย่างหวาดกลัว ด้วยตัวอักษรลายมือตัววัดที่เคยสวยงาม ตอนนี้มีสภาพเป็นต่างดวงและพร่าเลือนจนดูไม่ออก ภาพวาดก็เช่นกัน

“นี่ฉัน...ทำอะไรลงไป”

เขาต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายตั้งหลายหน เพื่อชิงสมบัติเทพเจ้ามาและชิงตัวช่วยอย่างแผนที่ของเทพเจ้า...ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่กุมชะตาชีวิตของเขา ทั้งๆ ที่เป็นแบบนั้นเขากลับทำลายมันด้วยตัวเอง...ฟรานซิสขบริมฝีปากแน่น เขากล่าวโทษตัวเอง ความรู้สึกทั้งผิดหวัง เสียใจ และความรู้สึกอื่นๆ ตีกันจนยุ่งไปหมด

“ฉัน...” เด็กหนุ่มกล่าวเสียงแหบพร่า มือกุมแผนที่แน่น ลำคอตีบตันเหมือนจะหายใจไม่ออก

“เออ ขอโทษนะที่มาขัดอารมณ์เศร้าของนาย แต่ว่าแผนที่มันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย” เสียงทุ้มต่ำกังวานใสของเจ้าชายดังขึ้น กัปตันหนุ่มที่เริ่มมีน้ำใสๆ เอ๋อคลอลตา ริมกะพริบตาสองสามที เขาจ้องหน้าเจ้าชายอย่างไม่เข้าใจ จากนั้นกลับไปมองแผนที่ในมือและก็ต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ

แผ่นลายแทงที่เปิกชุ่มเริ่มคืนสภาพเดิม แผ่นกระดาษค่อยๆ แห้ง จากที่เคยยับก็เริ่มเรียบอย่างทีควรจะเป็น ลายหมึกที่เป็นดวงเล็กๆ ค่อยๆ ไหลย้อนกลับไปเป็นตัวอักษรและภาพวาดเหมือนก่อนหน้านี้ ทุกคนบนเรือจ้อง

ปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดนี้ด้วยความพิศวง ไม่น่าที่แผนที่ก็อยู่ในสภาพสมบูรณ์เหมือนกับที่ฟรานซิสเคยนำออกมาดูก่อนหน้านี้ไม่มีผิด ถ้าบอกว่าแผนที่นี้เคยเปียกน้ำมาก่อน ก็คงยากจะเชื่อ

“มันเป็นไปได้ไง” กัปตันหนุ่มเอ่ยเสียงแผ่ว พลังพลิกแผนที่ไปมา

“ก็มันเป็นแผนที่ของเทพเจ้านี่นา คงไม่ถูกทำลายง่าย ๆ เพียงเพราะเปียกน้ำหรือเผาไฟหรอก ไม่งั้นจะเรียกว่าเป็นของของเทพหรือ แล้วอีกอย่างนะฟรานซิส แทนที่จะหวังแผนที่ นายควรจะหวังชีวิตตัวเองจะดีกว่า”

“เอว” ฟรานซิสขมวดคิ้วเอียงคออย่างไม่เข้าใจ เจ้าชายลำดับที่ห้าไม่กล่าวอะไร เขาแค่ผุดยิ้มอ่อนโยน ขึ้นไปยังด้านหลังเด็กหนุ่ม วินาทีนั้นเอง ฟรานซิสก็สัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตที่รุนแรง เด็กหนุ่มกลืนน้ำลายเอือก พลังหันไปดูด้านหลัง

ฟรานซิสมองอลิซหรือที่รู้จักกันดีในฐานะแม่มดประจำเรือ เขาเห็นเส้นผมสีทองของเธอแผ่สยายในอากาศต่างๆ ที่ไม่มีลมพัด ไม่รู้ว่าเด็กหนุ่มตาฟาดไปเองหรืออย่างไร เขาถึงเห็นภาพดวงวิญญาณสีดำทะมึนลอยไปมาอยู่ด้านหลังหญิงสาว อลิซเหยียดยิ้มหวานน่ารัก แต่เห็นรอยยิ้มแบบนั้น เด็กหนุ่มก็รู้ตัวเลยว่า...

“จะว่าไปเรายังไม่ได้ตกทายกันอย่างเป็นทางการเลย มาตกทายตามประสาพี่น้องสักหน่อยดีกว่าไหมจ๊ะ” เธอบอกพลังหยิบขวดแก้วใสสองสามขวดออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

“ไม่ต้องไปพูดถึงอายุยี่สิบเอ็ดเลย จะตายจริงก็ตอนนี้แหละ...

3

ข้อความในแฟนลายแทง

บนเรือใบขนาดใหญ่ทั้งสองลำซึ่งลอยอยู่กลางท้องทะเลกว้างใหญ่
ขณะนี้ค่อนข้างซุกลมุนุ่นวายน้อย เหล่าทหารหลวงของอาณาจักรวาลเลน-
ไซน์และเหล่าโจรสลัดเลปิเต ต่างร่วมแรงร่วมใจก่อกองกำลังมากกว่าห้าสิบลังมายัง
เรือ *ไวต์ลิลลี่* อย่างไม่น่าเชื่อว่าศัตรูในอดีตจะสามัคคีกันได้ขนาดนี้

“ตรงนั้นนะ ระวังหน่อย ของที่พวกนายขนอยู่มันเหมือนสมบัติของฉัน
เลยนะ เอ้ นายคนนั้นนะ อย่าวางแรงสิ เดี่ยวขวิดขาข้างในแตก” หญิงสาว
ผมทองป้อมปากตะโกนบอกคนนั้นที่คนนี้ที่ เมื่อคนพวกนั้นวางกล่องสำคัญของ
เธอแรงไป

ของที่อยู่ในกล่องเหล่านั้น มีทั้งวัตถุบออย่างพิชพันธุ์ เขาสัตว์ อูปรณ์
ปรุยกา อาวุธนานาประเภทที่เธอทดลองสร้างตอนกลับไปอยู่อาณาจักร
อาภรณ์ต่างๆ ที่เอาไว้ผลิตเปลี่ยนเวลาอยู่บนเรือ และหนังสืออีกมากมายที่ขน
มาจากห้องสมุดพระราชวัง

“เรือเรากลายเป็นเรือสาธารณะไปตั้งแต่เมื่อไหร่” กัปตันเจ้าของเรือ

เอ่ยด้วยเสียงไร้ความรู้สึก ดวงตาสีฟ้ากระจ่างของเขามองลงไปเบื้องล่าง สิ่งที่เขาเห็นคือ หญิงสาวผมทองกำลังขึ้นนั่งลงงาน องค์กรภักชีช่วยชนย้ายข้าวของ เจ้าชายนั่งจิบชาอยู่แถวกราบเรือ ส่วนตรงท้ายเรือก็มีทนายทเพเจ้ากำลังวิ่งไล่จับกับเหล่าลูกเรือ

ใครก็ได้บอกที่ว่ามีมันเรือโจรสลัด

“เป็นอะไร ทำไมทำสีหน้าหมดอาลัยตายอยากแบบนั้น” ฮิวโก้ที่นั่งห้อยขาอยู่บนเสากระโดงเรือถาม ดวงตาสีมรกตคู่สวยของเขาฉายแววสะใจ เมื่อเห็นสีหน้าของเด็กหนุ่ม

“หิ กล้ามาถามอีกนะว่าเป็นอะไร” ฟรานซิสพนลมหายใจอย่างแข็งๆ กับคำถามของเพื่อนรัก

“อยู่ในสภาพนี้จะไม่ให้เป็นอะไรได้ยังไงวะ ถูกจับมัดอย่างกับตัวนุ่ง เป็นนาย นายรู้สึกดีอะไรอะ อ้ากกก!!! ไอ้พวกเลว มาช่วยแก้มัดฉันหน่อยเซ่” เด็กหนุ่มผมทองตะโกนก้องจนได้ยินทั่วแดดฟ้าเรือ เขาตื่นรนไปมาเพื่อให้หลุดพ้นจากพันธนาการที่มัดไว้

ตอนนี้ฟรานซิสถูกเชือกมัดจนมีสภาพเป็นปล้องๆ เหมือนตัวนุ่ง แขนและขาไม่สามารถขยับไปมาตั้งใจนึก นอกจากจะถูกจับมัดจนมีสภาพแบบนี้แล้ว เด็กหนุ่มยังถูกจับแขวนห้อยหัวกับเสากระโดงเรืออีกต่างหาก เป็นการลงโทษที่ทำแผนที่เปื่อยและไม่รู้จักเก็บรักษาให้ดีๆ

คนที่อยู่เบื้องล่างเหลือบมองกับต้นหนุ่มแวบหนึ่ง จากนั้นก็กลับไปทำงานของตนเองต่อ ไม่สนใจเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนของเด็กหนุ่มแม้แต่น้อย พวกเขาทำที่ว่าเสียงนั้นเป็นเพียงเสียงสายลมพัดผ่าน...พัดมาแล้วก็พัดไป พอแหกปากจนเหนื่อยเดียวก็คงเงียบไปเอง

“ปล่อยฉัน ใครก็ได้มาปล่อยฉันที ฉันไม่อยากจะอยู่ในสภาพน่าอนาถแบบนี้!!!” ฟรานซิสตะโกนบอกด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม พลางดีดดันไปมาเหมือนตัวนุ่งเดินระบำ “ช่วยด้วยยย!!! ช่วยหนูด้วยยย!!!”

“หนวกหูซะมด” รองกัปตันที่กำลังนั่งร่วมโต๊ะกับเจ้าชายลำดับที่ห้าสบถเบาๆ ดวงตาสีอำพันของเขามองตัวนุ่งที่เด้งไปเด้งมาอยู่ในอากาศอย่าง

หงุดหงิด เลนิสเหลือบมองเรอัลเล็กน้อย จากนั้นจิบชา

“ส่งเสียงนวกหูกี้ดังกว่านี้เจ็บไม่ใช่เหรอ ดึกว่าตอนนั้นเป็นไหนๆ”
ทันทีที่เลนิสเอ่ยจบ เรอัลก็ตัวสลายตามองเขาทันที เพลิงโทสะลุกโชติช่วงในดวงตาของรองกัปตันหนุ่ม เพราะเรอัลรู้แฉใจดีว่าเจ้าชายผู้นี้เอยถึงเหตุการณ์ไหนอยู่

“ฉันนึกว่าจะไม่มีใครเอาเรื่องนี้มาพูดแล้วซะอีก” เรอัลว่า

“จะโมโหทำไมล่ะเรอัล แล้วที่สำคัญ เหตุการณ์ที่ว่าเนี่ยมันหมายถึงเหตุการณ์ไหนเหรอ ฉันไม่ได้เจาะจงสักหน่อยว่าหมายถึงเรื่องไหน” เจ้าชายเลนิสวางถ้วยชาลงบนจานรอง มือทั้งสองของเขาประสานกันแล้วทำกับโต๊ะใบหน้าที่เกยอยู่บนหลังมือมีรอยยิ้มเป็นมิตร มันเป็นรอยยิ้มที่บริสุทธิ์และใสสะอาดตั้งรอยยิ้มของทวยเทพ แต่ช่างน่าแปลกที่เรอัลกลับหงุดหงิดกับมัน

“รู้ดีแฉใจแท้ๆ” ชายหนุ่มบ่น เมินหน้าไปทางอื่น

สำหรับรองกัปตันหนุ่มแล้ว เจ้าชายผู้นี้ถือเป็นบุคคลที่รับมียากที่สุด ยากยิ่งกว่ารับมือกับอริชเสียอีก เพราะอริชยังพูดตรงไปตรงมาเสมอ ไม่ชอบใจหรือไม่พอใจก็จะบอก พูดทุกอย่างที่คิดว่าเป็นอันตรายต่อพวกฟ็อง ต่างกับเจ้าชายเลนิส...

เลนิสเป็นคนที่มีความลับมากมาย ทั้งอันตรายและไม่อันตราย เป็นคนประเภทหากไม่ถามก็จะไม่ยอมบอก และต่อให้บอกก็จะบอกอ้อมๆ ไม่พูดตรงๆ นอกจากนี้ยังชอบสร้างปัญหาให้คนอื่นเสมอ แต่เพราะมีภาพลักษณ์ที่เหมือนกับเทพบุตรและมีรอยยิ้มแสนอ่อนโยน ทุกๆ คนเลยมักมองข้ามนิสัยเสียนี้ไปหรือไม่ก็แกล้งทำเป็นไม่เห็นมากกว่า

“ฉันเข้าใจว่า ในสายตานายฉันอาจจะไม่ดี แต่อย่าห่วงเลย ฉันไม่คิดจะทำอะไรคนที่เหมือนน้องชายของฉันหรอก” เจ้าชายก้วหัวเราะเบาๆ จากนั้นเอนหลังพิงเก้าอี้ ยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกครั้ง พลางหยิบหนังสือปกสีขาวยาววางอยู่บนโต๊ะขึ้นอ่าน เรอัลกลอกตาเล็กน้อย แล้วเบือนสายตาลับไปมองเด็กหนุ่มผมทองด้านบน

“ถามอะไรหน่อยสิ ช่วยตอบตรงๆ ด้วย” เรอัลว่า

“อะไรล่ะ”

“เรื่องของไซคี ซึ่งฉันคิดว่านายรู้เรื่องทั้งหมดจากอลิซแล้ว เรื่องนี้นายคิดยังไงกันแน่ นายเสียใจไหม อยากให้เธอกลับมาหรือเปล่า ถึงพรานบอกว่าจะขอพรนั้นก็เถอะ”

“เรื่องนั้นฉันก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ถ้าถามว่าอยากให้คืนชีพไซคีไหม มันก็แน่นอนที่ฉันต้องตอบว่า ‘ใช่’ แต่ฉันอยากให้พรานชิสต์ตัดสินใจเรื่องทั้งหมดเอง ถึงแม้การตายของไซคีส่วนหนึ่งจะเป็นเพราะฉัน ฉันจึงมีส่วนต้องรับผิดชอบ แต่ไม่ว่ายังไงคนที่ต้องเลือกก็เป็นพรานอยู่ดี” เลนิสตอบเสียงราบเรียบ แหงนหน้ามองเบื้องบนอย่างที่รอกกับต้นหนุ่มทำ “ถ้าไม่มีคำสาปนั้น เรื่องราวทั้งหมดจะจบได้สวยงามกว่านี้ไหมนะ”

“...”

ชายหนุ่มผมสีเพลิงไม่เอ่ยอะไร เขาได้แต่นั่งเหม่อลอยและจมกับคำพูดของเจ้าชาย หลังจากนั่งนิ่งกันอยู่นาน ในที่สุดเลนิสก็เอ่ยขึ้น “จริงสิ ในฐานะที่นายเป็นผู้ปกครองของเด็กน้อย ฉันขอเตือนอะไรนายเอาไว้อย่าง”

“อะไร”

“ศึกใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า หากยังไม่อยากสูญเสียใครไปก็ควรจะฝึกฝนมากกว่านี้ พรานชิสต์เติบโตขึ้นมากก็จริง แต่ถ้ายังมีทักษะอยู่แค่ระดับนี้จะก็...สักวัน...” เจ้าชายเว้นช่วงเล็กน้อย ดวงตาเรียวยาวของเขาหันไหวอย่างประหลาด สักพักก็เอ่ยออกมาด้วยเสียงราบเรียบและสงบ “ต่อให้เทพเจ้ารักใคร่มนุษย์มากเพียงใด แต่หากถึงช่วงเวลาหนึ่ง พระองค์คงจะไม่กลับมาพิพากษารายให้เป็นแน่”

หลังจากกล่าวจบ เลนิสก็ไม่เอ่ยอะไรอีก เขาก็มหันงำกัมตาอ่านหนังสือในมืออย่างสนุกสนาน สีหน้าและแววตาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ราวกับเมื่อครู่ไม่ได้พูดเรื่องน่ากลัวออกไป ผิดกับเรอัสที่ตอนนี้รู้สึกว่าร่างกายของตนเย็นเฉียบอย่างประหลาด

แม้ว่าจะเป็นคำเตือนอ้อมๆ แต่เรอัสก็เข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายพูด เจ้าชายเลนิสต้องการสื่อว่า หากยังเป็นแบบนี้ต่อไป พรานชิสต์จะต้องตายในศึกที่กำลัง

จะเกิด คำพูดเมื่อที่ถ้าคนอื่นพูดก็คงเป็นคำพูดที่แสนธรรมดา แต่ไม่ใช่เลนีส
ซึ่งมืออาหว่าเหมือนเทพเจ้า ทุกครั้งที่เขาพูดจาแปลกประหลาด เวลาต่อมาคำพูด
นั้นมักจะเป็นจริงเสมอ

“เลนีส ที่นายบอกว่าศึกครั้งใหญ่มัน...”

“คุณอะไรกันอยู่หรือคะ” เสียงของอลิซดังขึ้น

“คุยกันเรื่องทั่วไปนะ ไม่มีอะไร แล้วชนของเสร็จแล้วหรือ” เจ้าชาย
เลนีสถาม

“นี่เธอยังจะชนของมาอีกทำไม เรือพวกเธอก็มี เธอบอกนะว่าจะตาม
พวกฉันเหมือนคราวก่อนอีก” เรอัสถาม ตอนแรกที่เริ่มชนของกันเขาไม่ได้เอ่ย
ห้ามอะไร เพราะส่วนหนึ่งเป็นของฝากที่อลิซตั้งใจจะชนมาให้พวกเขา ไม่ว่า
จะเป็นอาวุธหรือหนังสือ แต่ไปๆ มาๆ กลับกลายเป็นว่า มีของใช้ส่วนตัว
อีกฝ่ายปามาทีละลังสองลัง

“จะเรียกว่าตามก็ไม่เชิงหรอกคะ ฉันแค่ยิ้มเรือโดยสารเท่านั้นแหละ อยู่
ไม่กี่วันเดี๋ยวก็ไปแล้ว” หญิงสาวตอบยัยๆ โดยไม่อธิบายอะไรเพิ่ม ซ้ำยังหย่อน
ตัวลงนั่งตรงข้ามกับเรอัส พร้อมหยิบแผ่นลายแทงที่รีบจากฟรานซิสออกมา
จากใต้เสื้อ มือบางของเธอกางแผนที่ลงบนโต๊ะ แล้วเอ่ยต่อทันที “น่าเสียดาย
นะคะ ขนาดฉันรู้ตั้งหลายภาษายังถอดความได้ไม่กี่คำ แต่มันก็เป็นโชคดีของ
พวกพี่ ที่ฉันหิวเลนีสมาที่นี้ด้วย”

“ใช้คำว่า หิว มันไม่เกินไปหน่อยรึไง” เจ้าชายเลนีสกลัวหัวเราะกับ
มุกตลกของอีกฝ่าย “ก็อย่างที่บอกไปนั่นแหละ ภาษาที่วุ่นนี้เป็นภาษาครีซซ์
พวกมันสาบสูญไปเมื่อประมาณหลายร้อยปีก่อน ตามที่ฉันเคยได้ยินมา ว่า
กันว่ามันเป็นภาษาของ ‘เผ่ามังกร’ ”

“มังกร...” อลิซทวนคำอย่างไม่อยากเชื่อ

หากเธอไม่เคยเข้าไปในน่านน้ำแห่งทวยเทพ เธอจะไม่คิดเลยว่ามังกร
มีอยู่จริงในโลกใบนี้ หญิงสาวหันไปส่งสัญญาณให้ฮิวโก้ช่วยแก้มัดฟรานซิส
แล้วสั่งให้ทั้งคู่ลงมาข้างล่าง แม้เธออยากลงโทษเด็กหนุ่มต่อขนาดไหน แต่เรื่อง
ที่จะคุยต่อจากนี้เป็นเรื่องสำคัญ พวกเขาทั้งสองควรมาอยู่ฟังด้วย

“โอ๊ย...ระบบไปหมด” กับต้นหนุ่มโอดครวญ ภูเขนที่เป็นรอยแดง
เนื่องจากถูกมัดเป็นเวลานาน

“กับเรื่องแค่นี้ทำบน เป็นโจรสลัดซะเปล่า” อลิซติง

“เป็นโจรสลัดก็ใช่ว่าจะชอบถูกทรมานซะหน่อย” ฟรานซิสทำปากยื่น
แล้วทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ พี่สาว

เมื่อเห็นว่าพวกฟรานซิสมากันครบแล้ว เจ้าชายเลนส์ก็เริ่มอธิบายเกี่ยวกับแผ่นลายแทงต่อทันที เขาเลื่อนนิ้วเรียวยาวไปยังตัวอักษรขนาดใหญ่ที่อยู่
ด้านบน ไล้ไปตามตัวอักษรอย่างช้าๆ พร้อมกับแปลภาษาไปด้วย

“พิธีกรรมอัญเชิญเทพเจ้ามังกร” เจ้าชายลำดับที่ห้ากล่าว แล้วเลื่อน
นิ้วไปยังบริเวณด้านขวา “บริเวณนี้จะเขียนถึงสมบัติเทพเจ้านะ ‘บันทึกนาคาคือสิ่งที่ทวยเทพแห่งความรู้สร้างขึ้น ว่ากันว่ามันบันทึกเรื่องราวของทุกสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ ความพิเศษของมันคือ สามารถบอกเล่าเหตุการณ์ในอดีต กล่าวถึงเหตุการณ์ในปัจจุบัน และทำนายเหตุการณ์ในอนาคตได้เพียงแค่เขียนคำถามที่อยากรู้ลงไป บันทึกก็จะตอบกลับมาในรูปลักษณะของอักษร’ ”

“ฉันว่ากระຈะยกยาดะน่ากลัวแล้วนะ สมบัติเทพเจ้าชิ้นนี้น่ากลัวกว่าอีก”
ฮิวโก้แสดงความเห็นพลางนึกว่า หากสมบัติเทพเจ้าชิ้นนี้ตกไปอยู่ในมือ
ผู้กระหายอำนาจ มันจะน่ากลัวขนาดไหน บางทีคงเกิดสงครามไม่สิ้นสุด ในเมื่อ
มันทำนายอนาคตได้ มันคงตอบคำถามว่า ‘จะชนะศึกอย่างไร’ ได้แน่นอน

“ส่วนวิธีการอัญเชิญก็...รวบรวมเกล็ดของมังกรทั้งห้าสีให้ครบ เมื่อ
รวบรวมได้แล้วให้ทำพิธีในคืนเดือนมืด เพื่อเรียกเทพเจ้ามังกรออกมา’
เจ้าชายอ่านรายละเอียดให้ฟังอย่างคร่าวๆ คิ้วเรียวยาวของเขามวมดมุ่น ไม่
แน่ใจว่าสิ่งที่ตนเองแปลนั้นถูกต้องตามความหมายหรือไม่ “หลังจากที่อัญเชิญ
เทพเจ้าได้แล้ว เทพเจ้าจะถามคำถามข้อหนึ่ง หากตอบถูกก็จะได้รับบันทึก
นาคา แต่ถ้าไม่...”

“อะไร ถ้าตอบผิดจะทำไม” ฟรานซิสที่รอให้เจ้าชายเล่าต่อไม่ไหว
เอ่ยเร่ง

“ผู้ทำพิธีทั้งห้าจะต้องตายเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน”

“มันชักจะไร้สาระเกินไปแล้ว เกมบ้าอะไรเนี่ย ไร้வே!” เด็กหนุ่มผมทองตบโต๊ะอย่างหงุดหงิด บรรยากาศรอบๆ โต๊ะตกอยู่ในความเงียบ คนอื่นๆ ต่างมองหน้ากันไปมองหน้ากันมา เพราะรู้ว่าฟรานซิสกำลังพูดถึงเรื่องเกมพนันของตัวเอง

เหมือนเจ้าตัวจะรู้ตัวว่า เพิ่งพูดถึงเรื่องที่ไม่สมควรพูดออกไป เลยพยายามแก้ด้วยเสียงอีกอัก

“คือ...เออ...ที่พูดเมื่อกี้มัน...” ฟรานซิสนั่งเงียบไปเองเมื่อหาข้ออ้างไม่ได้ เพราะเด็กหนุ่มไม่ได้เล่าเรื่องเกมพนันกับเทพเจ้าให้คนอื่นฟัง ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้วทุกคนรู้เรื่องนี้กันหมด แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้

“ไม่ว่าจะอยากพูดอะไร แต่ถ้ามันเป็นเรื่องไร้สาระก็เก็บมันลงไปซะตอนนี้เรากำลังคุยเรื่องสำคัญอยู่ เกมอะไรพรรค์นั้นเอาไว้อีกวันหลัง” หญิงสาวผมทองเอ่ยเสียงราบเรียบ มองน้องชายด้วยสายตาตำหนิ เธอยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกหนึ่งแล้วหันไปเอ่ยกับเลนีสต่อ “อธิบายถึงเกล็ดมังกรต่อสิ”

“ได้เลย” เจ้าชายเลนีสแยมยิ้มอ่อนโยนดูเทพเจ้า เขาทำท่าจะอธิบายเรื่องข้อความต่อ แต่ดวงตาสีน้ำแข็งยังคงแอบมองสีหน้าของเด็กหนุ่ม

ฟรานซิสถอนหายใจอย่างโล่งอกแบบที่เห็นได้ชัด โดยไม่รู้เลยว่าพี่สาวแกล้งพูดเปลี่ยนเรื่องเพื่อไม่ให้เขาเป็นกังวล หลังจากที่เขาใจคิดว่าความลับของตนไม่แตก ฟรานซิสก็กลับมามีมุ่นแล้วตั้งใจฟังต่ออีกครั้ง เจ้าชายเลนีสเหลือบมองเรอัสเล็กน้อย แววตาของเจ้าชายเหมือนกับว่าจะเอ่ยเตือนอะไรบางอย่าง

“เท่าที่ฉันอ่านดูคร่าวๆ ในนี้ไม่ได้เขียนถึงสถานที่ซ่อนเกล็ดมังกร แบบนี้เราคงต้องหวังพึ่งพลังของกระจกยาตะอย่างเดียวล่ะ” เจ้าชายลำดับที่ห้าม้วนแผ่นกระดาษเก็บเรียบร้อยแล้วส่งให้อลิซ ฟรานซิสที่รู้หน้าที่ดีเดินไปหยิบกระจกยาตะที่อยู่ในห้องของตัวเอง

เพียงไม่นานเด็กหนุ่มก็เดินกลับมาพร้อมกับจอกปากกว้างสีเงิน ฟรานซิสวางกระจกยาตะลงกลางโต๊ะ จากนั้นก็ไปหยิบขวดเครื่องดื่มสีชาออกมาจากลังไม้เก่าๆ ที่วางอยู่แถวนั้น เขากัดฝาจุกออกแล้วเทน้ำลงในจอก ขอบ

ปากสองแสลงสีเงินเรื่องรอรารอรับคำบัญชาของผู้เป็นนาย

ฟรานซิสขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะไม่รู้ว่าจะถามอะไรดี เลยนึกกระຈກไปให้เจ้าชายแทน เจ้าชายเลนสขมวดคิ้วเล็กน้อย รวกับไม่คาดคิดมาก่อนว่ากระຈກยาตะที่ว่ากันว่าเป็นสมบัติเทพเจ้า จะมีรูปลักษณะที่แสนธรรมดาเรียบง่ายเพียงนี้ วินาทีต่อมาเจ้าชายก็คลี่ยิ้มแล้วยื่นหน้าไปอยู่เหนือผิวน้ำ

“ต้องถามคำถามมันใช่ไหม” ชายหนุ่มเหลือบตาถามเด็กหนุ่ม ฟรานซิสพยักหน้าน้อยๆ “جبบอกสถานที่ซ่อนของเกล็ดมังกรชิ้นแรก”

เมื่อได้รับคำถาม ผิวน้ำในจอกก็กระเพื่อมไหวออกจากศูนย์กลาง จากที่เคยสะท้อนภาพชายหนุ่มดวงตาสีน้ำแข็ง ก็เปลี่ยนเป็นสะท้อนภาพบางอย่างที่คล้ายกับเกล็ดปลาสีเหลืองอำพัน แต่ใหญ่ประมาณหนึ่งฝ่ามือ ผิวน้ำในกระຈກพลันกระเพื่อมไหวเล็กน้อย ภาพสะท้อนเปลี่ยนจากเกล็ดมังกรเป็นแจกันสีขาวทรงสูงขนาดใหญ่ เขียนลายเส้นสีน้ำเงิน และมีวัตถุสีเหลืองประดับอยู่ตรงกลาง

หลังจากเด็กหนุ่มผมทองได้เห็นภาพนี้ เขาก็ลื่นน้ำลายอย่างเผื่อนคอ เพราะเขาเคยเห็นของลักษณะนี้มาก่อน ผิวน้ำไหวเป็นครั้งสุดท้าย ฟรานซิสพยายามกลืนใจ ภาวนาอย่าให้เป็นสถานที่แห่งนั้นเลย...

ภาพที่สะท้อนให้ประจักษ์แก่สายตาของพวกเขา คือ ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง ตรงหน้าประตูทางเข้าร้านมีแผ่นไม้ห้อยอยู่ มีตัวอักษรสีดำเขียนเอาไว้ว่า ‘ร้านแปดเหรียญ’

ตึง! ร่างทั้งร่างของเด็กหนุ่มกระแทกลงกับเรืออย่างแรง ฟรานซิสนอนแผ่ราบบนพื้นในท่าตะแคง ไม่สนใจความเจ็บปวดบริเวณศีรษะแม้แต่น้อย ดวงตาของเขาเบิกกว้างราวกับเจอสิ่งที่น่าตกใจ ปากของเขาพิมพ์อะไรบางอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ถูกเรือที่อยู่ในบริเวณนั้นมองพฤติกรรมของเด็กหนุ่มตาปริบๆ จากนั้นก็ช่วยกันขนของบนเรืออีกลำต่อ

“ไม่เอา ไม่อยากไป แบบนี้ยอมตายดีกว่า ไม่เอาหรอกที่แบบนั้น ถ้าหากต้องเจอกับยัยนั้น...”

“เป็นอะไรอีกเนี่ย” อลิซพิมพ์ำ เบนสายตาจากร่างที่นอนบนพื้น มา

มองผู้ที่คาดว่าน่าจะรู้คำตอบ “พวกพี่เรารู้จัก ‘ร้านแปดเหรียญ’ ที่ว่าด้วยหรือคะ”

“อ่า...จะว่ารู้จักก็รู้จัก จะว่าไม่ก็ไม่เชิง ว่าไงดีล่ะ” เรอัสลูปท้ายทอยอย่างลำบากใจที่จะตอบ

“หมายความว่าไงอีวัก” เมื่อหาคำตอบจากชายหนุ่มไม่ได้ เธอเลยเปลี่ยนไปถามต้นหนเรือแทน พออลิซถามปั๊บเด็กหนุ่มก็สะดุ้งเอื้อมทันที ซึ่งท่าทางแบบนั้นทำให้หญิงสาวสงสัยใคร่รู้มากกว่าเดิม

“ที่บอกว่า ‘รู้จัก’ หมายความว่าพวกเรารู้จักเจ้าของร้านนั้นจริง ๆ แต่ที่บอกว่า ‘ไม่เชิง’ เพราะว่าไม่อยากรู้จักมากกว่า” อีวักเกาหัวเกรก ไม่รู้จะอธิบายคำพูดของชายหนุ่มให้เข้าใจได้อย่างไร “เอาเป็นว่าพรานกับเรอัสมีประวัติไม่ค่อยดีกับที่นั่นเท่าไร”

“ประวัติที่ว่ามันคืออะไร” อลิซถามเสียงใสราวเสียงนกน้อยขับขานบทเพลง เธอยื่นหน้าไปหาเด็กหนุ่มด้วยแววตาเป็นประกายวาว อีวักทำสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าเรอัสส่งสายตาอาฆาตมาให้ คล้ายจะสื่อว่า ถ้าเล่าออกไป ‘เอ็งตายแน่’

“ไปถึงก็รู้เอง รอลุ้นสนุกกว่านะ” อีวักยิ้มแหย้ให้หญิงสาว โดยส่วนตัวแล้วเขาไม่อยากเป็นปรปักษ์กับอลิซ เพราะรู้ว่าเวลาเธอเอาคืนมันแรงขนาดไหน แต่เวลาเรอัสโกรธก็น่ากลัวซะเล่นเหมือนกัน เด็กหนุ่มเลยพยายามตอบให้เป็นกลางมากที่สุด เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง...

“น่าเสียดาย แต่เอาไว้ลุ้นเองก็สนุกกว่าจริง ๆ แหละ” อลิซพยักหน้าเข้าใจแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “แล้วเราต้องไปที่ไหนเป็นที่แรก กระจกบอกแค่ชื่อร้าน แต่ไม่ได้บอกว่าร้านนั้นอยู่ส่วนไหนของโลก ไมสิ พวกพี่ที่รู้สถานที่กันอยู่แล้วนี่นา แบบนี้ค่อยสบายใจหน่อย”

“เดี๋ยวก่อน ที่บอกว่า ‘ต้องไปที่ไหน’ เนี่ย คงไม่ได้หมายความว่า จะเดินทางไปกับพวกเราหรอกนะ” พรานซิสที่ได้ฟังประโยคคั้นของพี่สาว กระแฉ่งตัวลุกจากพื้นทันที หญิงสาวไม่ได้ตอบอะไร เธอเหลือบมองน้องชายแล้วเดินไปทางอื่นอย่างไม่ใส่ใจ

“เธอทำแบบนี้ไม่ได้ เธอเคยสัญญากับฉันไว้แล้วว่า ถ้าจบการเดินทางในน่านน้ำแห่งทวยเทพ เธอจะกลับไปอยู่วาลเลนไฮน์ แบบนั้นมันผิดสัญญา” กับตันหนุ่มขึ้นนิ้วต่อว่าพี่สาว อลิซพ่นลมหายใจเบาๆ แล้วหันมาทักคางมองน้องชาย คำพูดที่เธอเปล่งออกมานั้น เป็นเหมือนมิดที่ใครบางคนขว้างมาปักหัวใจเด็กหนุ่ม

“ฉันผิดสัญญาตรงไหนไม่ทราบ หลังจากที่ได้การเดินทางจบ ฉันก็กลับไปอยู่วาลเลนไฮน์อย่างที่นายขอไม่ใช่เหรอ ไม่ได้ผิดคำพูดอะไรเลยสักคำ”

“แต่...”

“แต่นายไม่ได้บอกว่าให้อยู่ตลอดไป ในเมื่อเป็นแบบนั้น ฉันก็อยู่แค่ครึ่งปีแล้วมาเดินทางกับนายตอนนี้ไง คิกๆ อยู่กับนายมันก็สบายดีเหมือนกันนะ ได้วัดดูดิบใหม่ๆ ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร แกมบนเรือนี้ก็มีผู้สมัครใจเป็นคนทดลองยาตั้งเยอะแยะเนอะ” หญิงสาวกล่าวเสียงขี้ขลาดแบบสุดๆ ดวงตากลมโตหรีเล็ก เธอแสบะยี้ม ฟรานซิสเผลอผละถอยหลังไปหลายก้าว ไม่รู้ว่าตาผาดไปหรือเปล่า เขาเหมือนเห็นปีกสีดำแบบปีศาจกระพืออยู่ด้านหลังพี่สาว

“ยัยบ้านี่” ฟรานซิสสบถอย่างหัวเสีย ที่จริงเขาก็รู้อยู่แก่ใจ หากเธอยืนยันจะอยู่ หัวเด็ดตีนขาดขนาดไหนเธอก็คงจะอยู่ให้จงได้ เมื่อเล่นงานหญิงสาวไม่ได้ ฟรานซิสเลยหันไปมองเจ้าชายเลนีสแทน พร้อมกับหวังว่า หากเจ้าชายกลับ ผู้ติดตามทั้งสองก็จะกลับไปด้วยเช่นกัน เนื่องจากเอ็ดเวิร์ดเป็นผู้ดูแลเลนีส หากเจ้านายกลับไปก็ต้องกลับตาม และแน่นอนองค์กรขี้หนุ่มย่อมลากคู่หมั้นสาวไปด้วยแน่

“แล้วเจ้าชายล่ะ ถ้าไม่รีบกลับ เดียวบ้านเมืองก็พินาศมากไปกว่าเดิมหรอก”

“หืม?” เจ้าชายเลนีสเงยหน้าจากหนังสือปกสีเขียว ทำหน้าเหมือนเมื่อครูไม่ได้ฟังคำถามของเด็กหนุ่ม

“เมื่อไรจะกลับวาลเลนไฮน์” ฟรานซิสถาม

“ทำไมต้องกลับ” เลนีสเอ่ยเสียงใสซื่อแบบสุดๆ จนเด็กหนุ่มอยากจะเอาศีระชะโขกโตะให้รู้แล้วรู้รอด

“ปกติก็ต้องกลับไม่ใช่ว่า ก็ตอนนี้เจ้าชายเป็นผู้ปกครองอาณาจักรแทน เจ้าชายเอสไมไซเทรอส” ฟรานซิสแวดอย่างเหลืออด ไม่รู้ทำไมพอเขาคุยกับเลนีส ถึงรู้สึกเหมือนตัวเองอายุสั้นลงไปหลายปี บางทีคงเพราะใช้พลังงานไปหลาย ส่วนกว่าจะคุยกันเข้าใจ

“อย่าห่วงเลยนะ ตอนนี้ชาลส์กลับมาแล้ว”

“ชาลส์ เจ้าชายลำดับที่สี่นะนะ เวรกรรม ผมว่าเจ้าชายควรจะกลับไป ดูแลเมืองดีกว่า ก่อนที่เมืองมันจะล่มจมไปมากกว่านี้” ฟรานซิสเกาหัวแกรก เมื่อนึกถึงเจ้าชายลำดับที่สี่

ถึงแม้เขาจะไม่ได้สนิทอะไรกับเจ้าชายองค์นั้นมาก แต่ก็พอจะรู้นิสัยอยู่ บ้าง ชาลส์มีนิสัยเหมือนกับเลนีสไม่มีผิด ฉลาด เก่ง มีความสามารถรอบด้าน แต่เพราะเป็นคนที่น่าสนใจในเรื่องที่ตนสนใจเท่านั้น พอให้มาทำในเรื่องที่ไม่สนใจ จึงมักจะทำละไปหมด ยิ่งกว่าเจ้าชายเลนีสเสียอีก การบริหารบ้านเมืองก็คงจะ อยู่ในกรณีหลังแน่นอน เพราะแบบนี้เจ้าชายลำดับที่สี่เลยโดนกล่าวหาว่าเป็น คนไร้ความรับผิดชอบที่สุดในบรรดาห้าพี่น้อง

“ฉันเชื่อว่า ท่านพี่ชาลส์จะสามารถบริหารบ้านเมืองได้อย่างดีเยี่ยม แน่นนอน” เจ้าชายเลนีสกล่าวเสียงกังวานใสบริสุทธิ์ ดวงตาของเขาทอประกาย เจิดจรัส ฟรานซิสโคลงศีรษะไปมา เพราะรู้ว่าเจ้าชายเลนีสจะเรียกชาลส์ว่า ‘ท่านพี่’ ก็ต่อเมื่อพูดประชดหรือแดกดันเท่านั้น ถ้าเป็นยามปกติจะเรียกแบบ ห้วนๆ ไม่มีความเคารพ

“แต่ถึงยังไง เจ้าชายก็ไม่ควรจะมาอยู่บนเรือโจรสลัด”

“อย่าห่วงเลยฟรานซิส ฉันแค่ขอโดยสารเท่านั้น เมื่อถึงเมืองต่อไป ฉัน ก็ไม่อยู่บนเรือนายแล้วละ”

“เอ๊ะ? อะ! ครับ เป็นแบบนี้ก็ดี” ฟรานซิสที่เตรียมตัวจะเถียงในตอน แรก ถึงกับมันไปครู่หนึ่ง เขาพยักหน้าหงึกอย่างรับรู้แล้วถอนหายใจโล่งอก โดยลืมไปเลยว่าจุดหมายที่พวกเขา กำลังจะไป มันคือสถานที่แบบไหน

4

หญิงสาวนักขายข่าว

“เจ้านาย เจ้านายของเรา เจ้านายกำลังจะมาหาพวกเราแล้วเหรออ”

เสียง...เสียงดังมาจากที่ไหนกัน เหมือนกับว่าดังอยู่ใกล้ๆ นี่ แล้วที่นั่น
ที่ไหนกันแน่ เรากำลังอยู่ที่ไหน ฟรานซิสคิดในใจ ขณะมองไปรอบๆ สถานที่
ที่เขาอยู่ช่างแปลกตาเสียเหลือเกิน ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นแต่สีดำ
มีหน้าซ้ำบริเวณพื้นยังเจืองงด้วยน้ำสีดำอีกต่างหาก

ความรู้สึกยามก้าวเดินแต่ละก้าว ทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกสะอิดสะเอียน
อย่างบอกไม่ถูก

“ต้องหาทางออกไปจากที่นี่”

**“ทางออกเหรออ เจ้านายจะทิ้งเราไปงั้นเหรออ ได้โปรดอย่างทิ้งพวกเรา
ไปนะ!”**

เฮือก! เด็กหนุ่มผมทองถึงกับหน้าซีดเผือด เมื่อพบว่าของเหลวที่พื้น
เริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างจนมีลักษณะคล้ายกับมือมนุษย์ และยึดเกาะขาของ
เขาเอาไว้แน่น เด็กหนุ่มพยายามอย่างหนักที่จะสะบัดของเหลวหนืดออก แต่

ไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน เขาก็สะบัดไม่หลุด

“อย่าไป เจ้านายที่รัก ได้โปรดอย่าไป”

เสียงเหล่านั้นกรีดร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดมากกว่าเดิม และเหมือนดังอยู่รอบทิศทาง รวากับมีเด็กเป็นพันๆ คนมายืนตะโกนขอไม่ให้เขาไป ฟรานซิสขบริมฝีปากแน่น พยายามห้ามตัวเองไม่ให้ส่งเสียงร้อง ดวงตาสีฟ้ากระจ่างของเขาฉายแววหวาดกลัวอย่างชัดเจน เมื่อของเหลวที่พื้นเริ่มผุดขึ้นมาจากนั้นมีลักษณะเป็นใบหน้า ดวงตาสีดำลึกเป็นหลุมมองเขาอย่างอ่อนหวาน

“เจ้านายที่รัก ขอร้อง อย่าไป อยู่กับพวกเราเถอะ อยู่กับพวกเรา”

เสียงพวกนั้นกรีดร้องหนักกว่าเดิม ตอนนี้เมื่อกลีต่าผุดขึ้นมาเป็นตัวคนทั้งตัว ของเหลวนับร้อยเริ่มโอบกอดร่างเด็กหนุ่มเอาไว้แน่น เนื่องจากทณความหวาดกลัวในจิตใจไม่ไหว ฟรานซิสถึงกับร้องอ่อนวอนขอให้ใครสักคนมาช่วยอย่างน่าสงสาร แต่แทนที่จะได้ยินเสียงตอบรับของผู้ช่วยเหลือ กลับเป็นเสียงของของเหลวสีดำเช่นเคย

“เจ้านาย อย่ากลัวเลย จะไม่มีใครทำลายเจ้านาย เจ้านายจะอยู่กับเราไปตลอด อยู่กับพวกเรา”

ของเหลวเกาะกุมร่างเด็กหนุ่มมากกว่าเดิม พร้อมดูดร่างนั้นลึกลงไปเบื้องล่าง รวากับจะหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ฟรานซิสยังคงร้องขอให้ปล่อยเขาเป็นอิสระ ภาพตรงหน้าที่เขาเห็นช่างพร่าเลือน ด้วยมีหยาดน้ำใสเอ่อคลอหน่วยตา

ได้โปรด ใครก็ได้ช่วยด้วย ฉันยังไม่อยากตายตอนนี้ ช่วยด้วย...

“ฮึๆ เราจะไม่จากกันอีกแล้ว จะอยู่ด้วยกันตลอดไป เจ้านายที่รักของพวกเรา”

“ไม่!”

เฮือก! ฟรานซิสลื้มตาตื่นจากความฝันที่ หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงเมื่อเขาหายใจแรงเนื่องจากฝันร้าย เหงื่อไหลผุดเต็มใบหน้าและตามตัว ฟรานซิสขมวดคิ้วและขบริมฝีปากเล็กน้อย เมื่อรู้สึกเจ็บแปลบบริเวณหน้าอกซ้าย จุด

เดียวกับที่มีคำสาปแห่งท้องทะเล

“ฝัน...อย่าบอกนะว่าเกี่ยวอะไรกับไอ้เทพบ้านั้น” ฟรานซิสบ่นอุบเบาๆ ขณะยืนกายขึ้น แต่ก็ต้องชะงักเมื่อไม่สามารถลุกได้อย่างใจนึก วินาทีต่อมา เขาก็รู้สึกเจ็บบริเวณแผ่นหลังและตามตัว เด็กหนุ่มพยายามตั้งสติเพื่อเรียบเรียงความคิด

กับต้นหนุ่มพยายามสูดหายใจเข้าปอดซ้ำๆ ก่อนไล่สายตามองโดยรอบ ตอนนี้เขายังคงนอนอยู่บนเตียงหนานุ่มขนาดคิงไซส์ของตัวเอง ด้านข้างเขาก็มีเด็กน้อยร่างเล็กนอนอยู่เหมือนเคย สิ่งเดียวที่ต่างออกไปก็คือ...

ที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนของเขา!

ห้องเขาไม่ได้กว้างขวางขนาดนี้ ไม่ได้มีเก้าอี้และโต๊ะมากมายขนาดนี้ ไม่จริงใช่ไหมเนี่ย...ฟรานซิสเหวี่ยงออก ภาวนาให้สถานที่แห่งนี้ไม่ใช่สถานที่เดียวกับที่เขาคิดอยู่ แต่ความหวังพังทลายทันที เมื่อน้ำเสียงแหลมสูงดังขึ้นข้างหูเขา พร้อมกับสัมผัสเย็นๆ บริเวณหน้าอก

“ตื่นแล้วสินะจ๊ะ จันร่อยอยู่ตั้งนานนะว่าเมื่อไรเธอจะตื่น” แม้จะไม่ได้ยินเสียงนี้มานานเกือบปี แต่เด็กหนุ่มมั่นใจเลยว่าเจ้าของน้ำเสียงแบบนี้มีแค่คนเดียวในโลกแน่นอน ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิดว่าจะทำอะไรต่อไปดีหลังจากตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ สิ่งแรกที่เขาจะทำคือ...

“ว้ากกก!!! ใครก็ได้มาช่วยแก้มัดให้ฉันที!!!” ฟรานซิสแหกปากดังยิ่งกว่าครั้งไหนๆ พร้อมออกแรงดันอย่างสุดกำลังเพื่อให้หลุดจากเชือกที่มัด แต่แทนที่เชือกจะหลุดอย่างที่ใจคิด มันกลับสร้างความสะดวกบริเวณต้นแขนมากกว่าเดิม

มันเกิดบ้าอะไรขึ้นพะเนี่ย! ทำไมจู่ๆ ถึงมาอยู่ในร้านแปดเหรียญ และที่สำคัญคือ...คนอื่นมันหายไปไหนหมด!

“ตายจริง อยาตื่นสิจ๊ะ เดี่ยวผิวสวยๆ ของเธอก็เป็นแผลหมดหรอก เห็นไหมมันขึ้นเป็นรอยแดงเลย” เจ้าของเสียงแหลมสูงว่า พร้อมกับใช้ปลายนิ้วไล่ไปตามท่อนแขนของเด็กหนุ่มอย่างทะนุถนอม แต่แทนที่ฟรานซิสจะรู้สึกดี กลับสยดสยองหนักกว่าเดิม

“อย่ามาแตะฉันนะ ซิลเวีย!”

“คิก คงจะห้ามกันยากนะจ๊ะ ในเมื่อเธอคือเด็กหนุ่มสุดที่รักของฉันนี่นา” หญิงสาวที่ชื่อซิลเวียว่า ใช้มือทั้งสองข้างประคองใบหน้าฟรานซิสเอาไว้ ดวงตาสีแดงเหลือบชมพูเรียวยาวของเธอจ้องลึกในดวงตาสีฟ้าคู่สวย รวากับจะทะลุเข้าไปถึงจิตใจ

ซิลเวีย หรือที่รู้จักกันในนามเจ้าของร้านแปดเหรียญ เธอมีเรือนผมสีเงินยาวจดกลางหลัง ซึ่งปกติจะม้วนเป็นมวยและปักปิ่นไม้เล็ก ๆ ดวงตาเรียวยาวสีแดงเหลือบชมพู ใบหน้าเรียวได้รูป ริมฝีปากสีชมพูอ่อน ๆ ผิวขาวกระจ่าง รวากับจะโปร่งแสง เมื่อรวมกับอารมณ์สีเงินสว่าง จึงดูเหมือนกับว่าเธอจะหายตัวได้จริงๆ อีกทั้งยังมีรูปร่างแบบบางที่ผู้หญิงคนไหนเห็นก็อิจฉา

“ขอละ ปล่อยฉันเถอะ ไม่งั้นฉันได้ร้องไห้แน่” ฟรานซิสเอ่ยเสียงสั่นเครือ ดวงตารื้นด้วยหยาดน้ำใส ซิลเวียฉีกยิ้มหวานพลาญเอียงคอเล็กน้อย รวากับถูกอกถูกใจที่เด็กหนุ่มแสดงสีหน้าเช่นนี้ หลังจากมองจนพอใจ เธอก็ยอมลุกออกจากร่างฟรานซิสแล้วแก้มัดให้

“ไม่ว่าจะเจอกันกี่ครั้ง เธอก็ทำให้ฉันสนุกได้ตลอดเลยนะ ฟรานซิส” ซิลเวียเอ่ยเสียงใส ขณะพ่นควันสีขาวออกจากไปป์แท่งยาว “แต่น่าตกใจจริงๆ ที่เธอยอมเดินทางตั้งไกลเพื่อมาเจอฉัน คราวนี้ต้องการอะไรจากฉันอีกหรือจ๊ะ”

“ก่อนจะพูดเรื่องนั้น ฉันขอถามก่อน ใครเป็นคนพาฉันมาที่นี่”

“หืม?” ซิลเวียเลิควิวอย่างสงสัย ก่อนที่จะตอบด้วยน้ำเสียงขัดถ้อยขัดคำว่า “ก็ท่านรองกัปตันนะสิจ๊ะ จะใครชะอีกล่ะ”

ไอ้คนทรยศ!! ฟรานซิสกำหมัดแน่นอย่างเจ็บใจ ทั้งๆ ที่เขารู้อยู่แล้วว่า หากมาที่นี่อาจต้องเจอเรื่องแบบนี้ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าเธอจะทำได้จริงๆ

“เอาน่า คราวก่อนเรอัสม์ไคโดนนายทำแบบนี้ ครั้งนี้ทำคืนก็อย่าไปถือสาเลยนะ” หญิงสาวบอกยิ้มๆ แล้วชี้ให้ฟรานซิสมานั่งตรงเก้าอี้ เด็กหนุ่มมกลอกตาเตรียมเดินไปนั่งอย่างว่าง่าย ปล่อยให้น้องสาวอย่างโพร่หับต่อโดยไม่ไปรบกวนเธอ เด็กหนุ่มมุดยิ้มอ่อนโยนพลาญดั่งผ้าไหมมาคลุมร่างเด็กน้อยมากกว่า

เดิม

“เจ้าเด็กน้อยนั่นเป็นใครมาจากไหนหรือจะ หน้าตาน่ารักเชียว”

“น้องสาวฉันเอง” กัปตันหนุ่มตอบสั้นๆ พร้อมหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้

ภายในร้านเล็กๆ ที่สร้างจากไม้ ซึ่งดูปลอดภัยโล่งสบายจนไม่เหมือนบาร์เหล้า มีตู้และเก้าอี้แค่สิบกว่าชุด ไม่ค่อยมีของวางบนเคาน์เตอร์ที่ยกสูง แต่ด้านหลังเคาน์เตอร์กลับแน่นเอียดไปด้วยตู้ชั้นวางของมากมาย และแต่ละชั้นบรรจุเมรยชิ้นเลิหลายต่อหลายยี่ห้อ ปกติช่วงเวลานี้น่าจะมีลูกค้าเข้ามาในร้านบ้าง แต่กลับเงียบจนดูผิดปกติ

บางทีซิลเวียอาจจะแวนป้ายปิดร้านเพื่อต้อนรับฟรานซิสโดยเฉพาะก็เป็นได้

“น้องสาวเธอ” ซิลเวียอมยิ้มเท้าคางมองจากหลังเคาน์เตอร์ “มิน่าละ ถึงได้หน้าตาน่ารักขนาดนี้ น่ารักราวกับลูกของเทพเจ้าก็ไม่ปาน”

“...” แทนที่จะตอบคำถามหรือพูดอะไร ฟรานซิสกลับหรีตามองร่างบางตรงหน้าอย่างเย็นชา

ทุกๆ คนรู้จักซิลเวียดีในฐานะเจ้าของร้านแปดเหรียญ ซึ่งเป็นธุรกิจเบื้องหน้า แต่จริงๆ อาชีพหลักของเธอคือการขายข่าว ฉายาจริงๆ ของเธอก็คือซิลเวีย จิ้งจอกนักขายข่าว ไม่มีใครรู้ว่าข่าวที่เธอขายเป็นเรื่องจริงหรือโกหก แต่ไม่มีความลับไหนบนโลกที่เธอไม่รู้ และถึงไม่รู้เธอก็จะสืบจนรู้ให้ได้ หากมีข่าวเป็นเหรียญทองคำหลายแสนเหรียญ

ถ้าเธอรู้เรื่องราวที่แท้จริงของไฟว์ ฟรานซิสก็ไม่แปลกใจอะไรเลย แต่หากเธอขายเรื่องของไฟว์ ต่อให้เป็นผู้มีพระคุณกับเขาขนาดไหน เขาก็ไม่ยอมปล่อยไปง่ายๆ แน่...

“ตายจริง ทำไมทำหน้าที่โกธรขนาดนั้นล่ะจะ ฉันพูดอะไรผิดไปรีเปล่าเนี่ย” ซิลเวียยังทำหน้าที่ตาใสซื่อจนดูไม่ออกกว่ารู้ความจริงหรือไม่ แต่ยังไม่ทันที่ฟรานซิสจะเปิดปากพูดอะไร นักขายข่าวก็เปลี่ยนเรื่องพูดเสียก่อน “จะว่าไปบอกตามตรงเลยนะ ฉันละตกใจจริงๆ ที่เธอรอดมาจากน่านน้ำแห่งทวยเทพแบบครบสามสิบสองอย่างนี้ เธอทำได้ยังไงเธอ”

ดวงตาของคนถามทอประกายอยากรู้อยากเห็นอย่างชัดเจน กับต้น หนุ่มทำสีหน้าปั่นยาก จะยิ้มก็ยิ้มไม่ออก จะปฏิเสธก็ปฏิเสธไม่ได้ เพราะรู้ว่า หากคนคนนี้ต้องการจะรู้อะไร ก็แค่ยื่นข้อมูลจากคนถูกถามให้ได้ ไม่ว่าจะด้วย วิธีการใด ล่าสุดเหมือนจะได้ยินข่าวลือว่า เธอถึงกับขังเหยื่อเอาไว้สามวันสาม คืนโดยไม่ให้น้ำให้ข้าว เพื่อให้อีกฝ่ายคายความลับออกมา

ถ้าหากเขาต้องเจอเรื่องแบบนั้นล่ะก็...เมื่อคิดถึงจุดนี้ ฟรานซิสแทบจะ วิ่งหนีออกจากร้านทันที

“อย่าทำสีหน้าแบบนั้นลิจ๊ะ ฉันก็แค่ถามดู ถ้าไม่อยากเล่าก็ไม่จำเป็นต้องเล่าซะหน่อย ในเมื่อเธอเป็นโจรสลัดคนโปรดของฉัน ฉันไม่มีวันทำร้ายเธอ ได้หรอกจ๊ะ เธอก็รู้” เจ้าของร้านแปดเหรียญเอ่ยด้วยน้ำเสียงวาวหวานมากกว่า เคย พร้อมกับชี้แจงไปป้ะบายเด็กหนุ่มผมทองขึ้น ฟรานซิสย่นจมูกเล็กน้อย เมื่อได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของยาสูบ

“ในเมื่อไม่อยากจะพูดถึงเรื่องในอดีตมากนัก เรามาพูดถึงเรื่องในปัจจุบันจะดีกว่า ที่เธอมาหาในครั้งนี้ เธอต้องการอะไรจากฉันกันแน่ คุณกับต้น แห่งเรือเลปิเต”

โดนเรียกซะเต็มยศขนาดนี้ ต่อให้ไม่อยากตอบแค่ไหนก็ต้องตอบ แล้วละ ถ้าไม่อยากให้เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นกับตัวเอง ฟรานซิสพ่นลมหายใจ แล้ว ชี้ไปยังสิ่งหนึ่งที่วางเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงด้านบนสุดของชั้นวางขวดเหล้า

ดวงตาของหญิงสาวที่ทอประกายสนุกสนานในตอนแรก เปลี่ยนเป็น เฉยชาทันที เมื่อรู้จุดประสงค์ของอีกฝ่าย ภาพที่สะท้อนในดวงตาทั้งสองข้าง ของเธอคือ แจกันทรงสูงสีขาวมันวาวที่ดูเรียบง่ายและเขียนลายเป็นเส้น สีน้ำเงิน แต่สิ่งที่ทำให้มันดึงดูดสายตาผู้พบเห็นคือ หินสีเหลืองอำพันรูปทรงเดียวกับเกล็ดปลา

“ตกใจจริงๆ นะที่จะที่อยากได้ของสิ่งนี้ บอกตามตรงเลยว่า ตกใจมาก ที่เดียว” แม้ประโยคที่หญิงสาวพูดดูเหมือนไม่มีอะไร แต่น้ำเสียงของนักขาย ขาวบอกชัดว่า เธอกำลังโกรธ ไม่ใช่โกรธธรรมดา แต่โกรธมากจนใกล้จะปะทุ อยู่รอมร่อ

หลังจากที่ได้ฟังและเห็นสีหน้าของซิลเวีย กับต้นหนุ่มถึงกับกลืนน้ำลายเอื่อく ไม่ใช่ว่าไม่รู้ แต่เขารู้ดีว่าแจกันใบนี้สำคัญกับซิลเวียขนาดไหน เพราะมันเป็นของเพียงชิ้นเดียวในร้านที่เธอดูแลทำความสะอาดอย่างดี มีครั้งหนึ่งฟรานซิสเกือบทำมันแตก เนื่องจากทะเลาะกับเรอัสในร้าน โชคดีที่ตอนมันตกลงมา เขาวิ่งไปรับได้ทัน แจกันเลยไม่เป็นไร แต่พวกเขาสองคนนั้น...

คิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้นที่ไร ฟรานซิสก็รู้สึกอยากจะไปตายแล้วเกิดใหม่ทุกที เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่สมควรจะจดจำอย่างแรง

“เธอจะยอมขายมันให้ฉันรึเปล่า” เด็กหนุ่มถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ รังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างบางแทบจะทำให้เขาמודไปหลบใต้โต๊ะอยู่แล้ว

แทนที่ซิลเวียจะตอบตกลงง่ายๆ เธอกลับเผยยิ้มกว้างแล้วประสานมือไว้ได้คาง ดวงตาเรียวยาวสีแดงอมชมพูของเธอจ้องมาที่ฟรานซิส ด้วยสายตาแบบเดียวกับผู้ที่เตรียมจะจับเหยื่อ ส่งผลให้ร่างของฟรานซิสขาวาบ ริมฝีปากบางของหญิงสาวขยับขึ้นลงอย่างแถมซ้ำ เน้นย้ำทุกถ้อยคำอย่างชัดเจน จนดังก้องในหูทั้งสองข้างของเด็กหนุ่ม

“ก็เอาสิ ฉันจะยอมขายของสำคัญของฉันให้เธอก็ได้” นักขายชาวเวินจังหะครู่หนึ่งเพื่อรอดูปฏิกิริยาอีกฝ่าย แต่ดูเหมือนว่าฟรานซิสจะนั่งนิ่งจนไม่สามารถพุดอะไรออกมาได้แล้ว “แต่ข้อแลกเปลี่ยนที่เธอจะต้องให้ฉันกลับ คงรู้แล้วสินะว่ามันจะหนักหนาขนาดไหน”

“ขอละ แค่นี้ก็ได้ ขอให้ฉันได้ซื้อแจกันโดยจ่ายเป็นเหรียญทองเถอะ”

“วันนี้จะมีการแข่งขันร่ายรำที่ลานกลางเมือง” แทนที่จะฟังคำอ้อนวอนของเด็กหนุ่ม ซิลเวียกลับเริ่มต้นแผนการของเธอ

“หนึ่งแสนเหรียญสำหรับแจกัน ได้โปรดขายให้ฉันด้วย” ฟรานซิสเอ่ยเสียงลั่นเครือกว่าเดิม เมื่อรู้ความต้องการที่แท้จริงของอีกฝ่าย

“ทุกๆ ห้างร้านสามารถส่งผู้เข้าแข่งขันในนามร้านตัวเอง โดยผู้เข้าแข่งขันจะต้องเป็นผู้หญิง และอายุไม่เกินยี่สิบห้าปี” หญิงสาวยังเอ่ยต่อไป พร้อมพ่นควันออกจากปาก “แต่เผอิญว่าฉันไม่มีตัวแทน และฉันก็ส่งไปสมัคร

ไปแล้วด้วย”

“ฉันให้สามแสนเหรียญ ขายแฉกให้ฉันเถอะ”

“ของรางวัลที่ได้ก็คือ ปืนปักผมที่ทำมาจากคริสตัลชั้นดีจากแถบตะวันออก และฉันก็อยากจะได้มันมาก เพราะมันเธอต้อง...”

“หนึ่งล้าน ขายแฉกให้ฉันที ฉันทุ่มสุดตัวแล้วนะ!” กัปตันหนุ่มตอบโต้เสียงดังปึง ตอนนี้อยากจะทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้คำขอนั้นหลุดจากปากนักขายชาวสาว ทันทีที่ได้ยินคำว่า หนึ่งล้านเหรียญ คิ้วเรียวยาวของซิลเวียก็เลิกขึ้นอย่างประหลาดใจ แต่เพียงชั่วครู่เธอก็กลับมาเฝ้าดวงตาเย็นชาเช่นเดิม

“น่าแปลกใจจังเลยนะจ๊ะ ที่เธอยอมเสนอเงินมากมายขนาดนี้ให้ฉันซักอยากรู้แล้วสิว่า สิ่งที่ทำให้เธอยอมทุ่มทุนขนาดนี้มันคืออะไรกันแน่” ซิลเวียเอ่ยด้วยน้ำเสียงยั่ววนดั่งน้ำผึ้งอาบยาพิษ เธอเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์แล้วโอบกอดร่างเด็กหนุ่มหลวมๆ “ถ้าหากเธอยอมบอกความจริงกับฉันละก็ฉันจะให้แฉกเธอฟรีๆ ก็ได้นะ บอกมาสิจ๊ะ อะไรคือเหตุผลที่ทำให้เธอต้องทุ่มทุนขนาดนี้”

หญิงสามยามนี้ราวกับผีเสื้อแสนสวยที่กระพือปีกแซมซ้าให้อีกฝ่ายตายใจ แต่เธอหารู้ไม่ว่าถ้าเดินตามจนมาติดเส้นใยเมื่อไร ผีเสื้อตัวน้อยจะกลายเป็นนางพญาแมงมุมทันที ยามที่จับเหยื่อได้ ย่อมไม่มีทางปล่อยให้หลุดรอดแน่

“ฉันบอกไม่ได้ และก็ช่วยขายแฉกกันในราคาหนึ่งล้านเหรียญด้วย” ฟรานซิสหันไปเผชิญหน้ากับหญิงสาว ดวงตาสีฟ้ากระจ่างของเขาทอประกายมุ่งมั่น จนอีกฝ่ายสัมผัสได้ถึงความตั้งใจแรงกล้า ซิลเวียถอนหายใจเหนื่อยอ่อน ยอมผละออกจากร่างเด็กหนุ่ม

“เฮ้อ...เล่นทำสีหน้าแบบนี้ ทางฉันก็รู้สึกแย่อะ” ซิลเวียบอก ทำสีหน้ากระอักกระอ่วนอย่างเห็นได้ชัด คิ้วเรียวยาวของเธอขมวดมุ่นราวกับดั่งเลวาวจะตัดสินใจอย่างไรดี ผ่านไปสักสองนาที่เธอก็ยอมปริปากพูดอีกครั้ง “ตกลงจ๊ะ ตอนนี้ฉันตัดสินใจได้แล้ว”

“ขอป..”

ความปลื้มปิติแล่นวาบเข้ามาในใจฟรานซิส แต่วินาทีต่อมามันก็กลายเป็นสิ้น เมื่ออีกฝ่ายหยุดยั้งเหี่ยม ฟรานซิสถึงกับทำสีหน้าเล็กน้อยเตรียมปฏิเสธสิ่งที่เธอจะพูด แต่เพราะดวงตาเรียวยาวคู่นั้นของเธอที่จ้องเขา เด็กหนุ่มจึงไม่สามารถที่จะเปลี่ยนเสียงใดๆ ลำคอของเขาจุกจาวกับมีอะไรบางอย่างอยู่ในนั้น หัวใจที่เต้นรัวในตอนแรกแทบจะหยุดเดินไปชั่วขณะ

“เธอจะต้องร่วมงานประกวดครั้งนี้ ฟรานซิส และก็ต้องชนะให้ได้ ‘ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม’ เธอไม่มีสิทธิ์เรียกร้องหรือต่อรองอะไร เพราะสิ่งที่เธอต้องการในคราวนี้นั้นสูงค่ามาก และมันก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉันมากเหมือนกัน ถึงตามท้องตลาดมันจะมีราคาไม่กี่สิบเหรียญก็ตาม เธอคงเข้าใจที่ฉันพูดสินะจ๊ะ ไซ้ไหม”

“ฉันเข้าใจ ตะ...แต่ว่า ถึงอย่างนั้นเธอก็น่าจะให้...”

“ข้อเสนอมีเพียงแค่นี้ข้อเดียว ถ้าเธอคิดจะปฏิเสธ แล้วยังจะต้องการมัน...”

จิบ! ฟริบตาหญิงสาวตรงหน้าชักมีดสั้นออกมาจากใต้เคาน์เตอร์ ก่อนจะทาบบนลำคอเด็กหนุ่ม เธอบรรจุงกตมิดกับคอจนเกิดรอยแผลเล็กๆ ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเตือน เด็กหนุ่มรู้ดีว่าวินาทีนี้ห้ามขัดขืนเด็ดขาด

“ฉันคงต้องกำจัดเธอทิ้งซะ แม้เธอจะเป็นคนโปรดของฉันขนาดไหนก็ตาม”

ฟรานซิสได้แต่นิ่งเงียบ เหนือไหล่สุดเต็มใบหน้า เขาได้แต่ยิ้มแห้งให้ซิลเวีย พลังคิดหาคำพูดกล่อมอีกฝ่ายให้ขายของ แต่ยังคงเท่าไรก็ดูเหมือนจะยิ่งสิ้นหวังมากขึ้นเท่านั้น เมื่อรู้ตัวว่าสิ้นหนทางแล้วจริงๆ ฟรานซิสเลยต้องจำใจพยักหน้ารับข้อเสนอของหญิงสาว

“ก็ได้ ฉันจะทำตามที่เธอขอก็ได้”

เพราะถ้าไม่ทำตามที่ขอ แล้วคิดขโมย ต่อให้อยู่ในนรก คนอย่างซิลเวียก็คงจะตามไปถึง...

“ดีจ๊ะ ถ้าทำตัวง่าย ๆ ฉันก็เอ็นดูเธอต่อไปละนะ” ซิลเวียว่า ยอมถอนมือออกจากลำคอของฟรานซิส เด็กหนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่อย่างโล่งอก แต่

ก็โล่งใจได้เพียงแค่นั้น เมื่อซิลเวียวิ่งไปหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากหลังร้าน เขาก็...

“อะ...อะ...” ฟรานซิสตะกุกตะกักเมื่อเห็นสิ่งที่ซิลเวียถืออยู่ มันคือเสื้อคลุมยาวสีแดงเพลิงเดินดินทองเป็นลายผีเสื้อสยายปีกและดอกไม้ แขนเสื้อกว้างและน่าจะยาวรอมพื้น ฟรานซิสคิดว่าเวลาใส่ ชายแขนเสื้อคงยาวลากพื้นแน่ๆ

“เป็นไงสวยไหมจ๊ะ วันนี้เธอต้องใส่ชุดนี้ร้ายรำแหละ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มาเปลี่ยนเสื้อกันดีกว่าจะได้คุ้มกับเสื้อผ้าไหมๆ ไม่งั้นได้สะกดหัวที่มกลางลานแน่” ซิลเวียบอกเสียงใส พลังจุดกระซจกลากถูเด็กหนุ่มให้มาเปลี่ยนเสื้อ พอได้ยินคำว่าเปลี่ยนเสื้อ เด็กหนุ่มที่สติหลุดในตอนแรกก็แหกปากร้องไวยวายทันที

“ไม่! ไม่! ฉันเปลี่ยนเองได้ ไม่ต้อง ไม่!!!”

“แหม อะไรกัน อย่าแหกปากส่งเสียงดังสิ ทำเหมือนอย่างกับว่าฉันจะลวนลามเธอนั่นแหละ”

“ก็มันไม่ใช่ไรเงะ!”

ปกติก็ชอบมาแต่เนื้อต้องตัวของเขาอยู่แล้ว ยิ่งมาเปลี่ยนเสื้อให้ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แต่ถึงจะอยากด่าต่อขนาดไหน สิ่ง que เด็กหนุ่มจำเป็นต้องทำมากที่สุดตอนนี้ก็คือ วิ่งหนี ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะก้าวเท้าพ้นบานประตู มือบางของหญิงสาวก็พุ่งเข้ามารวบตัวเขาได้ก่อน

“พูดจาไม่น่ารักเลย เดี่ยวก็จับแต่งหญิงให้สมบุรณแบบหรรก”

พอได้ฟังคำพูดนี้ ฟรานซิสก็ตัวแข็งค้าง คำว่า ‘แต่งหญิงให้สมบุรณแบบ’ ย่อมต้องแต่งแบบสมบุรณแบบจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านนอกหรือด้านใน หากเป็นแบบนี้เขาจะต้อง...

“ไม่!!! ใครก็ได้ช่วยด้วย ขอร้องละ ได้โปรดให้ฉันทำอย่างอื่นเถอะ”

ฟรานซิสร้องโหยหวน พลังใช้มือตะเกียกตะกายออกจากห้องเชื่อม มือทั้งสองของเด็กหนุ่มจิกขอบประตูเอาไว้แน่น รวากับมันเป็นปราการด่านสุดท้ายที่จะช่วยให้เขารอดพ้นจากหญิงสาว

แทนที่ซิลเวียจะสงสาร เธอกลับหัวเราะด้วยน้ำเสียงแหลมสูงแบบคนสะใจ พร้อมกับบอกร่างดังมากกว่าเดิม ดวงตาสีฟ้ากระจ่างของฟรานซิสเบิกกว้างเมื่อนั้วเริ่มหลุดจากการเกาะขอบประตู ทั้งยังคาดไม่ถึงว่า ผู้หญิงร่างบางแบบนี้จะมีเรี่ยวแรงมหาศาล ไม่นาน ซิลเวียก็ลากเด็กหนุ่มเข้าไปอีกห้องจนได้ เธอปิดประตูดังปึง แต่ปิดแรงไป ประตูเลยกระเด็นเปิดอีกครั้ง

หลังจากได้ยินเสียงประตูปิดนั้น เด็กน้อยร่างเล็กที่หลบอยู่บนเตียงก็ลืมตาซำๆ สิ่งที่เขาเห็นเป็นสิ่งแรก คือบานประตูที่แง้มออก มีเสื้อผ้าของพี่ชายกระเด็นออกมาจากด้านใน

เสียงร้องโหยหวนของฟรานซิสยังดังลั่นร้าน แต่คงไม่มีใครมาช่วยเหลือได้ แม้อยากจะช่วย เพราะต่างรู้ว่าเจ้าของร้านนี้มีนิสัยอย่างไร การคิดขัดจังหวะความสนุกเธอ ถือว่าเป็นการเอาคอกไปพาดบนแท่นประหารชัดๆ

ไม่มีใครรู้ว่าตอนนี้เด็กหนุ่มจะมีสภาพเช่นไรบ้าง หลังจากที่แต่งตัวเสร็จแล้วจะมีรูปร่างงดงามเพียงไร

แต่ไม่ว่าผลจะออกมาเป็นเช่นไร อย่าให้มันบาดตาจนชวนคลื่นเหียนก็พอ

5

ร้ายรำกลางหมู่คน

น้ำอาย น้ำอายชะมัด น้ำอายเป็นบ้า

กับตันหนุ่มแห่งโจรสลัดเลปีเตสบนใจเป็นรอบที่ล้าน ดวงตาสีฟ้ากลมโตของเขาจ้องเงาตัวเองในกระจก แต่สิ่งที่เห็นนั้นไม่ใช่เด็กหนุ่มผมทองรูปร่างสมวัย เจ้าของดวงตาสีฟ้าอย่างที่เคย แต่เป็นเด็กสาวร่างบางสวมชุดสีแดงสดเดินดินทองเป็นลายผีเสื้อสยายปีกและดอกไม้ ดวงตาคู่สวยข้างรับกับเรือนผมสีดำยาวเป็นอย่างดี เมื่อรวมกับริมฝีปากชมพูระเรื่อที่ขบแน่นแล้ว คนตรงหน้านี้ช่างดูน่าทะนุถนอมยิ่งนัก

“อย่าทำหน้าตาแบบนั้นสิ เดี่ยวหน้าตาน่ารักก็เสียหมดหรอก คิกๆ” ซิลเวียหัวเราะเสียงแหลมสูงจนแยกไม่ออกว่าขบขันหรือสะใจกันแน่ แต่ดูจากแววตาก็น่าจะเป็นอย่างหลังมากกว่า

“หุบปากไปเลยซิลเวีย ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องแจกัน ต่อให้หัวเด็ดตีนขาดฉันก็ไม่มาทำเรื่องบ้าๆ พรรคนี้แน่” เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงเหี้ยม ดวงตาฉายแววเอาจริงอย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้มันสมองของเขาจะมีน้อยกว่าคนตรงหน้า

แต่เรื่องพละกำลังและเทคนิคการต่อสู้ เขาเหนือกว่าแน่นอน

“คิกๆ จิ้นแสดงว่าต้องขอบคุณแจกันของฉินสินะ ที่ทำให้ฉันเห็นภาพสนุกๆ แบบนี้ จริงไหมจะโฟว์” ซิลเวียก้มลงถามเด็กน้อยร่างเล็กที่ยืนมองพี่ชายอยู่หลังเธอ ดวงตากลมโตสีเชียวน้ำทะเลของโฟว์มองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้าเหมือนอึ้งเล็กน้อย บางทีเธออาจยังสับสนอยู่ว่า เด็กสาวร่างบางคนนี้ใช่คนคนเดียวกับพี่ชายของเธอจริงหรือ

“ขอละโฟว์ อย่ามองฉันแบบนั้น” เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงสั้นเครือราวจะร้องไห้อยู่รวม่อ

“เอาเถอะจ๊ะ เดี่ยวฉันจะออกไปเช็กหน่อยว่ารถม้ามารียัง ระหว่างนี้ช่วยอยู่เฉยๆ โดยไม่สร้างปัญหานะจ๊ะ” หญิงสาวกล่าวพร้อมกับจูงมือโฟว์ให้ออกไปเป็นเพื่อนเธอ ภายในร้านเลยเหลือเพียงแค่ฟรานซิส เด็กหนุ่มมองซ้ายมองขวาเล็กน้อย จากนั้นแอบย่องไปมองด้านนอก เช็กให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่

“เธอจะต้องร่วมงานประกวดครั้งนี้ฟรานซิส และก็ต้องชนะให้ได้ ‘ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม’...” คำพูดเมื่อหลายชั่วโมงก่อนของซิลเวียยังดังในหัวฟรานซิส ถ้าไม่ติดเรื่องคำสาปแห่งท้องทะเล เขาไม่มีทางมาทำเรื่องเสียศักดิ์ศรีแบบนี้แน่ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องชนะการแข่งขันให้ได้ ไมอย่างนั้นทุกคนจะต้องชวยกันหมด

กับต้นหนุ่มเปิดเพลงเบาๆ จากนั้นขยับตัวไปตามจังหวะเพลงอย่างที่ซิลเวียสอน ท่วงทำนองที่แผ่ซ่านและอ่อนช้อย ช่างเป็นอะไรที่ตรงข้ามกับบุคลิกเขาอย่างสิ้นเชิง

“เฮ้อ...เปลี่ยนจากแข่งให้ชนะ ไปเป็นขโมยปืนปักผมของคนทีชนะดีไหมเนี่ย” ฟรานซิสพึมพำขณะเบนสายตาไปยังแจกันที่วางอยู่บนชั้น เด็กหนุ่มมองเกล็ดมังกรสีเหลืองอำพันอย่างหลงใหล ไม่รู้ว่าเพราะความสวยงาม มนต์ระทึก หรือเพราะอะไร ร่างกายของเขาขยับไปหยุดอยู่หน้าเกล็ดมังกร ยื่นมือเรียวไปสัมผัสอย่างแผ่วเบา

“ไม่ว่ายังไงคงต้องชนะให้ได้สินะ” เด็กหนุ่มพึมพำ

“ได้ คำปรารถนาของท่านจะเป็นจริง...”

ตึก! ดวงตาสีฟ้ากระจ่างของฟรานซิสเบิกกว้าง เมื่อหัวใจระตุกอย่างแรง ร่างทั้งร่างของเขาสั่นสะท้านอย่างประหลาด ถึงแม้จะเป็นเพียงชั่วคราว แต่วินาทีที่หัวใจระตุก เกิดดั่งประกายส่องแสงเรืองรองวูบหนึ่ง มือหนาของฟรานซิสที่เอื้อมจับเกิดดั่งกรออยู่ลดลงแนบลำตัว ริมฝีปากของเขาคลี่ยิ้มน้อยๆ ไม่บ่งบอกว่ารู้สึกหรือคิดอะไรอยู่ ยังไม่ทันที่เด็กหนุ่มจะได้ขยับตัว เสียงเรียกแหลมสูงก็ดังออกมาจากด้านนอก

“ฟรานซิสออกมาได้แล้วจะ รถม้ามารับเราแล้ว”

“ไปแล้วค่ะ พี่อาร์เธอร์...”

ขณะเดียวกันภายในงานเทศกาลที่เนืองแน่นด้วยฝูงชน เร็สกับอิวกิต่างเดินทางทอดน่องสบายอารมณ์ มือของพวกเขาเต็มไปด้วยถุงขนมและกล้องถ่ายรูปจำนวนมาก ทั้งคู่เดินไปตามทางเดินที่ปูด้วยแผ่นหินสีเทา พยายามสอดส่องมองหาร่างบางผมหอมไปด้วย

“คนเยอะแบบนี้แล้วเราจะเจอเธอไหมเนี่ย” ต้นหนหนุ่มบ่นเบาๆ “รู้จึ๊ ไม่น่าจะเดินแยกกันเลย”

“เดี๋ยวก็เจอเองแหละ เธอบอกว่าให้มาเจอกันตรงแถวนี้” เร็สตอบและเลือกไปหยุดยืนตรงริมกำแพงด้านหนึ่ง เขาทอดมองเทศกาลตรงหน้าอย่างเหม่อลอย

สถานที่ที่พวกเขาอยู่นั้นมีชื่อว่า เกาะ ‘ชิปเวิร์ก’ เกาะขนาดใหญ่ที่อยู่ห่างจากเซพเทิร์นเซียมาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ว่าง่ายๆ ว่าอยู่บริเวณมุมซ้ายล่างของดาวห้าแฉก เป็นเมืองสำหรับการซ่อมแซมเรือโดยเฉพาะ นักซ่อมเรือมืออาชีพมากกว่าหนึ่งในสี่ของโลกรวมตัวอยู่ที่นี้ ถ้ามองจากด้านนอกเกาะ จะเห็นเรือไม่ว่าใหญ่หรือเล็กจอดเทียบท่ารอบเกาะหลายร้อยลำ

ตัวบ้านเรือนและอาคารส่วนใหญ่บนเกาะสร้างจากหินในท้องถิ่นนับได้เลยว่ามีหลังไหนบ้างที่ทำจากไม้และปูน เพราะเป็นเกาะแห่งการซ่อมเรือ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากได้ยินเสียงค้อนทุบ เสียงเลื่อย หรือเสียงเครื่องจักรเป็นระยะ ซึ่งดังมาจากบรรดาอู่ซ่อมเรือแถวๆ ท่าเรือ แต่ตอนนี้พวกเขาสออยู่ใจกลาง

เกาะ จึงแทบไม่ได้ยินเสียงเหล่านั้น

“โชคร้ายชะจริง ที่ฟรานมันมาตรงกับงานเทศกาลประจำเมืองพอดี”
เรอัสเอ่ย

“หึๆ นั่นสิ โชคร้ายจริงๆ” ทั้งๆ ที่คำพูดดูเหมือนจะสงสาร แต่อิวก็กลับหัวเราะอย่างสะใจสุดๆ

อย่างที่โจรสลัดทั้งสองว่า เมื่อครบทุกหนึ่งปี เกาะชิปเวิร์กจะจัดงานเทศกาลซึ่งมีการแข่ง ในแต่ละปีการแข่งขันจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่าปีนั้นจับสลากได้หัวข้ออะไร อย่างเมื่อปีที่แล้วแข่งวิ่งมาราธอน ปีก่อนหน้าแข่งขันกินจุ ทุกๆ ปีของรางวัลจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ดังนั้นไม่มีใครรู้เลยว่าปีนี้จะได้แข่งอะไร และรางวัลคืออะไร ถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของที่นี่

ส่วนฟรานซิสเองก็ถือว่าโชคร้ายสุดๆ ที่มาตรงกับการแข่งขันร้ายรำ

“เรอัส! อิวกี้! เดินมาทางนี้เร็วเข้า” เสียงแหลมสูงของหญิงสาวเรียกพวกเขา เมื่อหันไปมองก็พบว่าเจ้าของเสียงเรียกคือซิลเวียนั่นเอง เธอพร้อมกับไฟว์ มือข้างหนึ่งของเธอก็ถือไปแท่งโปรด ส่วนมืออีกข้างก็กวักเรียกให้พวกเรอัสรีบเดินเข้าไปหา

“แล้วฟรานล่ะ” เรอัสถามทันทีเมื่ออยู่ในระยะพอได้ยิน

“ไปส่งที่งานแล้วจะ ตอนนี่ก็แค่รอเวลาแสดงเท่านั้นแหละ พวกเราเองก็รีบไปกันเถอะ ต้องไปดูที่นั่งให้พวกคุณหนูอลิซอีก”

“ที่นั่ง?” อิวกี้ทวนคำเสียงสูง เพราะงานเทศกาลจัดในลานกว้างของเมือง ดังนั้นต้องยืนชมการแสดงเท่านั้น...อันที่จริงก็นั่งได้แหละ ถ้าไม่กลัวโดนเหยียบแบนเสียก่อน

หญิงสาวผมเงินไม่ยอมตอบคำถาม เธอผุดยิ้มมุมปาก เธอเดินลัดเลาะไปทิศตรงกันข้ามกับทางเข้างาน โจรสลัดทั้งสองหันมาสบตากับราวขอคำปรึกษา ดูเหมือนพวกเขาลังเลว่าจะเดินตามไปดีหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ต้องตามไป เพราะรู้ดีแก่ใจว่า หากเธอบอกว่ามีที่นั่งให้ แสดงว่ามีจริงๆ

แต่มันอยู่ตรงไหนเท่านั้นแหละ...

ทั้งคู่เดินตามแผ่นหลังของหญิงสาวไปเรื่อยๆ อดกังวลไม่ได้ว่า สถานที่

แห่งนั้นจะเป็นสถานที่หวงห้ามไม่ให้คนนอกเข้าหรือเปล่า แต่ก็นึกได้ว่า ถึงจะเป็นเขตหวงห้าม ทว่าด้วยอำนาจของนักขายชาวผู้นี้ พวกเขาก็คงจะเดินเข้าไปได้อย่างสบายๆ แน่นนอน

หลังจากเดินมาได้ประมาณสิบห้านาที พวกเขา ก็มาถึงจุดหมาย โจรสลัดทั้งสองถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะมันเป็นเพียงห้องพักในตึกสูงทั่วไป ไม่ใช่สถานที่ราชการ ไม่ใช่สถานที่ของคนในราชวงศ์

“เธอเสียค่าเช่าห้องไปเท่าไรเนี่ย” เรอัสถามเสียงสูง ช่วงนี้ไม่น่าจะมีใครปล่อยเช่าห้องในราคาถูกๆ โดยเฉพาะห้องที่เห็นการแข่งได้ชัดแบบนี้ และปีนี้การแข่งก็น่าสนใจมาก ดังนั้นราคาเช่าก็ต้องสูงตามไปด้วย หรือไม่เจ้าของห้องนี้อาจเป็นลูกหนี้ซิลเวีย เธอเลยยัดห้องได้สบายๆ

“อย่าพูดเหมือนฉันชั่วร้ายขนาดนั้นสิจ๊ะเรอัส ห้องที่ว่าเนี่ยมันคือห้องของฉันเองแหละ ฉันซื้อเอาไว้ตั้งแต่สิบปีก่อน” ซิลเวียตัดพ้อพลางส่ายหน้า “ในสายตาเธอฉันเป็นคนไม่ดีขนาดนั้นเลยรึไง”

แล้วมันไม่ใช่ไรจ๊ะ เรอัสสวนแทบทันที แต่ก็ได้แค่คิดในใจเท่านั้น

หญิงสาวค่อยๆ เดินขึ้นบันไดอย่างเป็นจังหวะจนถึงชั้นสี่ ซึ่งเกือบเป็นชั้นบนสุด ซิลเวียเดินไปหยุดอยู่หน้าประตูห้องหนึ่ง ก่อนจะหยิบลูกกุญแจสีเงินได้เสื้อออกมาไข บานประตูไม้ถูกเปิดออกอย่างแช่มช้า สายลมเย็นๆ พัดเข้ามาปะทะหน้าหญิงสาว หอบกลิ่นดอกไม้หอมหวานมาด้วย

โจรสลัดทั้งสองเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจ ไม่คาดคิดเลยว่าสถานที่แห่งนั้นจะเป็นห้องของนักขายชาวสาว ห้องนั้นไม่ใหญ่นัก มีพื้นที่ประมาณสี่สิบแปดตารางเมตร ตกแต่งอย่างเรียบง่าย เน้นสีโทนสว่างอย่างสีขาว มีเครื่องเรือนน้อยจนนับขึ้นได้ คือ เตียงคู่ขนาดใหญ่ ตู้เสื้อผ้าหนึ่งตู้ โต๊ะเขียนหนังสือหนึ่งตัว โต๊ะกินข้าวหนึ่งตัว เก้าอี้สองตัว และตู้วางของอีกสองตู้ มีของกระจุกกระจิกอีกเล็กน้อย มีห้องน้ำขนาดเล็กในตัว

“เป็นอะไรไป ทำไมทำสีหน้าแบบนี้ล่ะ” ซิลเวียถามขายหนุ่มร่างสูง

“เออ...เปล่า แค่ไม่น่าเชื่อว่านี่จะเป็นห้องเธอ” เรอัสตอบเสียงแผ่ว ขณะกวาดตามองทั่วห้อง

“แหม ฉันก็ต้องมีมุมที่แอบซ่อนบ้างสิจะ คิกๆ เห็นอย่างนี้ฉันเองก็แอบน่ารักใช่ไหมล่ะ”

หญิงสาวหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เธอเดินออกไปยังระเบียงซึ่งมีพื้นที่พอประมาณ ตรงนั้นมีแปลงดอกไม้สามแปลง ดอกไม้หลากหลายพันธุ์ออกดอกอย่างสวยงาม หญิงสาวมุขยิ้มให้พวกมันเล็กน้อย ก่อนจะหันมามองโจรสลัดและเด็กน้อยที่ด้านหลัง

“มาดูสิ จากมุมนี้เห็นเวทียัดมากๆ เลย”

“โห จริงด้วย” ต้นหนเรือร้องอย่างตื่นเต้น ดวงตาสีมรกตของเขาทอดประกายเมื่อมองเห็นภาพเบื้องล่าง

ตอนนี้ลานกลางเมืองอัดแน่นด้วยผู้คนจากทั่วสารทิศ แทบจะไม่เหลือพื้นที่ให้ยืน แต่ละคนส่งเสียงพูดคุยจ้อกแจ้ก รวากับร่อไห้งานเริ่มไม่ไหวแล้ว ตรงด้านในสุดของลานมีเวทีขนาดใหญ่ยกพื้นสูงประมาณสองเมตร

“เธอเองก็อยากดูสินะ” ฮิวโก้หัวเราะ เมื่อพบว่าเด็กน้อยข้างกายพยายามตะเกียกตะกายขอกระเบียงเพื่อจะได้มองบ้าง ทั้งที่จริงก็มองลอดเหล็กดัดได้แต่ๆ ต้นหนหนุ่มเดินไปหยิบเก้าอี้จากในห้องมาวางแล้วอุ้มไฟรขึ้นไประเบียง ทันทีที่เธอได้ความสูงเพิ่มขึ้น ไฟรก็เกาะขอกระเบียงมองภาพด้านล่างอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับยิ้มหวานราวขอขอบคุณเด็กหนุ่ม

“ลุง มัวทำอะไรของนายอยู่นะ ไม่ออกมาข้างนอกหรือ”

“อืม จะไปเตี้ยวันนี้แหละ” ทั้งๆ ที่บอกไปแบบนั้น แต่ชายหนุ่มยังคงยืนอยู่ที่เดิม

ดวงตาสีทองคู่สวยของเรอัลไล่มองสิ่งต่างๆ ภายในห้องอย่างพิจารณา ไม่รู้เป็นเพราะอะไร ของแต่ละอย่างในห้องโดยมากถึงมีสองชิ้น ทั้งหมดนสองใบ ตึกตาสองตัว ดินสอสองแท่ง สมุดโน้ตสองเล่ม แก้วน้ำที่เหมือนเป็นแก้วส่วนตัวอีกสองใบ รวากับว่ามีใครอยู่กับซิลเวียด้วยอีกคนหนึ่ง

แม้เขาจะรู้จักกับซิลเวียมานานหลายปี แม้จะทำธุรกิจด้วยกันมาหลายครั้งก็ตาม แต่เขาแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวนักขายชาวเลย รู้แค่ชื่อปลอมที่ใช้อยู่ รู้แค่เปิดร้านแปดเหรียญมานาน รู้แค่ว่าเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลมากๆ กับ

หลายๆ อาณาจักร นอกจากนั้นก็ไม้อะไรอีกแล้ว

ไม่ว่าใช้ชีวิตอยู่อย่างไร มีความคิดอะไรอย่างไร เคยเป็นอะไรมาก่อน
ไม้อะไรเลย...

“ทำหน้าเศร้าแบบนั้น ฉันก็พลอยรู้สึกไม่ดีไปด้วยนะสิ” หญิงสาว
พิมพ์พำเบาๆ ดวงตาสีแดงเหลือบชมพูของเธอฉายแววหม่นหมองเล็กน้อย
ขณะมองใบหน้าด้านข้างของชายหนุ่มจากนอกระเบียง

“เมื่อไหร่เธอพูดอะไรนะ” ฮิวโก้เหมือนได้ยินคำพูดของเธอ จึงหันมาถาม

“เปล่านี่จ๊ะ” หญิงสาวหัวเราะคิก เพี้ยนอารมณ์หม่นหมองเป็น
อารมณ์ดีอย่างรวดเร็ว ไม่ทันรู้ตัวเลยว่า เด็กน้อยจับตามองเธอตั้งแต่นั้น ไฟว์
มองซิลเวียนิ่งด้วยแวตาทียากจะบรรยาย เด็กน้อยขยับริมฝีปากเหมือนจะ
พูดอะไรบางอย่าง แต่เพราะไม่มีเสียง ไฟว์จึงได้แต่ยืนอยู่เฉยๆ

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ซิลเวียรีบเดินไปเปิดประตูทันที
เนื่องจากรู้ว่าแขกผู้มาใหม่เป็นใคร เมื่อบานประตูเปิดออก ร่างแบบบางก็เดิน
แทรกเข้ามา โดยมีชายหนุ่มรูปงามสองคนเดินตามมาด้วย

“ห้องน่าอยู่จังเลยนะคะ” อลิซเอ่ยกับซิลเวียด้วยน้ำเสียงสุภาพ จน
ซิลเวียต้องบอกว่า ไม่จำเป็นต้องพูดจาถึงขนาดนั้นก็ได้ ให้พูดแบบปกติอย่าง
ที่พูดกับคนอื่น ๆ “แล้วงานใกล้จะเริ่มรึยัง ฉันไปกว้านซื้อกล่องจากร้านแถวๆ
นี้มาเกือบหมดเลย”

“ใกล้แล้วละจ๊ะ แต่คิวของฟรานซิสอยู่เกือบสุดท้าย เพราะฉะนั้นน่าจะ
อีกสักพักแหละกว่าพวกเราจะได้ชม แต่อย่างว่า ของดีต้องไว้หลังสุดนี่นะ”
เมื่อซิลเวียพูดจบ หญิงสาวทั้งสองก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี ขณะจินตนาการ
ว่าฟรานซิสจะทำหน้าอย่างไรตอนที่แสดง บางทีคงเป็นอะไรที่สนุกไม่น้อยเลย
ทีเดียว

“สยองจริงๆ” ฮิวโก้พิมพ์พำเมื่อมองเหล่าแม่มดสนุกกับการแกล้งมนุษย์
ผู้แสนต่ำต้อย

“จริงสิ เพิ่งมาถึงคงจะเหนื่อย อยากจะรับชาหรือว่าอะไรไหม” ซิลเวีย

ถาม

“ขอแค่น้ำเปล่าพอกะ” อลิซว่า

นักชายข่าวพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะเดินไปหยิบแก้วน้ำรับรองแขกที่อยู่
ในตู้ออกมาตามจำนวนคน เธอรินน้ำอย่างบรรจงและแจกจ่ายจนครบ ระหว่าง
นั้นเสียงพิธีเปิดงานก็ดังขึ้นพอดี ทั้งหมดเดินออกไปตรงระเบียง เจ้าของห้อง
อื่นๆ ก็เดินออกมาดูด้วยเช่นกัน

“เป็นครั้งแรกเลยนะเนี่ย ที่ได้มาดูงานเทศกาลอะไรแบบนี้” เจ้าชาย
เลนิสเอ่ยเสียงตื่นเต้น ดวงตาทอดประกายวาววาวเด็กตัวน้อย

“จะตื่นเต้นทำไมไม่ทราบ อาณาจักรตัวเองก็มีงานเทศกาลออกจะ
บ่อย” เอ็ดเวิร์ดบ่นเบาๆ พลังปรายตามองเจ้าชายราวกับจะบอกว่า ช่วย
สำรวจภารกิจทางด้วย “ถึงนายจะคิดว่าคนอื่นคงไม่รู้ฐานะของนาย แต่ใน
งานใหญ่แบบนี้ต้องมีคนรู้จักนายบ้างแหละ”

“ขอบใจสำหรับคำเตือนนะเอ็ดเวิร์ด แต่อย่าลืมสิ เราเป็นเพียงเจ้าชาย
ลำดับที่ห้าของอาณาจักรวาลเลนไฮน์ ถึงจะทำเรื่องเสื่อมเสียสักเพียงไร
อาณาจักรก็มีสันคลอนหอรอก อีกทั้งความสามารถเพียงเท่านี้ของเรา คงมีอาจ
เทียบเคียงพวกเสด็จพี่ได้แน่แท้ ในเมื่อประชาชนมิได้คาดหวังในตัวเรา เหตุ
ไฉนเราจำเป็นต้องใส่ใจ” เลนิสเอ่ยเสียงก้องกังวานใส พลังแย้มยิ้มอ่อนโยน
ราวเทพเจ้ามาโปรดโลกมนุษย์

หากเป็นคนอื่นก็อาจเห็นใจและเห็นด้วยกับเจ้าชาย แต่เอ็ดเวิร์ดนั้น...

“นายคงอยากให้ฉันจับนายมัดใส่กล่อง และส่งกลับวาลเลนไฮน์ซะไหม
ไอ้เจ้าชายเลนิส”

“หึๆ แบบนั้นท่านพี่ซาลล์คงจะดีใจแย่” เลนิสหัวเราะเบาๆ แล้วคลาย
ภาพลักษณ์เทวดาลง “เอาเถอะน่า อย่างน้อยฉันก็รู้แหละว่าตัวเองกำลังทำ
อะไรอยู่ ฉันไม่มีทางทำให้อาณาจักรหรือฟรานซิสเดือดร้อนหอรอก นายก็รู้ว่า
จริงๆ แล้วฉันเป็นคนยังไง”

ไม่ได้ความ ไม่ได้เรื่อง ไม่มีความรับผิดชอบ เอาแต่ใจ ไม่สนคำเตือน
ชาวบ้าน เวลามีปัญหา ก็เอาตำแหน่งมาอ้างเพื่อเรียกร้องความสงสารอย่าง
เสแสร้ง และสร้างความสนุกความสำราญให้ตัวเอง เอ็ดเวิร์ดด่ายาวเหยียดอยู่

ในใจ เขาไม่พูด เพราะรู้ว่าคนตรงหน้าไม่สะทกสะท้าน ซ้ำยังอาจหาเหตุผล
ไร้สาระมาเถียงต่ออีก

“พวกนายสองคนช่วยยืนเฉยๆ ได้ไหม ถ้าพูดมากอีก เดี่ยวฉันก็ไล่
ออกจากห้องซะเหวอ”

พอได้ยินเสียงดุของอลิซ ทั้งสองก็ไม่เอ่ยอะไรต่ออีกเลย ทั้งหมดได้แต่
ยืนดูพิธีกรพูดอธิบายการแข่งขันไปเรื่อยๆ ในระหว่างนั้นอลิซ ซิลเวีย และฮิวโก้
ก็ช่วยกันเช็กว่ากล้องทุกตัวทำงานได้ปกติหรือไม่ ไม่นานผู้แข่งขันทั้งหมดก็
ทยอยขึ้นมายืนเรียงหน้ากระดานบนเวที เพื่อให้ผู้ชมได้ลโฉมของสาวงาม
ทั้งหมด

ในบรรดาผู้เข้าแข่งขันเกือบห้าสิบคน คนที่สะดุดตามากที่สุดคงไม่พ้น
สาวน้อยผมสีดำซึ่งสวมชุดสีแดงเพลิงเดินดินทองเป็นลายผีเสื้อและดอกไม้
แม้จะอยู่ห่างจมองหน้าไม่ชัด แต่ก็เห็นใบหน้าเรียวได้รูป ดวงตาสีฟ้ากระจ่าง
ดุจสีของนภา ริมฝีปากบางเฝ้มแน่นราวกับขัดใจอะไรบางอย่าง ทำให้ดูน่า
หยอกล้อและน่าทะนุถนอมไปในตัว ท่ามกลางกลีบดอกไม้ที่พัดมาจากต้นไม้
ในสวน

“วิ๊ดวิ๊ว หมอนั้นแต่งหญิงขึ้นแบบสุดๆ ไปเลยนี่หว่า” ฮิวโก้เอ่ยเสียง
ใสๆ ถึงแม้ฟรานซิสจะแต่งหน้า เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจนหมด แต่ดวงตา
สีฟ้ากระจ่างคู่นั้นก็ยังเด่น ทำให้หาง่ายอยู่ดี “รู้งี้น่าจะส่งประกวดงานร่ายรำ
บ่อยๆ นะ เราจะได้เอารางวัลตรงนั้นมาเที่ยวเล่นกัน”

“นั่นสิ จบงานนี้เห็นทีฉันต้องไปซื้อชุดสวยๆ มาให้น้องสาวที่น่ารักของ
ฉันซะแล้ว” อลิซหัวเราะเบาๆ ด้วยแววตาชั่วร้าย เธอกดชุดเตอร์กล้องถ่ายรูป
ไม่หยุด “นายคิดว่าจบบานนี้จะมีใครมาขอซื้อรูปถ่ายฟรานรีเปล่า ถ้าฉันขาย
สักสิบห้าเหรียญจะมีคนซื้อเปล่าล่ะ”

“มีอยู่แล้วละ น้องสาวเธอน่ารักออกจะปานนั้น” เลนิสสนับสนุน พยัก
หน้าฟังพอใจกับรูปโฉมใหม่ของฟรานซิส ในขณะที่เดียวกันเอ็ดเวิร์ดก็ยกมือ
ปิดปาก งอตัวพลางเอามือกุมท้องแน่นเหมือนกลั้นขำสุดชีวิต

“ช่างเป็นกัปตันที่น่าชื่นชมจังเลย มีแต่คนรักใคร่เต็มไปหมด” ซิลเวียว่า

“ฉันก็ว่านั่นแหละ” เรอัสตอบหญิงสาวเสียงแผ่ว ตอนแรกเขาก็รู้สึกตกอยู่เหมือนกัน ที่เห็นฟรานซิสอยู่ในสภาพแบบนี้ แต่พอได้เห็นปฏิกิริยาคนอื่น ๆ เขาก็อดสงสัยไม่ได้ ไม่สิ น่าจะเรียกว่าแอบสมเพชอยู่น้อยๆ เสียมากกว่า

ในระหว่างที่พวกเขาสนทนากัน การแสดงด้านล่างก็เริ่มขึ้น เพลงประกอบการรำรำเริ่มบรรเลง ผู้คนเบื้องล่างต่างพร้อมใจสับฟิงและรอมชมการแสดงของผู้เข้าแข่งขัน

ผู้เข้าแข่งขันคนแรกเป็นหญิงสาวอายุประมาณยี่สิบสี่ปี รูปร่างสูง มีเสน่ห์ดึงดูดจนยากจะละสายตา ผืนผ้าโปร่งที่เป็นอุปกรณ์รำรำของเธอ โบกสะบัดไปมารอบๆ หญิงสาวราวกับมีชีวิต เมื่อการแสดงจบลง ทุกคนต่างปรบมือเป็นก่ำกึ่งใจ

“สงสัยจะหมดหวังแล้วสินะ แต่ฉันก็ไม่คิดหรอกว่าฟรานซิสจะชนะได้” ซิลเวียถอนหายใจ

“หมายความว่า เธอตั้งใจจะไม่ให้เจอกันพวกเรตั้งแต่แรกแล้วสินะ” เรอัสถาม

“ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นเสียหน่อย ถ้าทำเงื่อนไขนี้ไม่ผ่าน ฉันก็แค่เปลี่ยนให้เป็นเงื่อนไขอื่นแทน ซึ่งยากกว่างานนี้ไม่รู้จักเท่า และแน่นอน แต่ละเงื่อนไขฉันจะต้องได้ผลประโยชน์ คิกๆ”

หญิงสาวจบบทสนทนาแต่เพียงเท่านี้แล้วยื่นชมการแสดงต่อ ผู้เข้าแข่งขันเริ่มทยอยออกมาแสดงความสามารถกันเรื่อยๆ นักเต้นแต่ละคนใช้บทเพลงและจังหวะแตกต่างกันตามความถนัด บางคนก็มีลีลาอ่อนช้อยงดงามราวดอกไม้ผลิบาน บางคนก็มีลีลาหนักแน่นมั่นคงราวหินผา แต่มีไม่กี่คนนักที่จะตรงตาให้ผู้คนหลงใหลได้ตลอด

เวลาล่วงเลยผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดก็มาถึงผู้เข้าแข่งขันคนสุดท้าย

“คิกๆ ออกมาแล้วๆ” อลิซเอ่ยเสียงใส ขณะรัวซัดเตอร์

“หวังว่าจะไม่ทำอะไรขายหน้าหรอกนะ” ฮิวก็พึมพำราวกับเป็นห่วงแต่จริงๆ แล้วเขาก็แอบหวังให้ฟรานซิสเหยียบขายกระบองหน้าทีมสักที

แต๊ง...แต๊ง...เสียงเครื่องสายดังออกมาจากลำโพงตัวใหญ่ เด็กสาวผม

คำยาวจดกลางหลังร่ายร่าอย่างซ้ำๆ ท่ามกลางสายตานับพันคู่ เธอผุดยิ้มหวาน ที่มุมปากสีชมพูระเรื่ออย่างฉฉาน ดวงตาคู่สวยดูหลุกหลิกเล็กน้อย เธอพยายามโบกมือเรียวกให้เข้ากับจังหวะ แม้จะรู้แกล้งว่านับจังหวะผิดไปหลายต่อหลายครั้ง

“ที่ออกมา” ใครสักคนในกลุ่มพูด

“ที่ที่สุดๆ”

“จบแล้วละ ถ้าเป็นแบบนี้ยังงี้ก็ไม่มีทางชนะหรอก” เรอัสส่ายหน้าอย่างสิ้นหวัง

“นั่นสินะ ฉันเองก็หวังเกินไป...ว่าคำขอของฉันจะเป็นจริง” ซิลเวียเอ่ยเสียงแผ่ว โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายซึ่งแผ่วเบาอาจจะปลิวหายไปกับสายลม หญิงสาวจ้องว่างบางด้านล่างด้วยแววตาเรียบเฉย ริมฝีปากบางของเธอขบแน่นราวผิดหวังกับอะไรบางอย่าง

คำปรารถนา...อย่างไรก็เป็นเพียงแค่คำปรารถนา

“ต่อให้อัสนวนอนแทบตายก็ไม่มีทางเป็นจริง...”

สิ้นน้ำเสียงแผ่วเบา ซิลเวียก็เตรียมจะหันหลังเดินกลับเข้าห้อง แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อจู่ๆ ไฟว์เข้ามาขวาง หญิงสาวเบิกตากว้างอย่างฉฉาน ดวงตากกลมโตสีเขียวหน้าทะเลของไฟว์จ้องใบหน้าเธอหนึ่ง ไฟว์ส่ายศีรษะซ้ำๆ พลางเข้าไปที่เวที แต่ก่อนซิลเวียจะได้หันไปมอง เสียงร้องของอลิซก็ดังขึ้น พร้อมกับเสียงจ๊อกแจ้กด้านล่าง

“เกิดอะไรขึ้นนะ จู่ๆ ทำไมหยุดเดิน”

“มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าล่ะ” เลนิสเอ่ยอย่างวิตกกังวล พลางลุบคางอย่างครุ่นคิด

“เอ๊ะ? เสียงเพลงหยุด มีอะไรขัดข้องรี?” ฮิวโก้วา

ยังไม่ทันที่ใครจะได้หาคำตอบ เสียงเพลงที่เคยเจียบหายก็ดังขึ้นอีกครั้ง เครื่องดนตรีที่เล่นนั้นยังเป็นเครื่องสายเช่นเดิม ทว่าท่วงทำนองกลับแตกต่างออกไป ทั้งแซมซ้ำและเศร้าสร้อย ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เหมือนทุกคนต้องมนตร์สะกด เสียงกระซิบกระซาบในตอนแรกก็ค่อยๆ เจียบหายจนไม่เหลือ

เพราะในเวลานี้พวกเขาต่างจับจ้องร่างบางบนเวทีเป็นตาเดียว

แต้...แต้...

“ซิลเวีย...” นักชายข่าวพิมพ์ ชณะมองฟรานซิสที่อยู่ด้านล่าง

คนบนเวทียังคงเป็นเด็กหนุ่มนามฟรานซิส ทั้งๆ ที่เป็นเช่นนั้น แต่บรรยากาศโดยรอบกลับต่างจากเมื่อครู่ราวฟ้ากับดิน ตอนนี้อ่างบางรายรำเหมือนภูตตัวน้อย โบกมือไปมาตามทำนองเสียงเพลงพร้อมขับขาเข้าจังหวะ ทุกท่วงทำนองนั้นเหมือนลอยอยู่ในอากาศ

ดูๆ ไปก็เหมือนผีเสื้อที่กระพือปีกอย่างมีชีวิตชีวา

“ลา...ลา...เล...ล้า...เล...ลา...ลา...เล...ลา...ล้า...”

ทั้งๆ ที่เป็นเสียงของฟรานซิส แต่เสียงร้องนี้กลับไม่เหมือนเสียงของเขา เพราะมันช่างอ่อนหวานและกังวานใส ราวกับเสียงหญิงสาววัยแรกแย้มที่ตกอยู่ในห้วงมนตร์ของความรัก ราวกับมีอีกเสียงของใครอีกคนมาซ้อนทับ

ราวกับมี ‘ใครอีกคน’ มาขอยืมร่างของฟรานซิสรำรำ

“ไม่เหมือนฟรานเลย คนตรงหน้าเป็นใครกันนะ” อลิซพิมพ์ หึงสาวรู้สึกเหมือนต้องมนตร์สะกด ไม่มีใครตอบคำถามเธอ พวกเขาเกือบทั้งหมดได้แต่มองเด็กหนุ่ม ยกเว้นคนเดียวที่ไม่ได้มอง

ไฟว์ยังจ้องใบหน้าด้านข้างของซิลเวียนิ่ง ปกติหญิงสาวจะแสดงท่าที่เหมือนกับราชีนี ราวกับมีเกราะปกป้องตน ทว่าเวลานี้เกราะนั้นได้พังทลายลง ซิลเวียมองคนที่รำรำอยู่ด้วยสีหน้าซีดเผือด ร่างของเธอทั้งร่างแข็งค้างราวกับแช่แข็ง ดวงตาก็เบิกกว้างราวกับไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เห็น

แต้...แต้...

“ลา...ลา...เล...ล้า...เล...”

เสียงบรรเลงและเสียงเพลงยังดังต่อไป พร้อมกับกลิ่นไอของคณบนเวที ไฟว์ละสายตาจากซิลเวียแล้วหันไปมองพี่ชาย เด็กน้อยสุดหายใจเข้าปอดอย่างซ้ำๆ หลับตาลง และขับขั้ริมฝีปากน้อยๆ ขับร้องบทเพลง

“ลา...ลา...เล...ล้า...เล...”

“ไฟว์...ร้องเพลง...” เหล่าคนที่รู้ตัวจริงเด็กน้อยควางเสียงแผ่วด้วยความ

อั้ง ก่อนที่พวกเขาจะได้ซักถามอะไร ลมกระโชกก็พัดปะทะร่างของพวกเขา ลมนั้นแรงจัดจนทั้งหมดต้องยกแขนขึ้นมากันและหลบตา เมื่อพวกเขาลืมตาก็ต้องเบิกตากว้างกับสิ่งที่เห็น

กลีบดอกไม้ในอากาศที่เคยมีน้อยนิด บัดนี้กลับโปรยปรายราวเกล็ดหิมะในฤดูหนาว ผู้ชมในลานมองกลีบดอกไม้อย่างอัศจรรย์ใจ และยังตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นหมู่กลีบดอกไม้หมุนวนรอบร่างนักร่ายรำบนเวที

“ให้ตาย เรื่องจริงหรือเนี่ย” เรอัสเอ่ยพร้อมกับดวงตาที่เบิกกว้าง

“สวยจังเลย” อลิซบอก เผลอลดก้องในมือลงข้างตัว

ในขณะที่ทุกคนชื่นชมความงดงาม หญิงสาวผมเงินก็เกาะราวระเบียงเอาไว้แน่น คนอื่นมัวแต่สนใจการร่ายรำจึงไม่เห็นขอบตาของหญิงสาวที่ร้อนผ่าวและแดงระเรื่อ หยาดน้ำใสเอ่อล้นออกมา รอเพียงเวลาที่จะหยดลงมาเท่านั้น

ผู้สวมอาภรณ์สีแดงยังคงร่ายรำต่อไป โบกพัดสีขาวไปมาเป็นจังหวะ ทุกๆ ครั้งที่โบกพัด กลีบดอกไม้จะหมุนวนราวหยอกล้อผู้ร่ายรำ เสียงดนตรีเริ่มบรรเลงเร็วและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ฟรานซิสเองก็เริ่มขยับตัวไปมาด้วยจังหวะที่เร็วกว่าเดิม บ่งบอกว่าการแสดงในครั้งนี้อาจจะจบลง

เด็กหนุ่มหมุนตัวอย่างช้าๆ แล้วกระโดดตามจังหวะเครื่องสาย

แต๊ง...แต๊ง...

เสียงดนตรีรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ กลีบดอกไม้เองก็หมุนคว้างรุนแรงตามจังหวะ และในที่สุด...

แต๊ง...

เสียงดนตรีหยุดลง พร้อมกับร่างบางชูมือด้วยรอยยิ้ม ที่น่าแปลกใจคือเด็กหนุ่มไม่ได้หันไปยิ้มให้คนดู แต่เขาหันมายิ้มให้...

“หมอนั่นรู้ได้ไงนะว่าพวกเราอยู่กันตรงนี้” ฮิวโกเฝ้าศรีระอย่างสงสัย เขาสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงส่ออีกส่ออื่นจากด้านข้าง เมื่อหันไปมองก็พบว่าซิลเวียร้องไห้อย่างหนัก เธอไม่ได้ร้องไห้อย่างเจ็บปวด แต่ร้องไห้พร้อมกับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ

“อีก...ขอบคุณนะ อีก...ขอบคุณมากจริงๆ”

“ซิลเวียเป็นอะไรไป ทำไมจู่ๆ ถึงร้องไห้ล่ะ” อลิซตะลึงลึง พยายามจะปลอบ แต่ซิลเวียส่ายหน้าอย่างช้าๆ รวบรวมก่อนเลื่อนสายตาไปมองร่างบนเวทีอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้ฟรานซิสลดแขนแนบลำตัว พร้อมกับส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้เธอ

แม้จะไม่ได้เห็นรอยยิ้มนั้นมานานหลายสิบปี แต่เจ้าของรอยยิ้มนั้นยังคงอยู่ในใจของเธอเสมอมา...

ซิลเวียยิ้มหวานให้เช่นกัน เมื่อคนบนเวทีเห็นก็ไม่ได้ว่าอะไร นักร้องรำแค่จับชายกระโปรงแล้วย่อตัวให้ ด้วยท่วงท่างดงามชดช้อยเหมือนแต่ก่อน ไม่มีผิด เมื่อย่อตัวเสร็จ คนบนเวทีก็เงยหน้ามองซิลเวียอีกครั้งหนึ่ง แยมยิ้มหวานแล้วโบกมือให้

และนั่นก็เป็นรอยยิ้มสุดท้ายที่นักชายข่าวจะได้รับ

“ลาก่อนจ๊ะ ซิลเวีย...” คนผมเงินโบกมือตอบ ทันใดนั้นร่างบนเวทีก็ล้มลง โชคดีที่กรรมการโหวตตัวทันเลยพุ่งเข้ามารับเอาไว้ เสี่ยงประหม่อของผู้ชมในตอนแรก เปลี่ยนเป็นเสียงจ๊อกแจ๋อย่างสงสัยแทน

“เป็นลมไปแล้ว เกิดบ้าอะไรขึ้นอีกเนี่ย” อลิซวิวยายเสียงดัง เพราะเหตุการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นติดๆ กัน ทำให้หญิงสาวปรับตัวไม่ทัน ทั้งยังลังเลว่าจะลงไปดูอาการน้องชายดีหรือไม่ ใจหนึ่งก็เป็นห่วง แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่อยากจะได้เห็นแหวกฝูงคนเพื่อเข้าไปหา

ในขณะที่ทุกคนแตกตื่น นักชายข่าวก็เหลือบมองร่างเล็กที่มาหยุดยืนตรงด้านข้าง เธอผุดยิ้มให้อย่างอ่อนโยนก่อนจะโน้มตัวลงไปโอบกอดร่างนั้นไว้ โดยปราศจากความกลัวใดๆ ซึ่งโพรงก็ยื่นมือเป็นเด็กดีให้เธอทอด

“เธอเองก็เหมือนกัน ขอขอบคุณมากนะสำหรับการช่วยเหลือในครั้งนี้”

“ขอโทษด้วยนะครับ ที่เกิดเรื่องวุ่นวายเล็กน้อย เดี่ยวอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเราจะประกาศผู้ชนะทั้งสามลำดับ ระหว่างนี้ขอให้ผู้ชมทุกท่านทำกิจกรรมส่วนตัวได้เต็มที่...” เสียงประกาศจากเจ้าหน้าที่บนเวทีดังกึกก้องไปทั่วทั้งงาน พร้อมกับเสียงปรบมือและเสียงโห่ร้องให้กำลังใจผู้เข้าแข่งขันทุกคน

ด้วยเสียงดังเช่นนี้ จึงไม่มีใครได้ยินประโยคสุดท้ายที่ซิดเวียเอ่ยกับโฟว์ กระทั่ง
เทพเจ้าบนฟากฟ้าก็คงไม่ได้ยิน

“ขอบคุณจริงๆ ที่ทำให้ฉันได้พบกับน้องสาวอีกครั้งหนึ่ง...”